

özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Paşeroja Azad

Sayı: 66

Yaygın süresi

28 Ağustos-10 Eylül 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Göztepe taraftarı ile söyleşi
“Gezi”de taraftar
politikleşti”

S-19

Harmandalı halkı ile söyleşi
“Çöpler kalkana
kadar...”

S-07

İsyan ruhu sürecek!

Gezi İsyanı ile ilgili yazılar

06-07-19-20-25-28-31-32

Ortadoğu ve Kuzey Afrika

HALKLARININ KANINDA BOĞULACAKSINIZ!

“Zulmeden
rejimler yıkılsın,
Rojava
zafere ulaşsın”

Rojava'da yaşanan katli-
amdan kaçarak Ceylan-
pınar'a yerleşen mülteci Fe-
dime Şeyuo ile Rojava'yı
konuştuk.

S-09

“Lazlar o makus
tarihi yenemedi”

A similasyon kıskacında
Adiller ve kültürler isimli
dosyamıza verdiğimiz ara-
nın ardından Laz dili ve kül-
türü ile devam ediyoruz.

S-29

Ortadoğu ve Kuzey Afrika, 3 Temmuz darbesinin ardından akan kanın her gün arttığı **Mısır** ve 2 yıldır savaşın hüküm sürdüğü, son olarak 1000'den fazla insanın kimyasal silahlarla katledildiği iddialarının geldiği **Suriye** ve El Nusra çeteleri tarafından her gün katliam haberlerinin yansıdığı **Rojava** başta olmak üzere en kanlı süreçlerinden birini daha yaşıyor.

Halklar kanlı gözyaşları dökerken, bundan nemalanmaya çalışan TC devletinin sözcüsü AKP, uşaklık ettiği ABD'ye bile “çıkışarak”, “ödenek tüm bedelleri göze aldığını” iddia ediyor! Kendi ülkesinde Roboski ve Gezi vb. örneklerde olduğu gibi yaşanan katliamlara karşı

aynı “duyarlılığı” göstermediğini düşünen bazı kesimler onları “tutarsız” olmakla suçluyor. Oysa AKP bu katliamların birinci dereceden sorumlusudur ve eserine bakıp da ağlamasını beklemek insafsızlık olur. Ancak bir yandan Mısır'daki darbeyi lanetleyip, diğer yandan ilişkilerini aynen sürdürüyor olması oralar için de akıttığı gözyaşlarının timsah gözyaşları (üstelik hipermetrop bir timsahın) olduğunu söyleyebiliriz.

TC devleti; halkların kanını, acısını Gezi İsyanından ya da Kürt meselesinden çıkış için kendisine rampa yapamaz! Olsa olsa bu kan gölüne daha da batır ki, o “çıktığı” ABD bile onu kurtaramaz!

Özgür Gelecek'ten

**Gezi isyan ruhu ile
gazetemizi sahiplenmeye!**

Devletin “alerji” haline getirdiği Eylül ayının son haftalarından itibaren gazetemizin periyodunu kısaltma ve gazetemizi yenileme kararı almış bulunmaktayız.

Sayfa 2

Gezi isyan ruhu ile gazetemizi sahiplenmeye!

Merhaba,

Yabancı değil bu durumun... Daha önce de gazetemiz kapatıldı, bazı sayılarımız hakkında toplatma kararı çıkarıldı. Çalışanlarımız tehdit edildi, tehditle kalmayıp kaçırıldı ya da tutsak edildi. Hem ezilenin yanında hem de gerçeğin, doğrunun, objektif olanın peşinde olmak kolay değil. Sabır, inat, ısrar gerektiriyor. Bedel ödemeyi göze almayı dayatıyor. En önemlisi ezenle-ezilen arasındaki mücadelede özne olmayı, yaratmayı, örgütlü yaşamı, örgütlemeyi gerektiriyor. Bunları bilerek çıktık yola ve yürüyüşümüzü ayağımıza takılan bu çakıl taşlarını ayıklaya ayıklaya sürdüreceğiz. Gazetemizin geçtiğimiz yani **65. sayısı** hakkında verilen toplatma kararına; 3. ayını geride bırakan Gezi İsyanı'nın sebep olması bizim açımızdan olsa olsa gurur duyacağımız bir durum olur.

Toplatma kararına ilişkin bir-iki söz etikten sonra kendi konumuza dönersek; öncelikle bu sayımızda ilginizi çekeceğinizi düşündüğümüz konuları kısaca aktaralım: İşçi sayfalarımızın oldukça canlı olduğunu, ki bu canlılığın işçi ve emekçilerin mücadele ivmesini artırmasından kaynaklandığını belirtebiliriz. Rojava'dan Ceylanpınar'a gelen **Fedime Şeyuo** ile yaptığımız röportajın, Rojava'da yaşananların yalnızca küçük bir kısmını kapsadığını söylemeliyiz.

YDK'nın "**Kendine Güven**" konulu çalışmasının 2. bölümüne kadın sayfalarımızda yer verdik. Bu yazılardan damlayan deneyimlerin oldukça eğitici olduğunu belirtmemiz gerekiyor. İstanbul'un emekçi semtlerinde yoğunlaşan **çete saldırılarına** geniş yer verdiğimiz bu sayıda **Göztepespor taraftarı Kaan** ile yaptığımız söyleşinin de ilgi çekeceğini düşünüyoruz. Ayrıca bir süredir ara verdiğimiz "**Asimilasyon kısıncında diller ve kültürler**" isimli dosya çalışmamıza **Laz dili ve kültürü** üzerine yaptığımız röportajla devam ediyoruz.

Bir süredir köşemizde gündemin oldukça hızlı aktığı ve günceli yakalamanın ancak okurları ile bütünleşen, okurları tarafından sahiplenilen bir gazete ile mümkün olacağı üzerine vurgular yapıyorduk. Özellikle Gezi İsyanı'nın ardından bu durumun kendisini ihtiyaç olarak dayattığını belirtmiştik. Bu ihtiyaç doğrultusunda devletin "alerji" haline getirdiği Eylül ayının son haftalarından itibaren gazetemizin periyodunu kısaltma ve gazetemizi yenileme kararı almış bulunmaktayız.

Bu yüzden siz okurlarımızdan isteğimiz gazetemize öneri ve eleştirilerinizi iletmeniz... Şiar, dağıtımın genişletilmesi için yöntemler, geniş duyuru vb. konularda desteğinize ihtiyacımız var. Bu kararı hayata geçirirken elbette okur toplantıları, çeşitli platformlar aracılığıyla tartışmalar yürüteceğiz. Keza birçok yerde okurlarımız, gazetemizdeki bu yeniliklerle ilgili çeşitli çalışmalar başladılar bile!

Serkeftin!

Özgür Gelecek'e toplatma kararı!

Devletin kendisine muhalif olan tüm kesimleri susturma çabasından önemli boyutta nasibini alan devrimci basın; yıllardır kapatma, toplatma vs. türünden baskılara rağmen mücadelesini sürdürüyor. Özellikle Gezi döneminde daha da keskinleşen devlet saldırısı; gerçeklerin ortaya çıkmasında basının esas rolü üstlenmedeki başarısı karşısında çaresizlik içinde devam ediyor. Direniş dinamiğinin devam etmesi ve bu dinamige engel olamaması üzerine satın alamadığı basını ya tasfiye etmeye çalışıyor ya da emekçilerini işsiz bırakıyor.

İşte bu saldırılardan birine hedef olan gazetemiz **Özgür Gelecek/Paşeroja Azad'ın 65. sayısı hakkında İstanbul TMK 10. Maddeyle yetkili Cumhuriyet Başsavcılığının 17.08.2013 tarih ve 2013/1445 soruşturma sayılı yazısı ile toplatma kararı çıkarıldı.**

Gazetenin 65. sayısı hakkında; 11. sayfadaki "Gerilla HES eylemini Gezi şehitlerine attetti" ve 27. sayfasındaki "Ölümün yakışmadığı komutana..." **32. sayfasında Gezi sürecine dair olan "Eylül'de ev dönmüyor, SOKAĞA TAŞINIYORUZ" başlıklı yazıları gerekçe göstererek "direnışin teşvik edildiği" gerekçesiyle toplatılması kararı verildi.** Devlet, mahkeme kararları yoluyla devrimci basın emekçilerini ve okurlarını tutuklayarak, sayılarına el koyarak hem örgütlü mücadelenin önüne geçmeye; hem de işçilerin, emekçilerin direnişinin sesini kısımaya çalışıyor. Daha önceden de defalarca belirttiğimiz üzere yineliyoruz; baskılarınız bizleri yıldırılmaz.

Özgür Gelecek susmadı, susmayacak!

İzmir'de 16 Gezi direnişçisi serbest

İzmir: 15 Ağustos günü İzmir'de tutuklanan 50'yi aşkın kişi hakkında açılan davanın ilk mahkemesinde 16 direnişçi yapılan ara mahkeme ile serbest bırakıldı. Böylelikle İzmir'de tutuklu sayısı 38'e düştü. Aralarında 8 Özgür Gelecek okurunun bulunduğu Gezi direnişçilerinden bir kısmının ilk mahkemesi ise 10 Eylül günü yapılacak.

ANMA

30 Ağustos 1994'te Erzingan'da sivil faşistler tarafından katledilen **Sinan Gürer** yoldaşımızı, katledilişinin 19. yıldönümü vesilesiyle anıyoruz.

Unutmak yok, affetmek asla!

Sinan Gürer yoldaş ölümsüzdür!

Sinan'a...

(...)

derler ki;

kozasından çıkan bir kelebek gibi

yeni doğmuş bir bebek gibi

kendini yönetmenin tadını

usul usul

ellerine içirdi...

yazgıları avuçlarında

ocaktaki alev

yapraktaki rüzgar gibiydi sesleri ve

başladı orkestra

yeni bir senfoninin ilk notalarını çalmaya,

yarını koparıp almaya

hazırlanıyordu insanlar!...

derler ki;

yayılrken içerde ihanet kör dehliziyle

orkestranın şefini yitirdik

çatık bir kaş gibi gelen

bir bıçak darbesiyle!...

derler ki;

o bir çınardı

denizin ve dağın havzasında

yaşarken de ölürken de koca bir dağdı

derler ki;

bir tarih göçmüştür onun göçüşüyle...

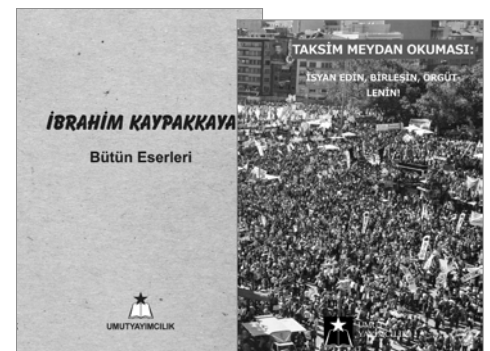
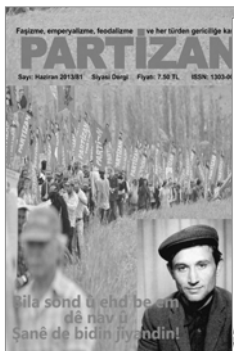
(...)

Bir grup yoldaşı

ÇIKTI!

Kitaplarımıza Umut Yayımcılık bürolarından ve kitapçılardan ulaşabilirsiniz.

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da tablo: Darbeler, firavunlar, katliam

Ortadoğu ve Kuzey Afrika, 3 Temmuz darbesinin ardından akan kanın her gün arttığı **Mısır** ve 2 yıldır savaşın hüküm sürdüğü, son olarak 1000'den fazla insanın kimyasal silahlarla katledildiği iddialarının geldiği **Suriye** ve El Nusra çeteleri tarafından her gün katliam haberlerinin yansıdığı **Rojava** başta olmak üzere en kanlı süreçlerinden birini daha yaşıyor.

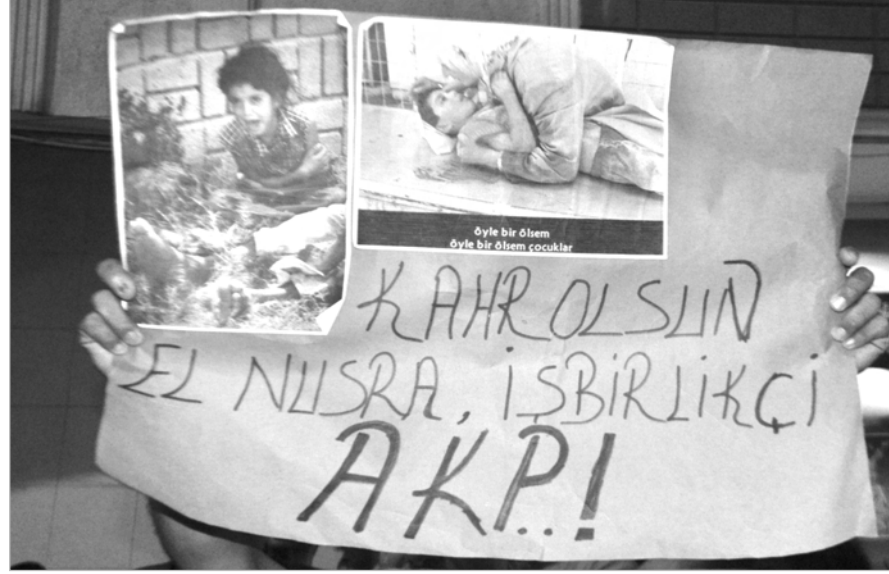
Buna, son süreçte yeniden hareketlenen ve siyasi suikastların yaşandığı **Tunus**'u, mezhep temelli bir iç savaşa doğru yol alan **Lübnan**'ı vd. eklersek, emperyalistlerin çıkar ve çatışma alanı olan Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın bugünkü kanlı tablosunu daha net olarak görebiliriz.

Egemen sınıfların ordularının, dışarıdan gelecek tehditlerden de önce içeride, rejimlerini tehdit eden muhalefete (ve varsa öncelikle de devrimci, komünist harekete) yönelik konumlandırıldığını Mısır örneği en açık haliyle göstermektedir. Dışarıda yüz yılı aşkın bir süredir girdiği tek bir savaşta zaferi olmayan ve fakat iç siyasetin direkt belirleyenlerinden ve ekonomik gücün yarıya yakını elinde tutan Mısır ordusu, 3 Temmuz'da rejimi halktan korumak üzere yapmıştır darbesini.

(Mısır'da ordunun ülke ekonomisinde ilginç bir yeri var. Askeri sanayinin ülke ekonomisinin ne kadarını kontrol ettiğini tam olarak belirlemek mümkün değilken yapılan tahminler % 40'tan fazla olduğu yönünde. Ordunun ekonomideki yeri "Ordu A.Ş" şeklinde geçerken konu hakkındaki bilgiler devlet sırrı olarak sayılıyor ve konu hakkında araştırma yapan ve haber yayımlayan gazeteciler hakkında tutuklama kararı veriliyor. Askeri Üretim Bakanlığı, Arap Sanayileşme Örgütü ve Ulusal Hizmet Projeleri Örgütü'nün birlikte işlettiği fabrikalar oldukça yoğun. Ordu ayrıca devletin sahip olduğu çok sayıda holdingi denetliyor. Mısır'da ordu deniz taşımacılığı, petrol, doğalgaz ve yenilenebilir enerjiden; gayrimenkul ve emlak sektörüne kadar uzanan çeşitli sektörlerdeki yatırım projeleriyle portföyünü genişletiyor ve çeşitlendiriyor. Ülke ekonomisinde böylesi bir yeri olan ordunun özellikle büyük çoğunluğunu işçi sınıfının oluşturduğu Tahrir Meydanı'ndaki toplumsal politik taleplere takınacağı tavır aslında bellidir.)

Darbeye darbe diyebilmek de yetmez!

Mısır'daki darbeye karşı "en sert" tepkiyi gösteren ülkenin TC devleti olduğu doğrudur. Ancak hareket noktası yukarıda bahsettiğimiz olgu değildir elbette. TC'nin başbakanının artık günde iki kereye çıkardığı konuşmalarının vazgeçilmez konularından biri haline gelen Mısır, Erdoğan'ın dilinden

özellikle de iç politikaya yönelik bir malzeme olmanın ötesine geçememektedir. Hatta o kadar ileri gitmektedir ki, 14 Ağustos'taki katliamın ardından istifa etmeden önce cumhurbaşkanı yardımcısı olan Baradei'nin Nobel Barış Ödülü sahibi olmasını da diline dolayla "Nobel"e bile seslenmişti. ("Ben şimdi Nobel'e sesleniyorum. Eyyy Nobel, sen nasıl barış ödülünü dağıtıyorun ki askeri darbe yapanların yanında yer alıyorsun" (08.08.2013) Bir yandan tüm dünyaya (başta da Avrupa'ya) "kafa tutan", iğneyle kuyru kazıp "darbenin arkasındaki" İsrail'i bulan, üst düzey bir İhvan yetkilisinin kızı Esmâ için gözyaşları döken Erdoğan, mesele Mısır'la ilişkilerin kesilmesi vb. konulara gelince dut yemiş bülbüle dönmekte, dilinden tek bir kelime çıkmamaktadır.

Erdoğan'dan ses çıkmasa da, Türk-Mısır İş Konseyi Mısır'daki süreçle ilgili "Türk iş adamları ve müteşebbisi Mısır'a olan desteğine ve yatırımına devam edecek. Söz konusu olaylar ticarete yönelik değil. O yüzden panik yok. İşler yolunda" (04.07.2013, Y. Şafak) açıklamasıyla TC'nin gerçek anlayışını ortaya koymaktadır.

AKP'nin ikiyüzlülüğünün, yalancılığının tek kanıtı bu değil elbette. Gezi İsyanı sürecinden bu yana artık manipülasyonu geride bırakıp açıkça yalan söylemeyi sistematik bir hale getirip alışkanlık yapan Erdoğan, Mısır ordusunun en büyük destekçisi ABD'ye ilişkin bir şey söyleyememektedir. Oysa ABD, 1972'den beri Mübarek, Mursi-MK ve son olarak darbe dönemlerinde de Mısır ordusuna kesintisiz yardımlarını devam ettirdi. Erdoğan'ın ABD'ye yönelik tek tepkisi ise, darbenin arkasında İsrail'in olduğu iddiasına Beyaz Saray'dan yanıt gelmesine oluyor. ("Ben burada Amerika'yı ifade etmedim. Ben burada İsrail'i ifade ettim. Peki Beyaz Saray'a ne oluyor da Beyaz Saray bunu konuşuyor?" (-24.08.2013)

Ve meseleyi ele alışlarının iç politikaya yönelik olduğunun en önemli kanıtlarından biri de Mısır'da katliamların Müslümanlara yönelik

yapıldığı iddiası oluyor. Mısır ordusunun en muhafazakar İslamcı ordu olduğunu bilmeyen yoktur. Buna rağmen, sanki özellikle Müslüman halk katlediliyormuş, İslamiyet'e yönelik bir saldırı varmış gibi beyanatlarda bulunan Erdoğan, gerçeği elbette bilmez değildir.

Nitekim son bir haftadır, parklarda-alanlarda Rabia işaretleriyle Mısır'a destek verdiğini söyleyen kitleler dışında da Erdoğan'ı ciddiye alan pek var sayılmaz. (Erdoğan'ın, Mısır'daki darbenin sorumlusu olarak gösterdiği Fransız düşünür Bernard-Henri Levy: "Sayın Erdoğan sayıklıyor. Fransa'da aklını kaybettiği ve saçmaladığı konuşuluyor. Fransa'da ve ABD'de herkes ona gülüyor artık." İsrail Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Yigal Palmor "Bu da üzerine yorum yapmaya değmeyecek o açıklamalardan biri." vb.)

Erdoğan'ın bu bölgeye yönelik gözyaşları ve öfke hezeyanları ile süslü "hassasiyeti"nin sahtekarlığı elbette en çok da burnunun dibinde yaşananlara yönelik tavır ve söylemleri ile ortaya çıkıyor. Esmâ için gözyaşları dökerken, Roboski'nin çocuklarını katledenleri ödüllendiriyor, polis ve sivil faşistlerce öldüresiye dövülen Ali İsmail Korkmaz'ı kulak ardı edip Ethem'in kafasına sıkılan polis kurşununu görmüyor vb. vb. Bu duruma bakıp da Erdoğan'ın tutarsız olduğunu söyleyemiyoruz. Çünkü Erdoğan bu katliamların birinci dereceden sorumlusudur ve eserine bakıp da ağlamasını beklemek insafsızlık olur. Ancak yukarıda da ifade ettiğimiz gibi bir yandan Mısır'daki darbeyi lanetleyip, diğer yandan ilişkilerini aynen sürdürüyor olması akıttığı gözyaşlarının timsah gözyaşları (üstelik hipermetrop bir timsahın) olduğunu söyleyebiliriz.

Suriye'de kimyasal silah iddiaları

Ortadoğu'nun en sıcak gelişmelerinin yaşandığı sınır komşusu Suriye'de ise en son Esad'a bağlı güçler tarafından yapıldığı iddia edilen kat-

liamda kimyasal silah kullanıldığı iddiası ortaya atıldı. Şam'ın Doğu Guta bölgesinde çoğu çocuk ve kadın 1000'in üzerinde insanın katliam görüntülerinin tüm dünyaya yayılmasıyla tartışma büyüdü. Zira, ölenlerin bedeninde hiçbir darp ya da kurşun vb. izi görünmezken, ölenlerin ağızlarında köpük olması, gözlerinin donuk bakışı vb. görüntüler kimyasal silah (büyük ihtimal sarin gazı) kullanıldığına dair şüpheleri doğrular nitelikte.

Ancak asıl mesele, bu katliamı kimin yaptığıdır? Zira Birleşmiş Milletler'in kimyasal silah uzmanlarının ülkede denetleme yaptığı sırada böylesi bir olayın meydana gelmesi, ayrıca Esad'ın muhalif güçlere karşı bir üstünlük yakaladığı süreçte gerçekleştirilmesi Şam yönetimini olasılıkların biraz daha uzağına iterken, ANF'nin haberine göre, Suriye devlet televizyonu ordunun Şam'da yeraltı tünellerinde muhaliflere ait kimyasal silahlar bulunduğunu ileri sürdü.

Bu olay üzerine Irak işgali öncesi ABD emperyalizminin dünya kamuoyuna yönelik kimyasal silah vb. üretimini işgale dayanak yapması akıllara ilk gelen örnek oluyor. Bu hatırlatma, Esad'ın kimyasal silah kullanamayacağı ya da kullanmadığı anlamına gelmiyor şüphesiz. Esad'ın bir diktatör olarak umursayacağı en son şey halkın canıdır. Ancak yukarıda bahsettiğimiz gibi bir süreçte böyle bir işe kalkışır mı kalkışmaz mı, işte orası muğlaktır. Ya da Esad yönetimini askeri bir müdahaleyle devirme planlarını ertelemiş görünen batılı emperyalistler için böyle bir iddia işgal bahanesi yapılır mı? Bu da süreç açısından zor görünüyor. Yoksa şu an bir askeri müdahale niyetinde olsalar Guta katliamı, "I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı çıkartan Sırp Prensinin öldürülmesi olayı"ndan daha sağlam bir gerekçedir emperyalistler açısından.

Dikkat! Demokrasi paketi geliyor!

Ülke gündemini meşgul eden konulardan biri olarak kısaca "çözüm" sürecinin bir karşılığı olarak gündeme gelen "demokrasi" paketi tartışmaları belli bir olgunluğa ulaşırsa da bir sonuç alınmış değil. Erdoğan'ın "anadil kabul edilemez", "seçim barajı düşmeyecek", "af yok" vb. vb. hezeyanlarıyla şimdiden içeriği belli olan "demokrasi" paketi, kırıntı bile getirmeyecekken, ne tür yeni saldırıların zemini yapılacak önümüzdeki günlerde göreceğiz.

Bizler için demokratik mücadele, demokrasi için mücadele elbette çok önemli bir yerde duruyor. Ancak AKP hükümetinin ya da daha da doğrusu TC devletinin her paketinin içinden bu ülkenin halkına hep "taş" çıktı. Tıpkı Wan depremi sonrası yardım paketinin içine taş koyup gönderen faşistler gibi AKP de, demokrasi paketini, devrimciler ve yurtseverler başta olmak üzere halka yönelik daha büyük saldırıların habercisi yapacaktır.

Kuzu'dan Punto'ya deride sendika mücadelesi sürüyor!

İstanbul: Hülya Koçin ve Ramazan Aygün Zeytinburnu'nda bulunan Punto Deri'de çalışırken sendikaya üye oldukları için 2 Ağustos günü işten çıkarıldılar. Koçin 2006, Aygün ise 2004 yılından bu yana Punto Deri'de çalışıyordu. Özgür Gelecek Gazetesi olarak 10. gününde (21 Ağustos) direnişi ziyaret ederek, direnişçi işçilerle bir söyleşi gerçekleştirdik.

- İş yerinde, işten çıkarılmadan önce ne gibi sorunlar yaşıyorsunuz?

"BEDAŞ'tan hakkımızı alana kadar..."

H. Merkezi: BEDAŞ Genel Müdürlüğü'nün devredildiği Limak Şirketi tarafından işten çıkarılan 500 işçinin işe alınması için eylemlerini sürdüren BEDAŞ işçileri, eylemlerinin 22'nci gününde (22 Ağustos) mücadelelerinde kararlı olduklarını göstermek için BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde biraraya gelerek, basın açıklaması yaptı.

"İşimize, Emegimize, Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz" pankartını açan işçiler, parasını alamadığı için ilaç alamayarak yaşamını yitiren BEDAŞ işçisi **Murat Göçmen** için, "**Murat Göçmen aramızda**" dövizlerini taşıdı. Enerji-Sen Genel Başkanı **Ali Duman**, "**Direnişimiz sonucu kazandığımız müzakere süreci devam ediyor. Ve şunu belirtiyoruz ki; işbaşı yapmayan tek bir arkadaşımız kalmayana dek mücadelemizi sürdüreceğiz**" dedi.

Duman'ın ardından işçiler adına açıklama yapan Enerji-Sen üyesi **Burak Şahin**, yapılan görüşme ve müzakerelere göre, BEDAŞ'ın en kısa sürede tamamlanmak üzere işe geri dönmek isteyen işçileri 3 grup şeklinde işbaşı yaptıracağını, ayrıca işe dönmek istemeyen işçilerin tazminatlarının da hukuki süreç işletilmeden şirket tarafından işçilere ödeneceğini ifade etti. Şirkete iletilen listeden 50 kişilik grubun birkaç gün içerisinde işbaşı yapmak üzere şirket tarafından çağrıldığını belirten Şahin, "**Ayrıca işbaşı yapmak istemeyen bir grup arkadaşımızın da tazminatlarının hesaplanması tamamlanmıştır. BEDAŞ işverenin görüşme sürecindeki bu yapıcı tavırının devam etmesini arzu ediyoruz. Direnişimiz son işçi işbaşı yapana kadar sürecektir; söz verilen adımların takipçisiyiz**" dedi.

- En büyük sıkıntımız çok fazla mesai olmasıydı. Sabah 08.30'da iş yerine geliyorduk. Gece 22.00'ye kadar her gün mesai yapıyorduk. Özel hayatımızdan çok ödün verdik. Cumartesi, Pazar da akşam 17.00'ye kadar çalışıyorduk. Mesai yapmadığımız zamanlar çok istisnayıydı. Ben 8 yıldır buradayım ve izin almak istesek dahi izin alamıyorduk. Bir cenaze ya da çok önemli gitmemiz gereken bir yer varsa ancak alabiliydik. Hasta olduğunuzda dahi işe gelmek zorundaydınız. Çünkü başımızdaki yönetici bu konuda asla izin vermiyordu. Çok sertti ve insanları dinlemiyordu, "**tek işiniz çalışmak**" diyordu.

- Direniş nasıl başladı, süreç nasıl ilerledi?

- Yıllık izinlerimiz kaldırıldı. Bizler buna çok kızdık çünkü bu bizim hakkımızdı. 1 yıl boyunca çalışıyorsun, tatil yapmak istiyorsun ama yapamıyorsun. Ramazan abi iş yerinden arkadaşımız, o bana "**bir çalışmamız var, bizimle birlikte bu yola baş koyar mısın?**" dedi. Araştırdıktan sonra sendikanın, haklarımızı en iyi şekilde savunan bir kurum olduğunu gördüm ve üye oldum. Üye olduktan sonra bunu patronumuz öğrendi. Birkaç arkadaşla ben de kadın işçilerin temsilcisi olarak toplantıya gittim. Toplantıda patron çok yemin etti, "**Kimse işten çıkarılmayacak**", "**Bütün istekleriniz yapılacaktır**" şeklinde konuştu.

Ondan sonra da "**Bütün haklarınızı vereceğiz, sendikadan istifa edin**" dedi. Biz de "**sendikadan istifa etmiyoruz, veriyorsanız böyle verin haklarımızı**" dedik. "**Ramazan ayında kimseyi çıkarmayacağız**" diye söz verdiği halde Cuma günü ayın 2'sinde zarfı elimize verdiler. Zaten bizim isteğimiz para değildi. Biz insan gibi çalışmak, çalışırken de değer verilsin istedik. Biz emekçiyiz, işçiyiz; biz varsak patronlar vardır. Biz onlara kazandırırıyorsa, onların da bize değer vermesi lazım.

- Direniş başlayalı 10 gün oldu. Zeytinburnu gibi bir deri havzasında direnişinize destek nasıl?

- Destek çok iyi yaşıyoruz. Çok değerli insanlar var. Burası çok işlek bir yer ve gelen-geçen herkes duruyor, bizleri tebrik ediyorlar. Özellikle Punto'nun içinde çalışan arkadaşlarımız var. Bizi tebrik ediyorlar. İçeride de sayımız bayağı bir yükseldi. Sendikaya üye olmayan çok az bir sayı kaldı. İnşallah en sonunda Punto'da sendikalı olacağız.

- Sendikada örgütlenme fikri nereden çıktı?

R. Aygün: Kuzu Deri'deki örgütlenmeyi duyunca oradan esinlendik diyebiliriz. Esas oradan başladı. İçerideki hukuksuzluklar ise süreci ateşlemiş oldu.

- Örgütlenme süreci içeride nasıl yürüdü?

- Yaklaşık 10 ay boyunca örgütlenme çalışması yürüttüm. 10 ayda 100 küsur kişi olduk. Çalışmamız tamamlanmadan, Ramazan ayının ortasında ortaya çıktı. Ortaya çıkınca da baskılar arttı. İşveren, "**sendikadan istifa edin, biz bütün haklarınızı vereceğiz**" şeklindeki vaatlerde bulundu. Geçmiş dönemde de bazı arkadaşlar örgütlenmek istediler ve 14 kişiden, 7 kişiyi çaya çıktıklarında içeriye almadılar. Biz de vaat değil, yasal hakkımız olan sendikayla çalışalım dedik.

- 100 işçinin bu süreçte tutumu ne oldu?

- İkna odaları kurdular. Noter getirdiler ve "**istifa edin**" dediler. Noteri içeri getirdiklerinde patronlar da odalardaydı. Müdürler o gün bayağı bir istifayı sağladılar. Aynı gün o arkadaşlar öğleye kadar çalıştılar. Ama sendikanın kayıtlarında da var; istifa edenler aynı gün yeniden üye oldular. Sonra sendika araya girdi ve savcılığa suç duyurusunda bulundu. Noteri geri çektiler. Bu sefer ise gizli şekilde bire bir evine giderek, ailelerine giderek, annesini babasını arayarak; "**Bu işin sonu kötü olur**" diyerek birkaç kişiyi de öyle istifa ettirdiler. Ama çoğunluk geri döndü ve zaten şu an 100

nin üzerindedir. 11.00 çayında ve 16.00 çayında tüm arkadaşlarımız yanımıza geliyor. Müdürler de yolun karşısında bekliyorlar. Desteği görünce rahatsız oluyorlar. Ortalama 60-70 kişi her çayda yanımızda duruyor.

- Kuzu Deri'den bahsettiniz. Zeytinburnu büyük bir deri havzası, direnişinizin de böyle bir etki yaratacağını düşünüyor musunuz?

- Direnişin havzada kesinlikle etki yaratacağını düşünüyorum. En azından bu havzada 7-8 bin işçi var. Kesinlikle etkileneceğini düşünüyorum. Şu an 12 firmada sendikal çalışma var. Ben 1983'ten beri buradayım. Bugün herkes aynı durumda, sadece Punto'ya has bir durum yok. Bütün deri firmaları aynı sistemdeler. Bodrum katlardaki çalışma koşulları gerçekten kötü; gezilip, görülmesini isterdim. Devlet buraları denetlemiyor ya da denetlemiyor.

- Son olarak bir şey söylemek istiyor musunuz?

- Bütün çalışan arkadaşlarımdan rica ediyorum. Anayasal haklarımızı hep beraber kullanalım. Kullanmazsak kaybeden yine biz olacağız. Yine patronlar, sermaye kazanacak. Bütün arkadaşların destek olmasını, hukuk çerçevesinde kalıp desteklerini vermesini ve birleşmesini arzu ediyorum.

Aliağa'da işçiler ölüme terk ediliyor

H. Merkezi: İzmir-Aliağa'daki gemi tesislerine getirilen **Quail Cruises** (Aşk Gemisi) isimli kruvaziyer gemisinin bakım ve onarımıyla ilgilenen işçiler ölüme terk edildi.

Geminin bakım ve onarımıyla ilgilenen 8 işçi makine dairesindeki biriken suyu boşaltmak ama-

ciyla içeriye girdi ve ardından biriken su boşaltılırken, su tahliye pompasının egzozundan çıkan dumandan zehirlendi.

Zehirlenen işçilerin dışardaki arkadaşlarından yardım istemesi üzerine diğer işçiler ambulans çağırdı. Hastaneye kaldırılan işçilerden **Doğan Balcı** ve **Davut Özdemir** yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

KESK dört koldan Ankara'ya yürüdü

H. Merkezi: KESK; AKP hükümeti ile Memur-Sen arasında diğer memur sendikalarından kaçak bir şekilde yapılan Toplu İş Görüşmelerinin emekçileri hak gaspına uğrattığını ve yapılan anlaşmanın kabul edilemeyeceğini ilan etmek için Ankara'ya 4 koldan yürüyüş başlattı. "İnsanca yaşam, güvenceli gelecek, eşit, özgür ve demokratik bir Türkiye için yürüyoruz!" şiarıyla başlatılan yürüyüş kollarına; AKP zulmüne direnirken hayatını kaybeden direnişçilerin isimleri verildi.

"**Mehmet Ayvalıtış-Ali İsmail Korkmaz Yürüyüş Kolu**" adı verilen kolda emekçiler, Edirne ve Tekirdağ'dan 16 Ağustos günü yola çıkarak İstanbul'a geçtiler. Burada ilk önce Hava-İş Sendikası'nın THY grevine destek ziyareti yapıldı. Ardından Taksim Meydanı'nda yürüyüş yapmak isteyen KESK üyelerine polis izin vermedi. Kısa bir arbedenin ardından KESK üyeleri Taksim'de oturma eylemi gerçekleştirdi.

Aynı gün "**Ethem Sarısülük-Medeni Yıldırım Yürüyüş Kolu**" Manisa ve İzmir'den yola çıkarken, "**Metin Lokumcu Yürüyüş Kolu**" da 17 Ağustos günü Artvin-Hopa'dan hareket etti. Yine 17 Ağustos günü "**Orhan ve Bedran Encü/Abdullah Cömert Yürüyüş Kolu**"nda ise emekçiler, yürüyüşünü 34 Kürt köylüsünün katıldığı Roboski'den başlattı.

Buradan Antakya'ya geçen bu kolda emekçiler, Maksim Kavşağı'ndan Uğur Mumcu'ya yürümek istedi ama polis burada da emekçilere biber gazı ile saldırdı. Saldırıyı protesto eden KESK'li emekçiler Abdullah Cömert ile Ali İsmail Korkmaz'ın ailesini ziyaret ederek yürüyüşlerine devam ettiler.

20 Ağustos günü Ankara'da buluşan KESK üyeleri, ilk olarak AŞTİ çıkışında bir açıklama yaptılar. Buradan Güvenpark'a yürüyen kitlenin önü TOMA ve çevik kuvvet ile kesildi. Polis burada emekçilere biber gazı ve tazyikli su ile saldırdı. Israrla yürüyüşlerini sürdüren emekçiler, yapılan saldırıyı akşam saatlerinde Güvenpark'ta yapılan forumda protesto ettiler.

Bursa

"**Mehmet Ayvalıtış-Ali İsmail Korkmaz Yürüyüş Kolu**"nu 18 Ağustos günü Bursa Kent Meydanı'nda KESK'li emekçiler ve devrimci ilerici kurumlar tarafından karşıladı. Buradan en önde KESK'li emekçilerin taleplerini içeren pankart ve tutuklu KESK'lilerin fotoğraflarını taşınarak slogan ve alkışlarla Fomara Meydanı'na yüründü ve Antakya'daki saldırı protesto edildi.

Kazova 175. gününde yine eylemdeydi

H. Merkezi: 21 Ağustos günü Kazova işçileri Şişli Camii önünde buluşarak buradan Bomonti'deki fabrika önüne yürüyüş yaptılar. Hırsız patronları Somuncu aile-

sinden haklarını talep eden işçiler "**Emeğimizi, Alınterimizi Gasp eden Patronlarımız Somuncu Ailesinden Haklarımızı Alana Kadar Açlık Grevindeyiz**"

yazılı pankart arkasında sloganlarla direniş çadırının olduğu Kazova Tekstil Fabrikası'nın önüne kadar yürüdü. İşçiler, haklarını alana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söyleyerek, halkımızı direnişi sahiplenmeye çağırdı.

Kararlı bir duruş, gasp edilen haklar için inat!

İstanbul: TEKSİF Sendikası "*Sendikamız sadece işçisinin hak ettiği, emek ve alınterinin karşılığını talep etmiştir. Sendikamızın yıllık 72 gün olan ikramiyeleri 120 güne çıkartma teklifine karşılık 90 günlük ikramiye, ekonominin ve reel enflasyonun baz alınarak hesaplandığı % 15'lik ücret zammı talebine ise % 3 ile karşılık verilerek grev kaçınılmaz hale getirilmiştir*" diyerek 30 işyeri ve işletmede 12 bin üyesi ile 2 grup halinde başladı. Grevin ardından biz de işyerlerine giderek işçilerle röportaj gerçekleştirdik.

Gazetemiz yayına girerken, aldığımız bilgilere göre TEKSİF ile patron sendikası arasında süren görüşmeler, grevin 9. gününde patronların sendikanın tüm taleplerini kabul etmesi ile sonuçlandı.

İşçinin "fedakarlık" yapacak hali mi kaldı?

İlk olarak ikinci grupta greve başlayan fabrikalardan biri olan Topkapı'daki TİTBAŞ fabrikası önüne grevi ziyarete gittik. Grevin ilk günü olmasından kaynaklı planlamaların yapıldığı bir zamanda gitmiş işyerinde grev gözcüsü ve diğer işçilerle tanıştık.

TİTBAŞ Tekstil Fabrikası İşyeri Sendika Baş Temsilcisi **Özcan Bahar**'la yaptığımız söyleşide 2002 krizinde patron sendikasının "ricası" ile "fedakarlık" yapmaları istendiğini ve ikramiyelerin 4'ten 2,5'a düşürüldüğünü, krizin bitimiyle yeniden 4'e çıkarılacağını sözünün verildiğini öğreniyoruz.

"Artık işverenin sözünü tutma vakti geldi" diyor Özcan Bahar ve şunları ekliyor; "*Bizim greve çıkma amacımız insanca yaşayacağımız ücret almak. Burada 15-20 senelik arkadaşlarımız 900 TL (ikramiye dâhil) ücretle çalışıyor. Biz iş-*

çilerin fedakarlık yapacak hali kalmadı. Haklarımızı masada almak istedik; olmayınca greve çıktık. Haklarımızı alana kadar grevi sürdüreceğiz."

Haftalık 45 saat çalışılan işyerinde işçiler, işlerin yoğun olduğu zamanlarda gece yarısına kadar çalıştıklarını şimdi de işlerin yoğun olduğunu söylüyor. Kriz dönemi 300 bin metraj üretim yapan TİTBAŞ şimdilerde 800-900 bin metraj üretim yapıyor. Grevdeki işçiler patronun ikramiyeleri vermemesi ve maaşlarda iyileştirme yapmaması için hiçbir gerekçesi kalmadığını ifade ediyorlar.

Hakları için gece gündüz nöbetseller

Esenyurt bölgesinde bulunan **Vakko** da TEKSİF'in grev ilanı üzerine oluşturulan gruplardan birincisinde yer alıyor. Vakko fabrikası işyeri baştemsilcisi **Zinnet Delibaş**; "*İş sözleşmemiz nisan ayında bitti ama yeni bir TİS imzalamadık çünkü geçmişte krizler bahanesiyle alınan haklarımızın geri verilmesini istedik, işveren sendikası buna yanaşmadı. Bizlerin yüzde yüz mesai ve 4 ikramiye taleplerini sendika da destekledi ve grev*

kararı aldık. 15 Ağustos'ta çalışmayı durdurduk ve aynı gün greve başladık, taleplerimiz gerçekleşene kadar da devam edeceğiz" dedi. İşyerlerinde gece gündüz nöbet tutan grevdeki işçileri ziyaret eden TEKSİF Genel Başkanı **Nazmi İrgat**, tekstil patronlarının sürekli sektördeki krizi bahane ederek kazanılmış haklarını işçilerin elinden aldığını ancak 4 ikramiye taleplerinden vazgeçmeyeceklerini söylüyor.

Grev her gün büyüyor

TEKSİF'in grev ilan ettiği işyerleri ağırlıklı olarak ihracata yönelik üretim yapıyor. Tarihinde ilk kez greve çıkacak iş yerlerinin sayısının hayli yüksek olduğu görülüyor. Grev kararı uygulanacak iş yerlerinden bazıları şöyle; Akın Tekstil, Altınyıldız, Bahariye, İpekiş, Karsu Tekstil Kilim Grubu, KORDSA, Orta Anadolu, Saray Halı, Söktaş Dokuma İşletmeleri, Söktaş Tekstil, Tekstüre Çorap, Topkapı İplik, VAKKO, Yünsa, Bezci Tekstil, Broderinarın AŞ, Epengle Tekstil, Harmancı Etiket, İpsan Tekstil, İŞBİR Sentetik, Karsar ve Dual Tekstil, Levi Strauss İstanbul Konfeksiyon, Lüks Kadife, Mithat Giyim Sanayi, Öztekt Tekstil, Pisa Tekstil ve Boya Fabrikaları, Polimer Plastik, Temtaş Tekstil, Titbaş Tekstil.

İlk kez greve giden iş yerlerinden biri olan Söktaş'ın sahibi Türkiye Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası'nın yeni başkanı Muharrem Kayhan ve Söktaş'ta 750 işçi greve başladı.

Tarihinde ilk kez greve çıkan Kordsa'da da TEKSİF üyesi 580 işçi grev önlüklerini giyerek grev kararını uygulamaya başladı.

Standart'ta yaşananlar provokasyonmuş?

Kartal: 1 Ağustos 2013 tarihinde Düzce'de Standart Profil'de TİS görüşmelerinin işçilerin bilgisi dahilinde olmaması üzerine yaşanan eylemlere ve işçilerin Petrol-İş Düzce binasını işgal etmesine ilişkin

Petrol-İş bir açıklama yaptı. Petrol-İş Genel Başkanlığı'nda gerçekleştirilen basın toplantısında yapılan konuşmalarda en dikkat çekici olan ise işçilerin taleplerinin ve sendikanın TİS'te imzaladığı taleplerin açıklan-

mamasıydı.

Basın toplantısında sadece sendikanın mücadele tarihinden, yaşananlardan ve sendika yöneticilerinin yaşadığı mağduriyetten bahsedilirken işçilerin TİS sürecindeki taleplerinden ve sendika yöneticilerini kurtarmak için devreye sokulan pol-

islerin işçileri darp etmesinden bahsedilmedi. Yapılan açıklamada ayrıca tüm bu yaşananlar provokasyon olarak nitelendirilirken, yaşananların temelinde TİS'te belirlenen zam vb. oranların yanlış hesaplanmasının yattığı ifade edilmesi dikkat çekicidir.

Taşeronlaşmaya karşı Gezi ruhu ile örgütlenmeye!

1980 AFC'sinin ana amacı 24 Ocak kararlarının dikensiz bir gül bahçesinde uygulanması idi. Bu kararların ana içeriği ve teması da sermayenin önündeki engelleri ya da engel olabilecek tüm yapıları, insanları, örgütleri, kurumları vs. ne olursa olsun ortadan kaldırmaktı. Nitekim öyle de oldu. Bu model temel aldığı vahşi kapitalizmin her türlü geriliğini içerdense destekleyecekti.

Kamusal sorumluluk ve görevler adım adım ortadan kaldırılacak, sosyal devlet kâğıt üzerinde bırakılacak, emekçilerin sermaye karşısında elini kolunu bağlayacak, işsizliği süreklileştirecek, sendikasız-sigortasız-iş güvencesiz çalışma esas olacak, en küçük işlerde bile taşeronlar aracılığıyla sömürü daha da katmerleştirilecek, her türden engel olacak örgütsel yapılar -sendikalar dahil- hem içten ve hem de dıştan çöktürülecek, sınıf ve halkın elleri kolları bağlanacak, üretim gibi değerli bir toplumsal kültürel yapı yerine her şeyi çabucak tüketen bir nesil-kuşak yetişmesi sağlanacak, toplumsal kuşaklar arası bağlantı kesilecek vs. sermayenin kolektifleşmiş hali olan devletin üretim-tüketim vs. tüm alanlardan elinin çekilmesi ve de bu alandaki tüm işletmelerinin yok denecek kadar küçük parçalarla tek tek sermayedarlara peşkeş çekilmesi demek olan **özelleştirmenin** yanında, iş güvencesiz-sendikasız-sigortasız çalışmanın aracı olan **taşeronlaştırmanın** tüm üretim sektörlerinde hâkim kılınması süreci hızlıca devreye sokuldu.

Aslında bu yönüyle taşeronlaştırma yeni bir icat değildir. Daha önceki süreçlerde parça-başı üretimle emekçileri bölebilen sermaye, bu sistemi modernize ederek taşeronlaştırmayı geliştirdi. Aynı işletmedeki-fabrikadaki vs. işleri işyerini bölmeden bölmeyi keşfetti. Aynı işletmedeki işler bölünerek farklı firmalara ihale edilerek aynı işyerinde (temelde bir yere bağlı olmasına rağmen) birçok patron oluşturuldu. Böylece büyük sermayedarlar korunmuş oldu. Bu açıdan bir temel tanımlamaya ihtiyaç duyarsak öz hali ile **taşeronlaştırma**; mal ve hizmet üretiminin bölünerek ana bir firmaya bağlı bir veya birden fazla alt firmalar (yani taşeron firmalar) tarafından yapılması/yaptırılmasıdır.

Taşeronlaştırma; aynı iş için çalışan emekçilerin farklı koşullar altında

Aslı görevimiz "kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" anlayışı ile işçi sınıfının bütün bileşenlerinin emek kavgasında yan yana durmasını/durmamızı sağlayacak politikalar üretmektir.

çalıştırılması ve farklı patronlara bağlı olması anlamına da gelmektedir.

Böylece farklı patronlara bağlı işçiler haklarını kendi patronlarından istemek zorundaydılar. Yani ana patron -büyük sermayedar- muhatap olmaktan çıktı. Büyük kompradorlar kendi kadrolu işçilerinin ve taşeron firma sahibinin -küçük patronun- muhatabıydı. Bu durumun ana sermaye grupları açısından büyük bir önemi vardı, o da şuydu; taşeron firmalarda işler her yıl ihale edildiği için taşeron tarafından işe alınan işçilerle yapılan sözleşme genelde bir yılı aşmıyor. Böylesi bir durumda küçük patrona bağlı işçilerin birbirlerini tanıması ve örgütlenebilmesi için çok az zamanları vardı. Zaten herhangi bir örgütlülüğün baş göstermesi durumunda büyük patron ya ihaleyi başkasına veriyor ya da aynı taşeron başka bir isimle yeni bir firma kuruyor ve ihaleyi tekrar alıyor, bu da zaten büyük patronla danışıklı dövüş şeklinde işliyor.

Taşeronlar çoğu zaman işe aldıkları emekçileri "üç aylık deneme süresi"ne tabi tutarak ilk aşamada örgütlenmenin önüne geçmektedirler. Daha önceleri bir işe girildiğinde, o işyerinde emekçilerin o güne kadar kazandıkları hakların tamamına sahip olabiliyordu. Taşeronlaşma ile birlikte kazanılan hakların tamamından yoksun bir şekilde işe başlanmaktadır. Yani daha ilk işe başlama bile hak

gasıyla merhaba demektir. Yani "deneme süreleri" adı altında bir kez daha örgütlenme, sağlık, çalışma koşulları noktasında hak gaspları yaşanmaktadır. Yukarıda patronun genel avantajlı durumu tabii ki işçi sınıfına dezavantaj olarak yansıyor.

Bu dezavantaj ise taşeron işçiler arasında bölünme yaratmasıdır. Bir işyerinde çalışan büyük patronun kadrolu işçileri daha iyi maaş alıp, daha iyi sağlık ve sosyal haklara sahipken, aynı işyerinde çalışan küçük patroncukların -taşeronların- işçileri asgari ücrete talim edip tüm sosyal haklardan yoksun bir şekilde çalışmaktadır. Bu durumda gözlerden kaçmayacak birkaç olgu ortaya çıkıyordu. Şöyle ki;

- İşçilerin sınıf kardeşliğini görmekten aralarında birbirlerini en yakın düşman olarak görüyorlar. (Özellikle de ekonomik farklardan kaynaklı)

- Büyük patronun işçileri itaatsizlik ederlerse işlerinden olup ya işsiz kalabilirler ya da beğenmedikleri taşeron işçilerden birisi haline gelme korkusu yaşamaktadırlar.

- Küçük patroncukların işçileri ise çalışkan, söyleneni yapan itaatkar bir işçi olurlarsa belki gıptayla baktıkları kadrolu işçi durumuna gelme umudu taşımaktadır.

İşçiler arasında patronlarca yaratılan yapay ayrılıklar farklı taleplerin öne çıkmasına yol açarken, bu yöntemler işçilerin birlikte hareket etme-

lerinin önünün büyük oranda ve ustalıkla kesilmesine olanak yaratmaktadır. Sınıf açısından taşeronlaşma sadece sermaye saldırısı ile mi hayat bulmaktadır. Bizce hayır. **Taşeronlaştırma sendikaların ve patronların işbirliğinin bir ürünüdür de aynı zamanda.** İşçi yığınlarının örgütlenmedikleri sendikalar taşeronlaştırma politikalarına karşı görevlerini yerine getiremediler. İşçileri bir arada tutma, daha iyi çalışma ve daha iyi bir yaşam sunma işlevi olan sendikalar sermayenin taşeronlaştırma saldırısı karşısında sınıfta kalmışlardır. 1980'lerden itibaren fiili olarak uygulanmaya başlayan, 1995'ten beri de yasal olarak uygulanan taşeron çalıştırma sistemine karşı ciddi bir direniş hattının örgütlenmemesi düşündürücüdür.

Tutarlı-somut-amaçlı bir sendikal mücadelenin ve işçi sınıfının sendikal birliğinin gerçekleştirilemeyeşi, taşeronlaşmaya karşı işçi sınıfının aleyhinde bir olgu olmaktadır. Ancak, var olan koşullarda öncelikle işçiler arasında oluşan yapay bölünmelere rağmen patronlara karşı ortaklaşa mücadele etmemiz gerektiğini anlatmak bizim en temel görevimizdir. Ortak işyerlerinde temelde aynı patrona bağlı olduklarını, kazanılan hakların ortak hak kazanımı olduğunu bilmek gerekmektedir. Ağaçlara bakarken ormanı gözden kaçırmamak gerekir. Sermayedarlar farklı görünse de kapitalist sınıf tek bir. Hepsisi emek sömürsünden palazlanmaktadır ve işçi sınıfının ortak düşmanıdır.

Sınıf mücadelesinin yüksek olduğu dönemlerde bir fabrikada mücadele sürerken tamamen bağımsız hatta başka bir kentte olan fabrikanın işçileri onların günlük çıkarlarını doğrudan etkilememesine rağmen destek grevleri düzenlerlerdi. Şu anda karşımızda aynı işyerinde birbirlerinden bağımsız hareket eden işçileri görmekteyiz. Ve asli görevimiz "kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" anlayışı ile işçi sınıfının bütün bileşenlerinin emek kavgasında yan yana durmasını/durmamızı sağlayacak politikalar üretmektir. Son olarak günümüz açısından Gezi Direnişi bizler açısından örgütlemeye nitel bir ilerleyişe dönüşmelidir. Aksi sadece belleklerimizde güzel anılar bırakan bir zaman dilimi olarak kalacaktır.

(Bir DDSB'li)

Karaburun balık çiftliklerine karşı yürüdü

H. Merkezi: Karaburun Yarımadası Ortak Yaşam Platformu (KOYAP) balık çiftliklerinin denizleri kirletmesini, taş ve maden ocaklarının doğayı talan etmesini, İzmir-Karaburun yarımadasında kurulmak iste-

nen Rüzgar Enerji Santrallerinin (RES) doğal yaşamı katletmesini ve "Büyükşehir Yasası" ile köylerinin mahalleye dönüştürülerek haklarının elinden alınmasını protesto etmek için "Karaburun Yarımadası için Yürüyor" ve "Mahalle Değil Köyümüzü İstiyoruz" sloganıyla 15 Ağustos günü Karaburun'dan İzmir'e yürüdü.

Karaburunlular İzmir Valiliği önüne yürüdüler. Yürüyüşün ardından KOYAP adına açıklamayı okuyan **Zuhal Okuyan**, "Karaburun'da her taraf taş ocağı olmaya başladı. İzin versek her evin arka bahçesine taş ocağı kurulacak. Sadece Karaburun değil tüm yarımada bu tehlikeyle karşı karşıya" dedi.

"Çöpler kalkana kadar eylemlere devam edeceğiz"

İzmir: Harmandalı Köyü'nde çöplerin kaldırılmasına karşı düzenlenen eylemler devam ediyor. Bizler de Özgür Gelecek gazetesi olarak direnişi ziyaret ederek bir röportaj yaptık. Köy halkının yıllardır devam eden çöp sorunu üzerine sohbet etme şansı bulduk. Köy gençliği, bu sorunu Taksim'de başlayan isyan ruhuyla ele aldıklarını ve bu ruhla direneceklerini dile getiriyorlar.

"Gençler işe el koydu"

- Çöplerin kaldırılmasına ilişkin mücadeleniz nasıl başladı?

Ergün Çelik: Taksim Gezi eylemleri başladıktan sonra mahallede gençler bir araya gelerek mahallemiz için ne yapabiliriz diye tartıştık. "Sorunumuz nedir?" diye tartışma açalım dedik ve mahallede forum yaparak tartışmalar yaptık. Mahalledeki forumda sorulan "mahallemizin sorunu nedir?" sorusunu herkes çöplerden rahatsız olduğunu dile getirerek cevapladı. Sürekli olarak ve yıllardır devam eden bir koku var bu köyde. Çöpleri getiren

kamyonlar çok sağlıksız, çöp sularını dökerek geçiyorlar. Ayrıca sadece evsel atıklar değil; hastane, işyerlerinin kimyasal atıkları kamyonlarla taşıyor ve dökülerek geçtiği için hastalıklara neden oluyor. Dökülen yer, yani çöplerin döküldüğü yer zaten köye, Evka-5 gibi yerleşim yerlerine yakın. Yani C şeklinde bir yerleşim düşünelim çöpler bunun içinde yer alıyor.

Buna karşı ne yapabiliriz, diye düşündük. Bugünlerde çöpte bir yangın çıktı ve çok büyük bir hava kirliliği yaşandı. Çiğli Organize Sanayinin üstü kapkara dumanlarla kaplıydı. Biz arkadaşlarla Cumhuriyet Mahallesi'ne yürüdük ve muhtarla görüştük. Muhtar burada daha önce düzenlenen eylemlerden deneyim aktardı ve nasıl bir mücadele izledikleri bize anlattı. Bir ÇED raporu istenmiş ama ortada yok. Daha önce de verilen sözler var ama yerine getirilmemiş... Bildiğiniz gibi Ümraniye'de 4 yıl boyunca bu şekilde çöp depolama sonucunda bir patlama olmuş ve birçok insan ölmüştü. Burada da 21 yıldır vahşi bir şekilde çöp depolama yapılıyor. 21 yıldır siyasetçiler bu sorun karşısında bizi oyalama ve öteleme taktiklerini kullanıyor. Ama artık sabrımız taşıtı, gençler işe el koydu diyebiliriz.

"Geri dönüşüm diye bir şey var"

- Son günlerde sık sık eylem yapıyorsunuz, nasıl bir etkilenme yarattı bu durum?

- İki hafta önce Çanakkale yolunu trafiğe kapattık. Oldukça kitleseldi, ancak önce biz gençleri muhatap kabul edip görüşen olmadı. Ama zaman geçti ve de seçim yaklaştığı için siyasi partiler çeşitli şekillerde planlamalar yapmaya başladı, yani

çöple ilgili rantları başladı. Büyükşehir Belediyesi tarafından basılan bir dergi elime geçti, okudum. Büyük bir sağlık kuruluşunun toplantısı olacaktı ve İzmir Belediyesi orada 3 yılda bir verilen bir ödül alacaktı. Bu ödülü verenlerin Harmandalı'dan haberi var mı acaba?

Tabii sadece çöp kokusu da yok, yani bir de çöplerin taşınması sırasında pek çok sorunla karşılaşılıyor. Ayrıca burada çöp kamyonlarının hızından kaynaklı çocuklarını kaybedenler oldu. Gazeteniz aracılığıyla şunu söylüyorum; kimse bizi aptal sanmasın! Oyalama, öteleme taktiği artık sökmeyecek. Bu çöpler kaldırılincaya kadar mücadeleye devam edeceğiz. Bakın biz bu çöpü alıp başka bir semte döksünler de demiyoruz. Geri dönüşüm diye bir şey var. Birçok şeyin farkındayız yani bu sorunu çözmek yerine seçim yatırımı olarak kullanmak isteyenlere, **biz kimse-nin seçim, siyasi rantı olmaya-çağız** diyoruz.

"Mücadelemizi tetikleyen Gezi oldu"

- Gezi eylemlerinden sonra burada biraraya geldiğinizi ve bir şeyler yapmak için o zaman harekete geçtiğinizi söylediniz. Bunun nedeni ne sizce? Yani Taksim'le ilişkisi nedir bu mücadelenin?

- Taksim'e büyük saldırı olduktan ve Gündoğdu'da çadırlar söküldükten sonra hepimiz "parklar bizimdir, yaşam alanlarımıza sahip çıkıyoruz" diyerek biraraya geldik. Bizler de Taksim'e duyarlı gençler olarak bu süreçte forumlar yaptık ve kendi yaşam alanımız için

tartışmalar yürüttük. Bu yönüyle mücadelemizi tetikleyen Gezi oldu.

"Hepimiz dünyanın bir ucundan tutuyoruz"

Songül Gün: Geçenlerde yaptığımız forumda İzmir Müzisyenler Derneği de aramızdaydı. O zaman bir arkadaş şöyle dedi; "Hepimiz dünyanın bir ucundan tutar haldeyiz"! Yani yaşam alanlarımızı savunmak adına, küçük de olsa adım adım ilerliyoruz/ilerleyeceğiz. Dünyayı, bizim olanı tekrar geri almak için bir savaşım vereceğiz. Taksim'de yükselen ve bizim çok hoşumuza giden bir sloganla bitirelim; **"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam"!**

Topraksız köylüler yol kapattı

H. Merkezi: Riha'da (Urfa) merkeze bağlı Yamaçaltı, Yediol, Bezik, Fatih ve Tarlabası köylerinde yaşayan yaklaşık 300 kişi, 15 Ağustos günü Akçakale-Yardımcı karayolunu ulaşıma kapatarak eylem yaptı. Uzun araç konvoyunun olduğu karayolunu ulaşıma kapatan köylüler, eylemlerini toprak sahibi olana kadar sürdürceklerini söyledi. Eylem alanına gelen jandarmayla köylüler arasında

gerginlik yaklaşık iki saat sürdü.

Jandarma amirinin "yolu açın" isteğini geri çeviren kalabalık adına konuşan **Ahmet Çiftçi**, geçmişte kendilerine ait olan arazilerin 1990 yılında yapılan kadastro çalışmasının ardından Hazine'ye geçirildi-

ğini söyleyerek, "Atadan kalan ve yıllardır ekip biçtiğimiz topraklar Hazine'ye kaydırılınca perişan olduk. Bü-

yük bir göç verdik. Şayet ekip biçecek toprak bulamazsak köyümüzü terk etmek zorunda kalacağız. Toprağımız olmadığı için devletin verdiği hiçbir destekten faydalanamıyoruz. Kendi topraklarımızı bırakıp başka illerde tarım işçisi olarak çalışmak zorunda kalıyoruz. Daha önceden işlediğimiz bu toprakların yapılacak reform ile hak sahiplerine dağıtılmasını istiyoruz" dedi.

Yaklaşık 2 saat süren eylem, yolun ulaşıma açılmasıyla son buldu.

Rojava Kürtlerinin zaferi

TC'nin çıkmazı olacak!

Aylar önce Murat Karayılan, Türkiye'nin çözüm süreci ve Ortadoğu'daki politikaları hakkında bir değerlendirme yaptığında "Türkiye Ortadoğu'da bir rol oynamak istiyorsa bir şekilde Kürt halkına yönelik saldırılarından vazgeçmeli ve Kürt halkının taleplerini göz önünde bulundurmalıdır" demişti. Yavuz Sultan Selim'in Safevilere karşı verdiği mücadeleyi örnek gösteren Karayılan, Türkiye'nin Ortadoğu'daki rolünü PKK'yi karşısına alarak oynayamayacağına açık biçimde ifade etmişti.

Zira bu kaygıyı AKP'nin hükmettiği devlet mekanizması da taşımaktadır. TC'nin (ve bağlı olduğu emperyalistlerin) Ortadoğu üzerindeki çıkarları ekseninde ve de yaşadığı sıkışmışlığın cenderesinde adımını atmış olduğu Kürt ulusal sorununu kuşkusuz TC'yi boğacak kadar derin sulara ve uluslararası dengelerde artık önemli bir ağırlığa ahip bulunuyor. 2023'te sona erecek olan Lozan Antlaşması'nın madde çemberinden kurtularak yer altı kaynaklarını işletmeyi hedefleyen TC, süreci bu amaç üzerinden yürütmeyi planlamaktadır. Ancak imha ve inkar gene-

tiğine işlemiş faşist devlet yapısı, mevcut politik süreçlerde kendini alenen göstermektedir. Ülke içinde Kürtlerle "barıştığını" iddia eden devlet, gelinen aşamada Suriye'de Kürt halkına dönük katliamlara imzasını atıyor. Siyasal müttefiklerini oluşturarak Ortadoğu politikasında etkin rol oynamak isteyen TC, bu kez de Rojava'da Kürt halkıyla karşı karşıya.

Kürt Sorunu ve Rojava

Devlet açısından bakıldığında Rojava'ya dönük TC'nin politikası Kürt Ulusal Sorunu'na yaklaşımın özünü oluşturmaktadır. Bu anlamıyla Türkiye'nin Rojava'da Kürt ulusunun varlığından ama daha da önemlisi attığı özerklik adımından ne kadar rahatsız olduğunu hatırlatmaya gerek yok. Başından itibaren Suriye'de; Kürt ulusunun demokratik taleplerine saldırgan yaklaşan TC bilhassa PYD'yi tanımayarak uluslararası alanda onu yalnızlaştırmaya, bir terör örgütü olarak damgalayarak itibarsızlaştırmaya çalıştı. Hatta PYD'yi tecrit etmek adına, Barzani'yi de yedeğine alarak, PYD'nin uzun zaman dışlandığı bir yapı olan Kürt Ulusal Konseyi'ni öne

çıkardığı gözlerden kaçmadı.

Bugün Rojava Kürtlerinin temsilcisi PYD Eşbaşkanı Salim Müslim'in TC'nin davetiyle Türkiye'ye siyasetlerde bulunması, kimseyi yanıltmamasın. Zira bu durum TC'nin Kürt ulusuna dönük yaklaşımında bir değişikliğin olduğu anlamına gelmektedir. Bir "U" dönüşünden asla bahsedilemez. Bölgesel gelişmenin ve PYD'nin Rojava'da halkın önemli bir bölümünün desteğini almasının, Türkiye'yi PYD'yi muhatap almaya sevk ettiği açık. Bu PYD için önemli bir başarı. Ancak bu başarının TC açısından bir tehdit içerdiği de kesindir. TC bir yandan diplomatik görüşmelerle müzakereci davranırken diğer yandan ikinci planını yani çetelere açıktan destek vererek katliamlarına devam ediyor.

İmha ve inkar devam ediyor

TC, Rojava'daki çetelere silah ve maddi yardım yaptığı herkesin malumu... Özellikle Ukrayna üzerinden Türkiye'ye gelen tırlar dolusu silahın çetelere verilmek üzere TC'ye teslim edildiği birçok kaynak tarafından doğrulanmıştır. (15.01 2013, ANF) Nusaybin-Qamişlo, Serêkaniyê-Ceylanpınar, Kobani-Murşitpınar kapılarının insani yardım kapsamında açılması beklenirken diğer kapıların, özellikle Akçakale ve Kobani'nin açılmaması da dikkat çekicidir. Görünen o ki, bu kapılardan El Nusra giriş yapmaktadır.

16 Temmuz günü Serêkaniyê (Resulayn), Afrin, Kobani, bölgelerine PYD'nin hakim olmasıyla TC'nin bölgeye dair politikaları ile birlikte askeri hamlelerinin çöküşü yaşandı. Şu bir gerçek ki **egemenler açısından politikanın çöküşü saldırganlığının artış göstereceğinin bir başka ifadesidir**. Politik olarak yaşanan yenilgi ile birlikte Türkiye Kürdista-

nı'ndaki Rojava kutlamalarına ülke içi "barışını" unutarak saldıran TC, hiçbir destek eylemine izin vermedi. PKK ile aynı ideolojik formasyonu paylaşan PYD'ye bağlı YPG, bölgede halen El Nusra adındaki çetelere karşı direniyor.

16 Temmuz-23 Ağustos arasında yaşanan çatışmalarda 800'ü aşkın El Kaide ve ÖSO üyesi çete YPG tarafından etkisiz hale getirildi. Bu çatışmalarda 80 YPG savaşçısı hayatını kaybetti. Ayrıca Halep'in Til Aran ve Til Hasıl beldeleri ile Azzaz bölgesinde onlarca Kürt katledildi.

Öte yandan çetelerin birçok Kürt, kimlik kontrolünde kaçırılarak kaybedildi. YPG basın irtibat merkezinin yaptığı açıklamaya göre kaçırılan kişi sayısı 700.

Rojava'ya destek

Suriye'de Kürt Ulusal Hareketi'nin verdiği mücadele bugün ödenen bedellerin yarattığı güç ile bugünlere taşınmaktadır. Emperyalistler tarafından milyonlarca doların aktıldığı, silah, askeri eğitim, lojistik vb. yardımın yapıldığı çeteler, bugün bölgesel ekonomi politikalarının silahlı ayağını oluşturmaktadır. Çeteler eliyle dağıtılmak istenen demokratik dinamikler ise halkın örgütlü gücüyle amansız bir mücadele içindedir. Halk kitlelerinin örgütlü gücüne dayanan ve bu anlamıyla büyük bedeller ödeyen Kürt halkının Rojava'daki mücadelesi başta Türkiye olmak üzere dünyanın her yerinden sınıf bilinçli proletaryanın desteğine ihtiyaç durmaktadır. HDK tarafından başlatılan Rojava'ya yardım kampanyası bu anlamıyla bir görev demektir. Bu görev sınıf bilinçli proletaryanın sınıfsız ve sınırsız bir toplum yaratma mücadelesinde göğüslemesi gereken önemli halkalardan birisidir.

“Zulmeden rejimler yıkılsın, Rojava zafere ulaşsın!”

İstanbul: Ortadoğu'da “Arap baharı” sanki kışa dönüyor, Mısır'daki askeri darbe, Suriye'de ise Esad ve İslamcı muhalefet son yılların en vahşi katliamlarını yapıyor. Bu vahşetin bedelini elbette Mısır'dan Rojava'ya ezilen halklar ödüyor. Rojava'da yaşanan katliamdan kaçan ve Riha (Urfa) Ceylanpınar'a gelenlerden biri de, mülteci **Fedime Şeyuo**.

Rojava'da gerçekleştirilen saldırılar nedeniyle Riha'nın Ceylanpınar ilçesine yerleşmek zorunda kalan Fedime, gazetemiz Özgür Gelecek'e Rojava ve Türkiye'de yaşadıkları zorlukları anlatarak, kamplarda kalan kadınları para karşılığı birlikte olmaya zorlayan timsahların ortaya çıktığını belirtiyor. Rojava devriminde ön saflarda kadınların olduğuna dikkat çeken Fedime, “Rojava'daki devrim Kürtlere ayna tutuyor, neler yapabileceğini gösteriyor” diyor.

Fedime 4 çocuk annesi ve 9 aya yakın bir süredir Ceylanpınar'da yaşıyor. “Bir kadın olarak Esad'ın rejiminden payıma düşenin fazlasını aldım” diyerek sözlerine başlıyor ve devam ediyor:

“Esad rejiminden çok çektik ve çekmeye de devam ediyoruz. Rojava'da yaşanabilecek bir yaşam alanı yok. İnsanların orada bir kimliği bile yok. Doğan çocuklar kimliksiz doğuyor. Bu gibi birçok sorun karşısında bir şeyler yapmak istiyorduk ama hiç kendimize güvenmemiş, inanmamıştık. Daha sonra Tunus'ta devrimin başladığı haberini duyduk, sonra buralarda da Esad'ın rejime ve El-Nusra'nın zalimliğine karşı bir şey yapabileceğimize inandık. Bu Rojava'yı da etkiledi. Artık bizler Rojava'da örgütlenmeye başladık. Esad rejimine sesimizi duyurmak için meydanlara çıktık. Arap halkına ve diğer halklara çağrıda bulunduk, rejime karşı beraber savaşmak için.”

Bize biraz Rojava devrimin başladığı zamanı anlatmasını istediği-

mizde bunları çok zor anlattığını ve anlatırken tekrar yaşamış gibi olduğunu belirtiyor ama ne olursa olsun anlatmak istediğini söylüyor.

“Her yer insan kanı oldu, kana bulandı”

“Saat gece 3 gibiydi. Silah sesi geldi ama hiç kesilmeden, sesler yükselmeye başladı. Kulaklarımızı kapattık ve ne olduğunu anlamaya çalıştık. Üstümüze üstümüze yağın mermileri gördük, tam bir vahşetti. Korktuk, insanlar ölmeye başladı. Rojava, her yer ama her yer insan kanı olmaya başladı. İnsanlar birden yere yığılıyordu. Kimimiz ölüyorduk kimimizin ise bacağı, kolu kopuyordu. Daha sonra gençler kendi aralarında birleşip bu duruma karşı silahlanmaya ve mahallelerini, ülkelerini korumaya başladılar. Ardından saldırılar şiddetlendi, artık silah sesleri her dakika duyulmaya başlandı.

Sonra da Kürt mahallelerine yöneldiler, bizleri katletmeye, evlerimizi bombalamaya başladılar. Hiç durmadan bomba yağdırılıyor. Çocuklar, gençler öldü, Esad rejimi Kürt mahallelerini katletmeye başladı. Sınır kapıları kapandı fakat YPG güçlendiği zaman sınırlar açıldı. Irak vb. ülkeler bizi orada hiç istemediler zaten. Bu da onlara bizi yok etmeleri için zemin oldu. Ardından herkes oradan kaçmaya başladı.

“Burada park var ölüm yok, kan yok”

Ben de birçok insan gibi kaçtım ve

Ceylanpınar'a geldim. Buraya ilk geldiğimde insanlar duyarlı davrandı bize. Bizlere yardım etmeye başladılar. Zaman ilerledikçe ise yüzümüze bakmamaya, bizleri kovmaya başladılar. Şu anda hala öyle, bizleri istemiyorlar. Bizler Ceylanpınar'da özellikle kadınlar olarak çok zor durumdayız. Mesele akşamları kaldığımız yerlere gelip bizlere para teklif edip beraber olmak isteyen kadın simsarları meydana çıktı. Ev kiralari 300 iken bir anda 700 oldu. Yardım edenler, erzak getirenler bir anda sırt çevirdiler. Hiç anlamadık, bir anda bize düşman oldular. Ceylanpınar'daki koşullardan kaynaklı namuslu, düzenli bir hayat sürdüremez hale geldik. Şu an çocuklarımla beraber çok küçük bir evde yaşıyorum. Çocuklarım bu durumdan memnun gibi görünüyor çünkü hiçbir şeyin farkında değiller. Sizlere küçük çocuğum bana söylediği bir şeyi anlatmak istiyorum. Bir gün Ceylanpınar'da dışarıda oyun oynayan oğluma ‘nasıl, buralar güzel değil mi?’ diye sordum. O da bana ‘evet anne burası güzel, burada bomba yok, ses yok, salıncak var, park var. Burada ölüm yok, kan yok. Burada da bazen bomba sesi geliyor, ama ölüm yok’ dedi.”

Bunları söylerken gözleri dolan Fedime sözlerine şöyle devam ediyor: “Bizler orada ölüm korkusuyla, ölümlerle yaşadık. Neler çektiğimizi kimse anlayamaz, anladıklarını, üzüldüklerini söyleyenler oluyor ama gerçekten kimse yaşamadan anlayamaz. Orada bir katliam var ve katliamı yaşamayan, o acıyı çekmeyen anlayamaz. Ceylanpınar'da da hala aynı sesler geliyor, kan kokuyor. Bu katliam durmadıkça Kürtlere rahat yok. Bizlerin yaşadıkları katliamlar yeter. Rojava'da katlediliyor burada da timsahlara yem olacak durumdayız”.

Ardından “Bizi anlamak isteyenler, ezilenlerin yanında olmak isteyenlerden tek ricam bizi anlamak için bizim içimize girsinler ve görsünler. Ben Ceylanpınar'dayım, benim gibi yüzlerce Rojava'da, bizler buradayız ve gerçekten herkesin bizimle dayanışma içinde olmasına ihtiyacımız var” dedi ve son olarak ne söylemek istediğini sorduk; Fedime, “Bu savaş bitsin, zulüm eden rejimler yıkılsın, Rojava ve ezilenler zafere ulaşsın” dedi.

Rojava'ya destek eylemleri

TBM'den Rojava için basın toplantısı
İstanbul: Türkiye Barış Meclisi, İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi **Erhan Keleşoğlu**, Ceylanpınar Belediye Başkanı **İsmail Arslan**, Suriyeli gazeteci **Berzan İso**, Rojava'dan Ceylanpınar'a gelen Rojava'lı kadın mülteci **Fedime Şeyuo**'nun katılımıyla 21 Ağustos günü Cezayir Toplantı Salonu'nda bir basın toplantısı düzenledi.

Ceylanpınar Belediye Başkanı **İsmail Arslan** Rojava'da savaşın yansımalarını anlattı: “100 metre ilerimizde yaşanan bu savaşı bizler de yaşıyoruz. El-Nusra tarafından atılan mermiler 4 ölüye, 30'un üzerinde insanın yaralanmasına neden oldu. Atılan bombalar, mermi sesleri ile korku ile yaşıyoruz. Ama Rojava'da yaşanan katliamın halkların kazanımı ile sonuçlanacağını inanıyoruz. Arap baharında halkların neler yaptığını gördük.”

“Türkiye sınır kapılarını açmalıdır”

İzmir: İHD İzmir Şubesi Rojava'da yaşanan katliamlara dikkat çekmek ve Türk devletinin ambargo uygulayarak sınır kapılarını kapatmasını protesto etmek için bir eylem yaptı.

16 Ağustos günü Konak Eski Sümerbank önünde bir araya gelen İHD üyeleri yaptıkları açıklamada Rojava'da dünyanın gözü önünde Kürtlerin katledildiği ve çizilen politik sınırla birlikte kardeşin kardeşten ayrıldığına dikkat çekildi. Türkiye'nin sınır kapılarını kapalı tutarak Rojava halkını açlığa mahkum ettiği belirtilen açıklamada “Türkiye radikal İslamcı çeteleri desteklemekten vazgeçmelidir, sınır kapılarını açmalı, yardımın gitmesini engelleyen uygulamalarını kaldırmalı, Suriye'den İzmir'e gelenlerin insani ihtiyaçlarını karşılamalıdır” denildi.

“Rojava devrimi bir kadın devrimidir”

İstanbul: Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH), 22 Ağustos günü Eminönü'nde bulunan Yeni Cami önünde Suriye'den Türkiye'ye sığınan Kürt kadınlarına yönelik şiddeti protesto etti.

Eylemde “Fuhuşa, tacize, tecavüze, uyuşturucuya hayır. Rojava'lı kadınlar yalnız değildir” yazılı pankartın arkasında bir araya gelen kadınlar adına yapılan açıklamada Rojava'da kadınların fuhuşa sürüklendiğini belirtilerek katliamlara sessiz kalınmayacağı, başta kadın ve çocuklar olmak üzere Kürt halkına yönelik vahşetin asla kabul edilmeyeceği söylendi.

HDP 1. Olağan Kongresi'ni yaptı

H. Merkezi: Halkların Demokratik Partisi (HDP), 1. Olağan Parti Kongresini 18 Ağustos günü Ankara'da bulunan TMMOB Genel Merkezi'nde gerçekleştirdi. Kongre Gezi Direnişinde ve Lice'de yaşamını yitirenlere atfedildi.

Kongre salonuna, "**Rojava devrimini selamlıyoruz**", "Gezi'den Rojava'ya gençlik direniyor", "**Doğanın ve kentnin talanına son**", "Anayasada cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği", "**Emeğimiz, kimliğimiz, bedenimiz bizimdir**", "Zafer direnen işçi ve emekçilerin olacak", "**Müzakere çözüm barış, oyalama adım at**", "Alevilere yönelik baskıya zulme ve asimilasyona son verilsin" yazılı pankartlar açıldı. Kongreye HDP Eşbaşkanları **Yavuz Önen** ve **Fatma Gök**'ün yanı sıra birçok BDP milletvekili, sendikacı ve siyasetçi katıldı.

Kongre programı devrim ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Kongrede konuşan HDP Eşbaşkanlarından Fatma Gök, "**Şimdiye kadar yaptıklarımız çok önemliydi ancak bundan sonra yapacağlarımız, Gezi İsyanından sonra yapacağlarımız çok daha önemli**" dedi. Gök'ün ardından ise Eşbaşkan Yavuz Önen konuştu. "**Halklar arasında düşmanlık yerine dostluğu inşa edecek bir siyaseti bütün bileşenlerimizle birlikte kuruyoruz**" diyen Önen konuşmasında, halkların mağduriyetine programlarına aldıklarını ve tarihle hesaplaşma içerisine gireceklerini belirtti.

HDK, Mısır'daki katliamı kınadı

İstanbul: HDK İstanbul İl Meclisi, Bebek'te bulunan Mısır Konsololuğu önünde basın açıklaması yaparak Mısır'da yaşanan katliamı protesto etti. Yapılan açıklamada; "**Mursi'yi Sisi'yi değil Mısır halkını ve onurlu mücadelesini destekliyoruz**" denildi.

Darbeci Sisi ve Mursi'yi değil, Mısır halkının onurlu mücadelesini desteklediklerini vurgulayan HDK, Mübarek ve Mursi'yi deviren Mısır halkının Sisi'yi de devireceğini inandıklarını belirtti.

Demokratik haklar "paketlenerek" gömülüyor

Artık rutin haline gelmiştir. Seçim süreçlerinde, devlet hükümet aracılığıyla demokratikleşme paketleri hazırlar. O paketler, ballandıra ballandıra anlatılır. Ta ki seçimler bitene kadar. Sonra mı? Sonra, ortada ne paket kalır ne de demokratik bir hak talep etme olanağı.

Geçmişte de oldu. Yine geçmiş seçim döneminde "açılımlar" şeklinde yürüyen paketler, seçimler sonrasında tutuklama furçasına dönüştü. Aleviler için hazırlanan paketten Cemevlerine cümbüş evi şeklindeki aşğılamalar ve yok sayma çıkarken; Kürtler için hazırlanan pakette yer alan "hak ve özgürlükler", sonrasında 10 bin tutukluya dönüştü

Toplumsal muhalefet, devleti "paket"e mecbur bıraktı

Hükümetin, içerde ve dışarıda yürüttüğü kirli savaş politikasının ve PKK'nin savaş gücünün sonucunda terörist dediği güçle masaya oturmak zorunda kalmasının sonrasında süt liman geçtiği iddia edilen bir sürecin ardından patlak veren Gezi Direnişiyi gördük ki, acil talepleri olan sadece Kürtler değilmiş. Boğazına kadar açlık ve işsizlikle boğuşan ve her talebinde başına cop indirilen halk; devlete "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" mesajını verebileceği en güzel biçimde verdi. Dolayısıyla, bu tepkileri yumuşatmak adına hazırlanan pakette yok yok! Kürtçe yer isimlerinin iadesi, nefret suçunun ilk kez açıkça yasal olarak düzenlenmesi, Alevilerin vakıf statüsünde cemevi kurmasına olanak sağlanması, kamu hizmetlerinde

Kürtçe kullanımı için adımlar atılması gibi konuların yanı sıra Terörle Mücadele Kanunu ve Türk Ceza Kanunu'nun örgüt suçlarıyla ilgili değişiklikler de yer alacağı söyleniyor.

Reform değil, oyalama taktiği

Toplumsal muhalefetin oldukça yüksek olduğu günlerden geçiyoruz. Kürt Ulusal Hareketi'nin oldukça güçlü olduğu bir dönemde girilen "müzakere süreci" ile birlikte elinde savaş demagogisi kalmayan hükümet; "yok o açılım, yok bu paket" diye diye hak tanımadan PKK'yi tasfiye etme hayalleriyle süreci buraya kadar oyaladı.

Söz konusu pakette de bu oyalmaya tanık oluyoruz. Zaten, bu kadar geniş bir yelpazeden bahsedilmesine rağmen kimse paketten umutlu değil. Zira paket hakkında yapılan kamuoyu tartışmalarının hemen ardından Erdoğan ve tayfasının "pakette seçim barajının düşürülmesi yok, TMK'da değişiklik yok, o da yok, bu da yok; size mi soracağız; işinize gelirse" türünden yaptığı açıklamalar beklenenlerdi.

Paket tartışmalarında da görüyoruz ki, demokratikleşme yalanı kapsamında tanınacağı iddia edilen hemen her hak için pazarlık yapılıyor. "Hazineden yardım verelim, seçim barajının düşürülmesini istemeyin" rüşvet teklifi, yapılan tüm açıklamalara siniyor.

Gezi Direnişiyi beraber iyiden iyiye köşeye sıkışan devletin çırpınışı, tüm ikiyezülülüğü ortaya seriliyor. Bir yandan polis ve uzantılarıyla insanları beşer onar katleden, sakat

bırakan, yaralayan devletin diğer yandan demokrasi yalanları atması; bu süreçte, haddinden fazla iyimser olanların umut kırıntılarına hitap edebiliyor yalnızca.

Medyaya da iş düşüyor...

Devletin, faşist karakteri dolayısıyla "ne kadar oyalarsam kârdır" anlayışıyla peşi sıra sıraladığı demokrasi yalanlarını daha inandırılabilir hale getirme işi de, yandaş medyaya düşüyor. Paket haberlerinin medyada veriliş biçimi, içeriği hakkında tahmin edilen ama daha sonralarda bir bir yalanlanan maddeleri sanki kesilmiş gibi aktarıyor. "Seçim barajı düşürülecek", "Hak ve özgürlükler genişletiliyor", "Anadil hakkı tanınıyor" vb. başlıklarla haber yapan Haber Türk, NTV gibi burjuva medya kuruluşları, son süreçte devlete ve medyaya olan güveni sarsılan halkın tekrar kazanılması için hayali vaatlerle işin psikolojik sorumluluğunu üstleniyor.

Paketler: Kaşıkla verip kepçeyle alma biçimi

Yargı paketlerinde de şahit olduğumuz üzere; halka demokratik düzenleme ve hak genişletilmesi olarak gösterilmesine rağmen, aslında kısıntı bile diyemeyeceğimiz düzenlemeler yer alıyor. Yaratılan yanılsamanın arka planında tanınan kısıntılar bile uygulamaya konulmuyor neredeyse. Paketlerde; propaganda cezaları ertelenirken, müzik CD'leri, çakmak, kitap bulundurduğu, terli olduğu, kalbi hızlı çarptığı için binlerce insan hakkında soruşturma açılıp tutuklama kararları çıkartılıyor. Kitaplar gazeteler toplatılıp, gazeteciler tutuklanıyor.

Aslını söylemek gerekirse; **paketlerde demokratik hak düzenlemeleri yapılması bir yana dursun, yer aldığı söylenen düzenlemeler dahi bir çırpıda aleyhimize kullanılıyor çoğu zaman.** Devlet, sıkıştığı zamanlarda alelacele çıkarttığı "her derde deva" paketleri ne zaman servis etse, halka karşı daha da saldırgan politikalar izlediği ortaya çıkıyor. Zaten faşizm de çıkmaza girdiğinde, haklar kazanıldığında daha bir saldırgan olmuyor mu? Bu paket tartışmalarını da bu ekseninde ele almak, Gezi ruhunu bu ekseninde diri tutmak en akilâne tutum olmaya devam ediyor.

Şirnex katliamı unutulmadı

H. Merkezi: Şirnex'te 18 Ağustos 1992 tarihinde TC ordusunun iki gün boyunca her türlü ağır silahını kullanarak kente saldırması sonucu yüzlerce ev, havan ve top atışları ile yıkılarak 54 kişi katledilmişti. Katliam, 18 Ağustos günü, 21. yıldönümünde Şirnex merkezde düzenlenen bir yürüyüşle kınandı. Kitle katliamında yaşamını yitiren 54 kişinin isminin yazılı olduğu pankartla yürüyüşe geçti. Yürüyüşte sık sık "**Şirnak uyuma, şehidine sahip çık**" ve "**Şehid namirin**" sloganları atıldı.

Yapılan açıklamada; katliamla ilgili dönemin Başbakanı Süleyman Demirel'in kamuoyunu kandırmak için "PKK Şirnak'ı bastı" yönünde demeçler verdiği, yaşanan katliam sonrası Şirnex'in tamamen terk edildiği, binlerce insanın diğer illere göç ederek sürgün hayatı yaşamak zorunda kaldığı belirtildi.

Açıklamada "**Dönemin Başbakanı Süleyman Demirel, Bakan Orhan Kılıçoğlu, İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, dönemin askeri yetkilileri ve OHAL Valisi Ünal Erkan yargılanmalı ve halk önünde hesap vermelidirler**" denildi.

Suriyeli mültecilere düşmanlık kimseye kazandırmaz!

21 Ağustos'ta korkunç bir iddia atıldı ortaya... Ardından yan yana dizili, mormuş dudaklarıyla ölü çocukların resimleri... Şam'da 1.400 insan kimyasal silahlarla katledilmiş; ÖSO'yu oluşturan katliamcılar bir diğer katliamcı Esad yönetimini, Esad yönetimi onları suçlayıp duruyordu. Perde arkasındaki kan emicilerden Rusya, bu katliamı "provokasyon"; Fransa, "Suriye'ye güç uygulanmalı" şeklinde buldukları yerden yorumlayarak Suriye'nin bağrında yanan bu ateşi harlamaya devam ediyorlardı.

Bu iddianın psikolojik savaşın bir parçası olarak "uydurulmuş" olması gibi ihtimaller bir yana son haftalarda gerek Rojava'da gerekse de Suriye'nin çatışmalı bölgelerinde zaten halka yönelik katliamlarda ciddi bir artış yaşanıyor. Bunun etkisiyle artan göç, özellikle bu kimyasal katliam iddiasının ardından "büyük kaçış" halini aldı. Kürtler yoğunluklu olarak Irak Kürdistanı'na kaçarken, geriye kalanların en çok kaçtığı ülkeler arasında Türkiye de bulunuyor. Benim asıl anlatmak istediğim de tam olarak bu konu ile ilgili...

Hayatımızdan gidenler...

Ülkenin birçok şehrinde artık Suriyelilerin yaşamaları, özellikle Suriyeli kadın ve çocukların bildiği bir-iki kelime Türkçe ile el açması, mahalle dedikodularının Suriye'den gelen kadınlar üzerinden yapılması artık o kadar sıradanlaştı ki... Ancak bu "sıradanlaşma" aynı zamanda hayatımızdan çok şeyler götürmeye başladı. Belki de biz çok farkında değiliz.

Bunu da en çok senelerce Kürt mücadelesine emek veren, bu yüzden gözaltında işkenceye maruz kalan, izin çıksaydı çocuklarını ardında bırakarak gerillaya gitmeyi bile göze alan babamın; anneme "Eğer o Suriyeliler gelir de, sen de bir lokma bir şey verersen, bir daha yüzüne bile bakmam" dediğini duyduğumda düşündüm. Aslında hayatı Mersin ile Kürt illeri arasında mekik dokumakla geçen ve ömrü boyunca iççilik yapan

babamın Mersin'in Kürt mahallelerine gelen Suriyelilere yönelik bu düşmanca sözleri, ne kişiliği ne de yaşama bakış açısıyla uyuşuyordu. Ve daha da vahim olan bu, sadece küçük ve diğerleri yanında "masum" kalan bir örnekti! Mahallede çoğunluğu Suriyeli genç kadınların oluşturduğu bir grubun yaşadığı ev hakkında "fuhuş yapılıyor" iddiası mahalleyi her an patlayacak duruma getirmişken, mahallede sık sık Suriyelilere yönelik şiddet (her ne kadar "kavga" diye adlandırıl- sa da...) olaylarının yaşanması gide- rek durumu daha vahimleştiriyor.

Kazançlı çıkacak olan kim?

Suriyelilere ne ev ne yemek ne de ek- mek veriliyor. Neredeyse tamamı 90'lı yıllarda devletin baskılarından, köyleri yakılıp, en yakınları devlet tarafından katledildiğinden bu mahallelere yerleşen Kürt köylülerinden oluşan bu mahallede; yine bir savaştan kaçanlara yönelik bu muamelenin, bu düşmanlığın nedenine baktığımızda "karmaşa" daha da büyüyor. Babamın da, mahallelinin de bu öfkesinin nedeni Rojava'da Kürt halkına yönelik katliamlar aslında. Yani Rojava'da Kürtlerin katledilmesinin faturası bir bütün Suriyeli Araplara kesiliyor.

Tam da burada ikilemde kalıyorum diyebilirim. Evet, Rojava'da bir katliam var. Yüzlerce, binlerce Kürt; El-Nusra çeteleri tarafından vahşice katlediliyor. Açığa çıkan görüntülerde özellikle "kafa kesme" sahnelerinin yayınlanmasının ardından bir öfke patlaması yaşıyoruz. Birçok insandan bir şey yapamamanın çaresizliğinin kendilerini nasıl yaraladığını duydum, kimi "kendimi canlı bomba yapıp çetelerin arasına atsam var" diyerek içindeki bu çaresizliği dile getiriyor. Rojava'dakiler "yabancılarımız" değil çünkü. Kardeşlerimiz, akrabalarımız, komşularımız... Bu öfke, insanı deli ediyor. Ancak burada esas sorun, düşmanlık duyulanın tüm Suriyeli Araplar olması... Oysa Antakya, Antep, Adana, Mersin, Tarsus gibi bölgelere gelip yerleşen Suriyelilerin nere-

deyse tamamı; yakınlarını savaşta kaybeden, kendilerini, ailesini savaşın cehenneminden kurtarmaya çalışan mülteciler. Kaldı ki aralarında Kürtlerin canına kast eden emperyalistlerin ve TC'nin kiralık katilleri de olabilir, ancak bunlar savaş cehenneminden kaçan ve dilencilik bile razı olan binlerce Suriyeli arasında parmakla sayılacak kadar azdır. Bizim gibi savaşın yıkımından canını zor kurtaranlar iken, bu denli düşmanlık neyin nesi diye düşünmekten alamıyorum kendimi...

Bir de Rojava'da katliamların esas sorumlularından birisi, kendisini gayet iyi tanıdığımız faşist TC devleti iken mültecilere düşmanlık duymak; yine TC devletinin işine yarar. Çünkü Suriyelilere yönelik öfkemizden doğan bu düşmanlık, hem esas katliamcılar (yani TC ile El-Nusra ve onların taşeronluğunu yaptığı emperyalistler) görmemizi engeller hem de halklar arası nifak tohumlarını güçlendirerek, halkların kardeşliği-dayanışması-mücadelesini yok eder. Ve bizler de bu durumdan asla kazançlı çıkmayız!

Bir de Rojava'da katliamların esas sorumlularından birisi, kendisini gayet iyi tanıdığımız faşist TC devleti iken mültecilere düşmanlık duymak; yine TC devletinin işine yarar. Çünkü Suriyelilere yönelik öfkemizden doğan bu düşmanlık, hem esas katliamcılar (yani TC ile El-Nusra ve onların taşeronluğunu yaptığı emperyalistler) görmemizi engeller hem de halklar arası nifak tohumlarını güçlendirerek, halkların kardeşliği-dayanışması-mücadelesini yok eder. Ve bizler de bu durumdan asla kazançlı çıkmayız!

Tehlikeli gerginlik!

Bir de sorun sadece Kürtler ile Suriyeli Araplar arasında yaşanan bir sorun değil. Ülkeye gelen Suriyeli Sünni Araplar ile ülkedeki Arap Aleviler/Nusayriler arasından da tehlikeli bir gerilim var. Besleme çeteciler tarafından bu bölgelerde dağıtılan ve Nusayrileri hedef alan tehditkar bildirimlerin arttığı bu gerilimin sonucu olarak Nusayriler de mültecilere ekmek, yemek, ev vermeyerek/satmayarak onları tecrit ediyor. Elbette bu durumun bir gerginlik halinde olduğunu söylüyorum ve çok ciddi somut sonuçlara yol açtığını iddia etmiyorum. Ancak bu gerginlik durumunun ciddiyetle üzerinde ve hatta bu da yetmez, karşısında durulması gereken bir şey olduğunu vurgulamak gerek. Çünkü en ufak bir kıvılcımda ortalığı toz-duman olması ve şu an var olan gerginliğin mültecilere yönelik şiddetin boyutunu artırması içten bile değildir.

(Bir ÖG okuru)

Roj ve Nuçe TV kapatıldı

H. Merkezi: Danimarka devletinin TC devleti ile işbirliği içinde yurtsever basına yönelik baskıları sonucunda Danimarka basın tarihinde en yüksek para cezasına çarptırılan ve merkezi Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da bulunan **Mezopotamya Broadcasting (Yayıncılık) Şirketi ile Roj TV**, iflas bildiriminde bulundu. İflasla birlikte şirketler, başta Nuçe TV ile müzik kanalı MMC olmak üzere tüm yayınlarını 19 Ağustos saat 24.00 itibariyle durdurma kararı verdi.

Konu üzerine bir açıklama yapan Mezopotamya Broadcasting Genel Müdürü **İmdat Yılmaz**, yayın hayatlarına başladıkları 1999'dan itibaren, siyasi nedenlerden ötürü bin bir baskıya maruz kaldıklarının altını çizerek, yayın hayatlarına son vermiş olsalar da özgür basın çalışanları ve emekçiler olarak farklı basın alanlarında hizmetlerini sürdüreceklerini söyledi. Yılmaz, "Bu konuda tek bir adım geri atılmayacaktır. Özgür basın her koşul altında halkımızın sesi olmayı sürdürecektir" dedi.

Aydın'da Kürtlere saldırı

H. Merkezi: 14 Ağustos günü Aydın'ın Köşk ilçesinde kenevir ektiği iddia edilen Bingöllü bir kişiye ait eve saldıran bir grup, daha sonra "Doğulu" diye tabir ettikleri Kürtlerin ev ve iş yerlerine saldırırken, Aydın'ın birçok yerine de sıçrayan olaylarda gece boyu Kürtlere yönelik saldırılar gerçekleştirildi.

Köşk ilçe merkezinde karşılıklı çıkan Erzincanlı bir Kürt gencini linç eden faşist grup, araya girmek isteyen bir kadına da şiddet uyguladı. Köşk'e uzaklığı 20 km olan Umurlu beldesinde de Organize Sanayi Bölgesi karşısındaki yol kenarında incir, zeytin satan 4 Kürt silahla vuruldu. Gece boyu süren olaylar sonunda 4'ü silahla, toplam 10 kişi yaralandı.

Saldırı sırasında ilçeye gelen ve Kaymakam, Emniyet Müdürü, Vali Yardımcısı, askeri yetkililerle görüşen BDP Aydın İl Başkanı **Raif Kanat**, daha önce burada bir Bingöllü vatandaşın uyuşturucu işine bulaşması bahane edilerek parti üyelerinin işyerlerine saldırıldığını belirterek, "Uyuşturucuyla hiçbir bağı olmayan bu kitleye saldırılmıştır. Gece saat 2'ye kadar bu gruplar ilçe meydanındaydı. Yetkililer ve ilçenin seçilmişleri ile yaptığımız görüşmelerin ardından saldırgan grubu ancak dağıtabildik. Ancak ne jandarmanın ne de polis bu gruplara bir müdahalesi oldu. Saldırılar nedeni ile gözaltına alınan bile yok" dedi.

Elif'e yine taciz!

23 Haziran günü Gezi Parkı eylemleri sırasında gözaltına alınıp tutuklanan Özgür Gelecek okuru ve Yeni Demokrat Kadın aktivisti **Elif Kaya** "ince arama" adı altında gardiyanların tacizine maruz kalmıştı. Halen Şakran Hapishanesi'nde bulunan Elif Kaya'ya yönelik taciz ve saldırılar devam etmekte. Gardiyanların onursuz aramasına direnen Elif, darp edilmişti. Gardiyanların onursuz aramasına karşı ve bedenine yönelik taciz hakkında suç duyurusunda bu-

lunmuş ve dava açılmıştı. Elif hakkında dava açılmış ve "üst araması yaptırmadı" şeklinde gerçeği yansıtmayan bir ifade ile bir aylık görüş cezası verilmişti.

Elif'e yönelik taciz sürüyor Avukatı ile görüşmeye giderken yeniden gardiyanların tacizine uğrayan Elif'e tacize direndiği için yine bir aylık görüş cezası verildi! Avukatının yanına götürülürken "**Artık aramaya alışmışsındır**", "**Aramak iyidir**", "**Sizlerin nerelerinize neler sakladığını iyi**

biliriz biz" gibi sözlü tacizlere uğrayan Elif yeniden ince arama adı altında fiziki tacize uğramış ve buna karşı koymuştur.

Elif'in taciz ile ilgili süren davasının 19 Ağustos'ta Karşıyaka'da görülen duruşmasında, mahkeme bir sonraki duruşmayı **3 Eylül saat 13.30'a** tarihine ertelendi. Bizler o gün kadınlara yönelik ter türlü tacizin tecavüzün karşısında olmak için Karşıyaka Adliyesi'nde olacağız. (İzmir YDK)

Egemenler için çocuk: UCUZ GELECEK!

Egemenler her daim çocukların "gelecek" olduğunu dile getiriyor. Çünkü çocuklar, onlar için ucuz işgücü ve sömürü kaynağı. Ucuz emeğin de ucuzunu oluşturuyorlar ve egemenlerin sürekli iştahını kabartıyor bu sömürü imkanı.

Gözlerini dünyaya açar açmaz ağılatılır bebekler. Geleceğe hazırlanır sanki. Öyle ya ağla bebek; sen eşit olmayan bir dünyaya gözlerini açtın. Toprağın dan sürüleceksin, dilin-kültürün-kimliğinden dolayı yok sayılacaksın. Ağla bebek; sen çocuk olmadan hemen kadınlaşacak/erkekleşeceksin. Ağla bebek; yaşadığın topraklarda büyümüş de küçülmüş olacaksın. Sen tacize-tecavüze uğrayacaksın. Sen Roboski'de katledilen ağabeylerin gibi erken düşeceksin toprağa, küçük bedeninin toprağın bilmem kaç kat altına gömülecek, katledileceksin. Ağla bebek; ucuz işgücü olarak köle gibi çalıştırılacaksın, emeğin sömürülecek. Ağla bebek; seni F tipi hapishanelerde ıslah edecekler. Ağla, ağla bebek; işte sen böyle bir dünyaya gözlerini açtın.

Yine de hoş geldin bebek! Sen bilmesen de, 4 Ekim Dünya Çocuk Günü olarak kutlanıyor. BM'nin 1959'da yayımladığı Çocuk Hakları Bildirgesinde "*Hiçbir çocuk, ırk, renk, cinsiyet, din, dil, siyasal inanç nedeniyle ayrımcılığa tabi tutulamaz. Her çocuk korunacak ve özel bakım görecektir. Her çocuk, doğduğu andan başlayarak, bir isme ve yurttaşlığına hak kazanmalıdır. Her çocuk sosyal güvenlikten yararlanmalıdır. Sağlıklı büyüyüp gelişmesi için, gereken her çaba gösterilmelidir. Sakat çocuklar için, özel bakım ve eğitim uygulanmalıdır. Hiçbir çocukta sevgi esirgenmemelidir. Ailesi olmayan ve yoksul çocuklara özel ilgi gösterilmelidir. İlköğretim zorunlu ve parasız olarak çocuğa sağlanmalıdır. Çocuk oyun oynamak ve dinlenmek imkanlarına sahip olmalıdır. Sosyal yardım ve koruma denildiğinde ilk akla gelen çocuklar olmalıdır. Çocuk her türlü kötülük ve sömürüden ko-*

runmalıdır" deniliyor. (05.10.2010, Evrensel) Gerçekte ise bu bildirin kağıt üzerinde kaldığı aşikâr...

Egemenler her daim çocukların "gelecek" olduğunu dile getiriyor. Evet, sistemlerinin devamı için çocukları gelecekte olarak görüyorlar. Çünkü çocuklar, onlar için **ucuz işgücü ve sömürü kaynağı**. Ucuz emeğin de ucuzunu oluşturuyorlar ve egemenlerin sürekli iştahını kabartıyor bu sömürü imkanı.

Resmi veriler de bu durumu açıkça ortaya sermekte. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün verilerine baktığımızda dünya genelinde 215 milyon çocuğun çalışmak zorunda bırakıldığını, çalışan çocukların da 158 milyon kadarını 5-14 yaş arası çocukların oluşturduğunu görüyoruz. 5-17 yaş arası çocuklar baz alındığında ise çocuk işçi sayısı 300-350 milyona ulaşır. Yani her 5 çocuktan birinin çalıştığı anlamına geliyor bu veriler. Türkiye'de ise çocuk işçiliğinin her geçen yıl yükseliş halinde olduğu görülüyor. DİSK-AR'ın verilerine göre 2006-2012 yılları arasında okurken çalışan çocukların sayısı % 64 oranında artarak 272 binden 445 bine yükseldi. Ancak kayıt dışı, merdiven altı diye tabir edilen işletmelerde, küçük aile işletmelerinde, tarımda ve ev içinde ücretsiz kayıt dışı çalışan çocuklarla birlikte bu rakamın çok daha yüksek olduğunu biliyoruz.

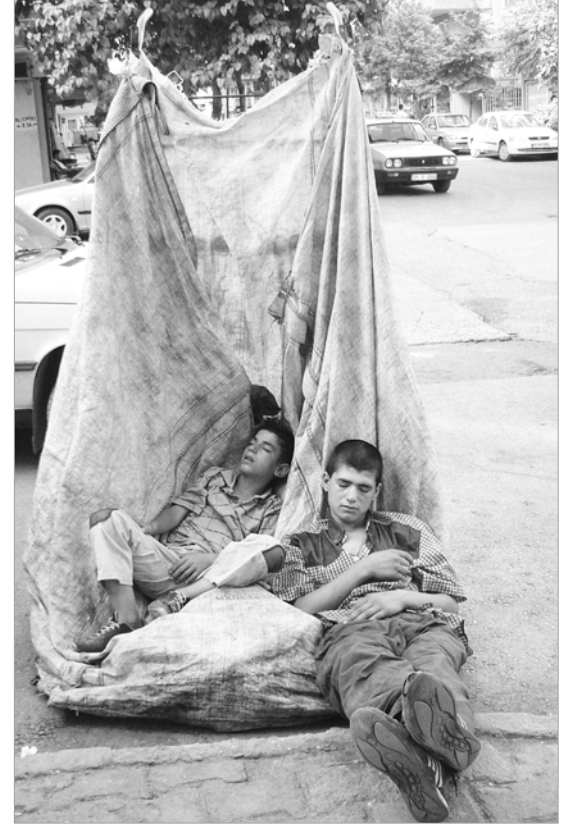
Bununla yetinmeyen egemenler, çocuk emeğinin sömürüsünü artırmak için sürekli yeni düzenlemeler yapıyor. Örneğin **4+4+4 "kesintisiz" eğitim sistemi düzenlemesiyle** yoksul halkın çocuklarını küçük yaştan itibaren meslek okullarına yönlendirerek daha fazla sömürmek istiyor. Hükümet çocuk işçiliği ve stajyer öğrenci yaşını 14'ten

11'e düşürüyor. Yine işyerlerinde % 10 olan stajyer çalıştırma barajını kaldırarak sınırsız ve ucuz çocuk emeğinin sömürüsünü yasallaştırıyor. Egemenler açısından ülkeyi ucuz ve ücretsiz çocuk emeği cennetine çeviriyor.

Çocuklara yönelik şiddet, taciz-tecavüz, cinsel istismar ve sömürü, konusunda da egemenlerin sicili kirli. Çocuklara sundukları gelecek ise çocuk emeğinin sömürülmesinden farklı değil. Yine resmi verilere baktığımızda; sadece son 5 yılda çocuk tacizlerinin % 847, çocuk tecavüzlerinin ise % 986 oranında arttığını görüyoruz. (21.07.2013, Radikal İki) Son 15 yılda 241 polis, 91 asker, 17 özel tim, 15 korucu, 45 gardiyan tecavüzden yargılanmış. Ancak hiçbir ceza almamış durumda (age). Bu da yargılayanların, tecavüzcüleri nasıl koruyup kolladığını, tecavüzcülerle koruyucuların aynı olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Devletin ve egemenlerin çocuklara sunduğu "gelecek" in onları bunalıma, çaresizliğe, intiharlara, sokaklara, açlık ve yoksulluğa sürdüğü ortada. Amed'de bulunan Göç Vakfı'nın yaptığı araştırma da bunu gösteriyor. Araştırmaya göre çocuklarda intihar alt yaş sınırının 8'e düştüğü görülüyor. Elbette buna savaş ve savaşın yarattığı yıkım, istismar, tahribat vb.yi de eklemek gerekiyor.

Sistemin çocuklara sunduğu "gelecek" daha fazla sömürü ve istismar. Bunu yaşama geçiremediğinde ya da daha iyi geçirebilmek için de devreye soktuğu diğer bir baskı aracı ise hapishaneler, işkenceler vb. olmakta. Ege-

menler bu araçlarla çocukların iradesini kırmak ve sindirmek istiyor. İradesini kırabildiği oranda, büyüdüğünde sisteme, devlete başkaldırısını, isyanını da önlemiş olacak. Adalet Bakanı Sadullah Ergin de hâlihazırda Türkiye'de bulunan üç çocuk hapishanesi ve iki çocuk eğitimevine ek olarak 2016 yılının sonuna kadar 10 yeni F tipi tarzında çocuk hapishanesi yaparak, açacaklarını açıkladı. İşte devletin "gelecek" diye çocuklara sunduğu, daha fazla hapishane, daha fazla işkence, taciz ve tecavüz...

Bu sistem çocuklara "gelecek" diye geleceksizliği dayatsa da, halkın zulmün, sömürün içinde biriken öfkesi geleceğimizin karartılmasına izin vermeyecek. Çocukların gözlerindeki ateş geleceğin ateşiyle buluşturacak. Bundandır ki umudunu kaybetme çocuk ve gözlerini yarınlara çevir. Ağlama çocuk; sen küçük bedenle makine tezgahlarında, sokaklarda büyüdüğünde küçüldün. Ağlama çocuk; seni toprağından sürenleri gördün.

(GebzeHapishanesi'nden bir YDK'lı)

R.Ç davasında erteleme

Amed: "Eşcinsel olduğu" gerekçesiyle babası ve amcaları tarafından öldürülen R.Ç.'nin duruşması 15 Ağustos'ta görüldü. Duruşmayı takip eden kurumların, her seferinde ol-

duğu gibi, ailenin tacizlerine maruz kaldığı duruşmada, sanık avukatlarının savunması yine dikkat çekiciydi. Cinsel yöneliminden ötürü katledilen R.Ç.'nin faillerinin, yargı ve toplum nezdinde aklanmasını talep eden müdafii avukatları, "*Genç bir çocuk ölmüş olabilir; ama şu an üç kişi tutuklu*

ve aileleri hem psikolojik hem maddi anlamda sarsılmış durumdadır. Durumun tafafisi için sanıkların serbest bırakılmasını istiyoruz" dedi avukat! 8. duruşması 5 Aralık'a ertelenen davaya aralarında YDK'nın da bulunduğu çok sayıda kurum katıldı.

(Amed YDK)

Kadın atölyelerinden deneyimler -2-

Kendine güven, kendimizi tanımaktan geçer!

Her şeyden önce kendi doğrularımız dediklerimiz, gerçekte ne kadar bize aittir; ne kadarı cinsiyet ayrımcılığının, toplumsal cinsiyet rollerinin kadın aleyhine olduğu, ataerkinin egemen olduğu bir toplumun bize öğrettikleri/kanıksattıklarıdır?

1- Kendine güvenmenin temellerinden biridir "Kendini tanımak, yeteneklerini ve sınırlılıklarını bilmek". Yapabilirim'in yolu kendini tanımaktan geçer diye düşünüyorum. Kendimizi tanımıyoruz, sınırlarımızı, yeteneklerimi bilmiyoruz. Hep bir başkasından fikir alma ihtiyacı duyuyoruz. Bunun kadınların özel bir durumu olduğunu düşünüyorum. Bize hep şu öğretildi; Benim haberim olmadan, hiçbir şey yapılamaz. Bu anlayış kendimize güveni köreltiliyor, özgüven yıkımına neden oluyor. Bu durum, babamızdan eşimize-yoldaşımıza kadar şekiller değişirse de devam ediyor.

2- Kendine güvenmemek aslında aynı zamanda sorumluluktan kaçmaktır. Yanlış yapmaktan korkmaktır. Bu çok bencilce bir şey. Kurumun itibarını vs. düşündüğümüzü söylüyoruz ancak bu bence doğru değil. Çünkü aksini yapmak için çaba da harcamıyoruz. Kurumun itibarını düşünüyorsak, o zaman ona uygun şekillenmemiz, konumlanmamız gerekir. Biz ise doğuştan gelen bir yetenek, bir mucize bekliyoruz.

3- Kendine güven aynı zamanda kendimizi değerli hissedip hissetmemekle ilgili gibi. Bir işe başlayacaksa kendimizi değerli hissetmemiz gerekiyor. Bu aynı zamanda yetiştirilme tarzımızdan da kaynaklı, kadınlar ifade yoksunluğu için yetiştiriliyor. Ben dört beş yıl önce böyle bir ortamda tek bir kelime söyleyemedim. Bu toplumun ve ailenin vermiş olduğu bir kişilik. Çünkü susan kadın, hep en iyi kadındır.

Kendine güven, içsel bir olgu mudur?

4- Kendine güvenmekle kardeş bir olgu da inisiyatifli olmak bence. İnisiyatifli olmak da bir kararlılık gerektiriyor. İnisiyatiften vazgeçmek aslında aynı zamanda kolay olanı seçmektir.

- Ama sadece kararlı olmak yetmiyor. Örgütlendiklerinde hep söylenir, kadınlar çok kararlı olurlar. Ama yine de inisiyatifli olmak, ken-

dine güvenmek konusunda çok az adım atabilirler. Çünkü buralarda da kadınlara inisiyatif verilmiyor bence. Kişilerin inisiyatif alma konusunda sıkıntısı varsa, kolektifin inisiyatif vermesi gerekiyor.

- Ama bence bu konuyla bağlantılı olarak şu soruyu sorabiliriz: Kendine güven içsel bir olgu mudur, dışsal mıdır? Yani dışarının etkisi göz ardı edilemez elbette ancak meseleyi dışarıda değil içeride aramak, dolayısıyla çözümü de orada bulmak gerekir.

3) Kendini yaşamda anlamlandırmak, var olduğunu duyumsamak gerçekleştiği zaman kendine güven ortaya çıkar. Karşımızdaki insanları hep kendimizden üstün görüp, onların gözünde onaylandığımızı hissetmeye çalışıyoruz. Oysa öncelikle kendine güven olgusu, kadının kendisiyle ilgili bir şeydir. Yani kadın, öncelikle kendi değerini, varlığını kendisi bilmeli, onaylamalı.

- Mücadelenin yükseldiği dönemlerde, özellikle kendi yokluğumun çok önemli bir boşluk yaratmayacağını düşünüyorum. Ama **örgütlülüğün azaldığı dönemlerde kendimi gerekli görüyorum.**

- Bu durum, kadının fedakarlığıyla açıklanabilir belki. Ancak kadının fedakarlığı bir bilince (özellikle de cinsiyet bilincine) dökülmediği sürece bir anlamı yoktur. Çünkü kadın fedakarlığı denen şey, aslında "bencilce" bir fedakarlıktır. Yani çocuklarına, ailesine yönelik bir fedakarlık varken, dışarıya karşı bu şekilde yaşanmaz genellikle.

- Bu o zaman egoyla da ilgili bir şey. Ego derken, bencilikten bahsetmiyoruz. Ancak her insanın egosunun tatmine ihtiyacı vardır. Kadınların egosunun gelişiminde sıkıntı var.

Kadınların "şımarmaya" ihtiyacı var!

4) Ben de kendine güvenim gelişip daha fazla inisiyatif aldığımda şımarıldığımı düşünüyorum, ya da şımarıldığım düşünülecek diye düşünüyorum. Burada da yine başkasının gözünden

kendini değerlendirme mevcut. Neden kadınlar inisiyatif aldığında şımarıldığı düşünülüyor? Herhalde kadına inisiyatif yakıştırılmıyor. Bir erkek için (gerçekten şımarırsa bile!) böyle düşünülüyor, çünkü onda inisiyatif gözümüze normal/doğal görünüyor.

- Şımarma konusunda, şımarmaya kadınların ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Küçüklükten bu yana bir şeyi başaramamaya endekli yetiştiriliyoruz ki, bir işi yaptığımızda da başarıyor muyuz başarmıyor muyuz göremiyoruz. Kadınların olumlanmaya, cins bilincini geliştirecek bir şekilde olumlanmaya ihtiyacı var.

Bunlar kimin doğruları?

4) Kendine güven yaşama kendi doğrularıyla bakabilmek, kendi doğrularıyla bakabilirken bir de onu yaşama uygulayabilmektir bence. Bunun çok zor bir iş olduğu düşünüyorum. Her şeyden önce kendi doğrularımız dediklerimiz, gerçekte ne kadar bize aittir; ne kadarı cinsiyet ayrımcılığının, toplumsal cinsiyet rollerinin kadın aleyhine olduğu, ataerkinin egemen olduğu bir toplumun bize öğrettikleri/kanıksattıklarıdır? Buna yanıt vermek zor. Bu yüzden tüm bildiklerimizi cinsiyet bilincinin süzgecinden geçirmemiz gerekir. Kendimize ait olmayanları temizlemek, yeni doğrular bulmak gerekir. Gerçekten zor iş!

- Ancak iş aslında bir kere kendimize güveni kazanmakla da bitmiyor. Çünkü genellikle sığınacak bir yer bulduğumuz anda kazandıklarımızdan bir anda vazgeçebiliyoruz. Mücadele içinde çok açık gözlemlenebiliyor bu durum. **Biz bir liman bulurken kendimize, bir erkeğin kıyası olduğumuzu fark bile etmiyoruz.**

Çünkü o "kamusal alanda" yaşamını mücadelesini hiçbir şey olmamış gibi sürdürüyor. Biz ise az ya da çok kendimiz olmuşsak da, bunu bir liman uğruna feda edebiliyoruz. Ve bilinç tam yerleşmediği için zaten bu çok da kolay ve hızlı olabiliyor. Örneğin mücadeleyi bırakan kadın arkadaşların, kendilerini mutfağa hapsedmelerini

nin nedenini de burada arayabiliriz.

5) Kim ne söyler diye düşünmek sizin sözünü söylemek. Biz bir işi yaparken, başkasının ne düşündüğünü çok önemseyip, düşündüklerimizi dile getiremiyoruz... Yanlış yaparsam, o ne der, bu ne düşünür diye düşünüp, kendimize onun düşünceleri üzerinden bakıyoruz. Yani yanlışlarla yüzleşememe, sonuçlarını göğüsleyememe var bizde...

Biz genellikle yanlış bir şey söyleme sorumluluğunun ağırlığından kaynaklı sözcükleri kırıp söylüyoruz. Sindrella Kompleksi kitabında kadınların yarım cümleler kurduğu söyleniyor. Kadınlar kesin cümlelerle konuşmazlar, -ebilir diye biten cümleler kurarlar. Erkekler daha kesin cümleler kurar. Örneğin bir konuşmaya başlarken biz hep "çok heyecanlıyım" diye başlıyoruz. Bu aslında yapacağımız yanlışlara karşı kendimizi garantiye almanın bir yolu. Halbuki yanlışlarımızla yüzleşebiliyoruz, eksiklerimizi tespit etmeliyiz ki, onları ortadan kaldırebilelim. Bizler artık "çok heyecanlıyım" tiradıyla söze başlamamalıyız ve sessizliğimizle değil, konuşmamızla dikkat çekmeliyiz.

6) Kendine güven meselesinde ekonomik gücüne sahip olmak, kendini geliştirmek ve örgütlü olmak önemli diye düşünüyorum. Ekonomik güç kendine güven mi getirir? Elbette hayır. Ama kamusal alana çıktığı zaman kadınların özgüveninde artış olduğunu düşünüyorum.

- Kadın bilincinde bir sıçrama olmadan kadın özgürlüğünden bahsedemeyiz ama ekonomik gücü de yok saymamak gerekiyor. Çalışmayan kadına göre avantajı var. Çalışan insan bilinçlenmeye çalışmayan insandan daha açık. Çalıştığı yerde birçok insanla tanışıyor, çalışmak sadece ekonomik bir gelir getirmiyor; kocasından, çocuğundan başka birçok insanla tanışıyor, çevresi oluyor, sosyalleşiyor. Yine de kadın özgürlüğünü ekonomik güçle sınırlamamak gerekir.

Kendine güven nedir?

Onlarca cevabı vardır bu sorunun belki, hele kadınlarsa soruyu cevaplayan çok daha farklı cevapları vardır. Bizim de oynadığımız kendine güven oyununda bazılarımız sadece bir kaç cümle kurarak kendi sessizliğine "küçük" bir adımla darbeler gibi, bazılarımız ise daha uzun cümleler kurarak ama hepimiz kendi özgüven sorununa değerek cevaplamıştık bu soruyu. Sorunlarımızın tespiti bir taraftan, yani amaç sadece soruyu cevaplamak olmaktan çıkmış, bir sorunun tespitine dönüşmüş görünüyör. Kadınlar için cevaplar daha farklı olur dedik. Kendine güven ile kadının kendine güveni farklı tanımlamalar gerektirir, çünkü bu sorunun etkileri, sonuçları çok farklıdır.

Aman kızlar ağlamayın!

Daha küçücükken erkek çocuğundan farklı yetiştiriliriz. Erkek çocuk, düşe kalka büyürken, kız çocukları ise annelerinin yanından ayrılmaz, düşerse kalkamayacak gibi hep elinden tutar anneler. Bu, hayat boyu birinin elinden tutması sonucunu getirir beraberinde. İşte bebeklikte başlayan tek başına yapamaz durumu ardından erkek egemenliği eşliğinde elinden tutulması gereken kadın, kölelik zincirleri ile erkeğe ya da herhangi birine bağımlı bir hayat başlatır. Sonuçları budur bağımlı ve kendine güvensiz oluşumuzun.

Bu anlattıklarımız birbirine bağlı zincirin "kötü" halkalarıdır, bu halkalar eklenir birbirine ve bizler kendimize dışardan bir yerlerden bakarız. Kendimize biçtiğimiz değer dışardan gördüğümüz kadardır, yani kendimize biçtiğimiz değerle, kendimize güvenimiz arasında doğru orantı diyeceğimiz bir bağ vardır bence. Okuduğum bir makalede "Kendimize olan güvenimiz kendimize biçtiğimiz değerdir. O aynaya baktığımız zaman gördüğümüz kişidir" ve bence yaptığımız işler kendimize verdiğimiz güvenin toplamıdır, yapmadığımız, yapamadığımız işler ise özgüvenimizin karnesidir ve kendimize güvensizliğimizin hanesine bir çentik olarak eklenir.

Burada hata yapmaktan korkumuzun bir ifadesi de kendini bulur. Bir şeyi yapamayacağımız düşüncesi, onu yapmaktan alıkoymak, yanlış olursa sonucuna katlanabilir miyim? En başta kendimize, sonra diğerlerine hesap vermektan kaçınma yolu olarak yapmamayı tercih ederiz çoğu zaman. Oysa yaşamda herkes hata yapar, erkekler de yapar, bir çeşit mükemmeliyetçilik belki bizimkisi. Hata yok, hata yapmayacağım, kimseye hesap vermemek için kendi kabuğunda beklemeyi seçmek, hayat boyu o şeyi yapma cesareti gösterememek olur. Yapamadıklarımıza, kendimize dışarıdan bakarken "o biçtiğimiz değer" ile ölçer ve "o kadarlık" yer kaplarız sonuç olarak. Oysa tartıştık ve tartışmaya devam ediyoruz ilk adımlarda, ilk sözcüklerde aynadaki suskunluğumuz bir cam kırığı ile bozulur, ellerimiz titrer, başımız döner, karman çorman bir konuşma olabilir belki. Eyvah işte hata ama neyse çabuk atlattık, unutuldu galiba, neyse bir dahakine düzeltiriz. İşte ilk suskunluk bozulmuştur, ilk yanlış yapılmıştır aynı zamanda. Sürekli hata yapalım ne olacak demiyorum ama düşünelim ki bir toplantıyı yanlış yönettik, bir konuşmayı berbat yaptık vb. ne olacak? Her içimize sakladığımız sözcük, yüreğimizin yükü, belimizin kamburu olur. Ama asıl yükü kadınlığımıza vurulan zinciri kırarsak atmış olacağız. Zincirlerimizi kırmak ve özgürleşmek için adımlarımızı sıklaştıralım ya da bir arkadaşın belirttiği gibi herkes yürürken bizler koşalım. (İzmir'den Bir YDK'lı)

"YDK'lı her kadının enerjisine ihtiyaç var"

YDK, kadın örgütlülüğü olarak çalışmalarına başlayalı dört yılı aşkın bir süre oldu. Teorik olarak omurgasını nasıl oluşturacağımızı, çalışma yöntemimizi, çerçevesini, işin neresinde olduğumuzu, olmamız gerektiğini, kimi zaman yanlışlarımızı, eksiklerimizi tartıştık durduk. Kuşkusuz epey de yol kat ettik. Fakat mücadelenin öznesi olan kadını hiç tartışmamıştık. Kendimizi ortaya koymamış, ne hissettiğimizi, nasıl düşündüğümüzü, atılığımızın en önemli nedenlerini konuşmamıştık. Kadın olarak kişiliğimiz tamamlanmamıştı, kendimizi eksik ve değersiz hissediyorduk, ayrıca işe yaramaz ve yeteneksizdik. Kendime hiç güvenmemiştim ve güvenemiyordum mesela. Başarılı dahi olsam peşimi bırakmayan, doymak bilmeyen "ben" olamama hali vardı. Kendimi bulmakta zorlanıyordum. Ataeril sömürücü sistem yüzyıllardır kesintisiz olarak bizi sakatlamıştı. Kadın olarak birbirimize miras bıraktığımız, aktardığımız tek şey bu "kadın bilinci"ydi.

YDK'nın ikinci kampının amacı tam da bu kadınlık hallerini ortaya koymak, tartışmak, onlara karşı mücadeleye yönelerek bilinç değişimini, baştan sona yenilenmenin adımını atmaktı. Bunun için kimse anlatıcı, öğreten pozisyonunda olmadı. Artık farklı ve özgün yöntemler denemek gerekiyordu. Keza kamptaki tartışmalarımızda konu seçiminin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anladım. Teorik tartışmalardan çok bize ayak bağı olan, tökezleten, mücadelede ve yaşamda önümüze duvar gibi dikilen kadınlık hallerimizle ve kendimizle hesaplaşmanın başlangıcı oldu.

Kendine güven ve değersiz hissetme

Kampın ilk iki gününden öğrendiğim çok şey var. Fazlasıyla canımı yaksada! Öncelikle kadın olarak kendimizi güçlü hissetmiyoruz fakat yine de **güçlü görünmek** istiyoruz! Bu güçlü görünme isteği insanlarla arama mesafe koyabilir ya da kendi etrafımı duvarlarla çevirip yalnızlaşmamı sağlayabilir. Kendimi bu kadar dışarıya kapatmam aynı zamanda sakladığım zayıflığı örtmek olmasın? Kuşkusuz böyle! Kendimize olan güvensizlik birçok şeyin arkasına gizleniyor. Bazen ölçüsüzce rahat görünmeye çalışabiliriz (kendimizi çok zorlayarak), kendimizi olayın dışında tutup üçüncü çoğul ağızdan tespitler de yapabiliriz, kurduğumuz karmaşık cümlelerin arkasına da gizlenebiliriz. Bunlar benim savunma mekanizmalarım olabilir. **Fakat birbirimizi iyi oku-**

yamazsak, kalkanımızı indirmeyi bekleme sabrı gösteremezsek ne birbirimize güvenilebiliriz ne de birbirimizi anlayabiliriz. Kendimizi ortaya koydukça, kalkanımızı indirdikçe kendimizi çıplak ve savunmasız hissettiğimizden olsa gerek aynı samimiyeti karşımızdakinden de beklemek en doğal hakkımız. Bunun için hayal kırıklığı yaşamamız ve sinirlenmemiz de anlaşılır. Ama kadın çalışması yürütmenin sihirli bir formülü olmadığını haklı tepkilerimizin karşımızdakinde yaratacağı kırılmayı hesaba katmamız gerekiyor.

Ezilmenin, sömürülmenin ve cins olarak ayrımcılığa uğramanın **ortak bir psikoloji** oluşturduğunu düşünüyorum. Kadın olarak birbirinden özgün yanları olmakla beraber aynı şeyleri hissetmemiz ve aynı düşünce sistematüğünü kullanmamız tesadüf değil. Bu açıdan benim için kampın en önemli kazanımı **kendime daha yakından bakma fırsatı** vermesi oldu. Kadınca reflekslerin bende nasıl tezahür ettiğini şimdi görebiliyorum. Hayal kırıklığına uğradığımda, anlaşmadığımı düşündüğümde, sinirlendiğimde, değersiz hissettiğimde, başarısız olduğumda verdiğim reflekslerin hepsi bir çıkış yolu ya da çözüm üretmenin aksine kaçış, saklanma, konuşmama, tepki-selleşme, sorumluluk almama, kendini daha geriye çekme ve yalnızlaştırma oluyor. Ve böylece yine **kendime** zarar vermiş oluyorum. Haklı olduğumu düşündüğüm bir durumda dahi kendimi savunmadaki acizliğimin ve kaçışımın başka bir anlamı yok! Başkalarına kızdığımızda yine **kendimizi cezalandırmamız** "kadınca" bir tepkiden başka bir şey değil.

Cins bilinci

Kadın çalışmasının en olmazsa olmazı, mihenk taşı cins bilincine sahip olmak bence. Yüzyıllardır birbirimize karşı düşmanca yetiştirildiğimiz göz önüne alınırsa zor kavrayacağımız, içselleştirmenin zaman alacağı ortada. Pratik olarak yaşadığım en iyi deneyim, birilerinin gözünün içine bakarak ondan güç alıyor olmak. Bu insana kendini güçlü ve iyi hissettiren bir duygu. Kanımca bir tür dert ortaklığı yaşamayı, paralel duygular hissetmeni, yalnız olmadığını düşünmeni sağlıyor. Fa-

kat aynı duygu durumunun farklı iz düşümleri olabileceğini kendimde keşfetmem uzun sürmedi. Herhangi bir hayal kırıklığında güç aldığın cins bilinci bir anda dumura uğrayabilir. Bu kez gözlerini kaçırma refleksi işten bile değil. Kendimde bu bilincin ne kadar zayıf, sallantıda olduğunun da farkına vardım. **Kendi yaşamımızın rutin akışıyla kadın çalışmasını birleştirebildiğimiz oranda cins bilincine sahip olmayı daha iyi kavrayacağız.** Etrafımızda kırıp döküp üç sokak ilerimizde kadın çalışması için kapı çalmanın çok fazla ehemmiyeti yok mesela!

Tartıştığımız şeyler bunlarla sınırlı değil. Kadınlarla iletişim ve YDK'lı olmak, taciz meselesindeki tutumumuz, sınıf mücadelesi ve kadın çalışmasını da içeren birçok konuda çok şey öğrendim. Taciz olayına müdahil olabilmeye kafa karışıklığımızın esas ölçüde giderildiğini umuyorum. Şuna eminim

ki bu çalışma kendimi daha iyi tanımama ve öğrettikleriyle daha güçlü hissetmeme olanak sağladı. Kamp hazırlıkları öncesinde katılımdaki artışla ilgili tüm kaygılarım da uçup gitti. Artışla orantılı sorunların çözülemeyeceği endişesi, verimin düşeceği kaygısı vb. nin esası oluşturmadığını gördüm. **Kendini YDK'lı olarak tanımlayan her kadının enerjisine ihtiyacımız var.** Bu kamp cins bilincini yükselten, birbirimizi tanıma fırsatını veren bir yerde durmakta çünkü. Şunu da samimi olarak belirtmeliyim ki tüm öğrendiklerime rağmen, dışarıya olan kapılarımı "tamamen" açma işini bu kampta da ertelemiş bulunmaktayım. Bunda şaşılacak bir şey olmamalı, kendimizi ortaya koymanın da, başka kadınları anlamının da ha deyince olmayacağını bilmek sorunun çözümü için iyi bir başlangıç.

(İstanbul'dan bir YDK'lı)

“Halk gençliğinin kurtuluşu çetelerde değil, mücadelede!”

İstanbul/Maltepe Gülsuyu Mahallesinde çetelerin, halka ve devrimcilere yönelik saldırılarında son haftalarda bir artış yaşanıyor. Komünistlerin, devrimcilerin, halkımızla birlikte omuz omuza, büyük bir emekle kurduğu ve tüm saldırılara karşı devrimci kültürünü, kendi içindeki dayanışmasını, bedeller pahasına bugünlere getirdiği Gülsuyu Mahallesi uzunca bir süredir çetelerin hedefinde. Uyuşturucu ve hap kullanımını ortaokullara kadar indiren, gençliği, gasp, haraç vb. işlerine bulaştıran çeteler; bu faaliyetleri önünde engel olarak gördüklerine kurşun yağdırıyor.

Son olarak çeteler, mahallede ESP ve Partizan okurlarını silahla yaralamış, ESP bürosuna silahla baskın yapmış, saldırıları protesto etmek amacıyla yürüyüş yapan halkın üzerine ateş açmıştır. Aralarında Özgür Gelecek, DİHA muhabirleri ve yoldaşlarımız, dostlarımızın olduğu çok sayıda insanı yaralayan çeteler, saldırılarını sürdürüyor. Gülsuyu’nda terör estiren çeteler, bunun karşısına çıkan devrimcilere de yöneliyor.

Peki nasıl oluyor da herkesin gözü önünde çeteler, halka ve devrimcilere ateş açabiliyor? Yaşanan saldırılar böylesine gündeme gelmişken **“halk için emniyet, adalet için hizmet”** parolasıyla görev icra ettiğini her fırsatta yüzümüze haykıran polis, neden bir şey yapmıyor? Mahallede devrimcilerin yürüttüğü faaliyeti engellemek adına neredeyse her sokağa kamera taktıran ve devrimcilerin, halkın haklı tepkisi sokağa çıktığında binlerce polisini bariyer kat başına diken devlet, çetelere ne-

den dokunmuyor? Çeteler nasıl bu kadar rahat hareket edebiliyor?

Sorunun yanıtı, çetelerin polisle kurduğu samimi ilişkilerde, devletin devrimcilerin etkili olduğu mahallere yönelik sistematik politikasında gizli. Devlet, emekçi mahallelerde devrimcilerin polis şiddeti, gözaltı ve tutuklamalarla engelleyemediği faaliyetine karşı çeteleri besleyerek onları devrimcilere karşı kullanmaktadır.

Mahallelerde uyuşturucu kullanımını el altından örgütleyen, böylelikle halk gençliğini yozlaşma batağına çeken polis, kişiliksizleştirmeyi hedeflemektedir. Bunun sonucunda gençliği ve mahalledeki devrimci dinamikleri tehdit olmaktan çıkarmayı amaçlamaktadır. Bu yüzden, çeteler mahallede bellerinde silahlarıyla rahatça dolaşabiliyor, işyerlerinden haraç alabiliyor, insanları tehdit edip yaralıyor ve giderek güçleniyorlar. Polis, gözü önünde yaralanan, saldırıya uğrayanlar karşısında sağır, kör ve dilsizi oynamaktadır. Bir günde dokuz kişinin kurşunlanmasına, saldırıların

ülke gündemine taşınmasına rağmen polis, çetelere yönelmemiştir.

Çeteleşmenin geliştiği, saldırıların arttığı, mafyanın geliştiği yerlerin **“Kentsel Dönüşüm Projesi”** kapsamında bölgeler olması da dikkat çekicidir. Egemenler, **“Kentsel Dönüşüm”**le emekçilerin yaşadığı mahalleleri boşaltarak, onları şehirlerin dışına sürerek, buralara yeni gökdelenler, büyük alışveriş merkezleri yapmayı hedeflemektedir. Müteahhitlerin de bir parçası olduğu bu saldırıların, arka planında büyük bir rant yatmaktadır. Halk gençliği bu ranta kurban edilmek istenmektedir.

Ancak biz halk gençliği sizleri ve oyunlarınızı çok iyi biliyoruz. Bizi buna alet edemeyeceksiniz! Bizi ucuz iş gücü olarak fabrikalarda, tarlalarda sömüren, geleceğimizi çalan sisteme karşı mücadele etmemizi engelleyemeyeceksiniz. Kurtuluşumuz çetelerde değil mücadelededir. Mücadeleyi büyütecek, yaralanan yoldaşlarımızın, dostlarımızın yanında olacağız!

(Yeni Demokrat Gençlik)

H. Merkezi: İzmir Ekonomi Üniversitesi öğrencileri, İzmir Ekonomi Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Sevda Alankuş ile Yrd. Doç. Dr. Lyndon Way’in işine hiçbir gerekçe gösterilmeden son verilmesine tepki göstermek amacıyla İzmir Ticaret Odası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde, **“Hocama dokunma”** pankartı açılarak, **“Akademik köleliğe son”**, **“Akademik kıyımına son”** dövizleri taşındı.

“Üniversiteler hepimizin...”

Açıklamayı okuyan üniversite öğrencisi **Ali Cem Doğan**, üniversitelerin ticarethaneye çevrildiğine dikkat çekerek, **“Geçtiğimiz senelerde eşine sıkça rastladığımız, değerli hocalarımızın geçerli sebepler gösterilmeksizin işten çıkarılmaları gibi keyfi uygulamalar özgür ve demokratik üniversite anlayışıyla bağda-**

şamamaktadır. Bizler bu tablo karşısında sessiz kalmayacağımızı üzerine basa basa tekrar ediyoruz” dedi.

Doğan, **“Değerli hocalarımızın nezdinde tüm Türkiye’de yaşanan akademisyen kıyımından ve üniversitelerdeki keyfi işten çıkarılmalarından mağdur olan öğretim elemanları, öğrenciler ve üniversite çalışanlarıyla mücadele edeceğimizi ilan ediyoruz. Bu mesele hepimizin dir, üniversiteler hepimizindir”** dedi.

Çocuğunuz, “otomatik olarak” imam hatibe kaydedildi

H. Merkezi: 4+4+4 kapsamında okul dönüşümleri devam ederken, Konya’da geçen yıl normal ortaokul olarak eğitim veren 20’ye yakın okulun imam hatip ortaokulu olduğu, geçen yıl bu okullara giden öğrencilerin kayıtlarının da otomatik olarak imam hatiplere alındığı ortaya çıktı.

Eğitim-İş Genel Başkanı **Veli Demir** kendisiyle yapılan bir röportajın internete yayınlanması üzerine açığa çıkan bu duruma ilişkin çocuğu geçen yıl bu okullarda 5’inci sınıf öğrencisi olan ai-

lelerin, durumdan haberi olmadığını altını çizerek, **“Velilere hiçbir bilgi verilmiyor. Okullar açıldığında, imam hatip olduğunu öğrenecekler ve asıl kıyamet o zaman kopacak”** dedi.

Demir, bu uygulamayı şöyle yorumladı: **“Geçen yıl imam hatipler boş kalmasına rağmen bu yıl başka ortaokullar da imam hatibe çevrildi. Geçen yıl normal ortaokula kaydedilen çocukların kayıtları da otomatik olarak imam hatip ortaokullarına alındı. Bu tür bir uygulamanın ne yönetmelikte**

yeri var, ne de yasalarda. Böyle bir dönüşüm yapılıyorsa, okula kayıtlı öğrencilerin aynı ilçede başka bir normal ortaokula taşınması gerekir. Ondan sonra veli çocuğunu imam hatip ortaokuluna göndermek istiyorsa, gidip dilekçe vererek imam hatibe kaydını yaptırabilir. Otomatik kayıt yapılmaz, ancak nakil yapılabilir. Şu anda okullar imam hatip olmuş, öğrencilerin kayıtları otomatik olarak yapılmış ve velilerin haberi bile yok. Şimdilik Konya merkezde çok sayıda okulun bu durumda olduğunu biliyoruz. Belki başka il ve ilçelerde de bu uygulama vardır ve velilerin haberi yoktur.”

MEB bozuldu, yapılamıyor!

H. Merkezi: Geçtiğimiz günlerde SBS sonuçları açıklandı ve 574 bin öğrenci açıkta kaldı, yani hiçbir okula yerleşemedi. **“SBS sonucuna göre Anadolu, fen, sosyal bilimler, Anadolu öğretmen liseleri ve yetenek sınavı ile alan, güzel sanatlar ve spor liselerine yerleşemeyen adayların meslek liselerine, açık liselere ya da imam hatip liselerine yönlendirilmesi doğru değil. Eğer veli ve öğrenci, bu liselere kayıt yaptırmak istemezse öğrencilere çok programlı liselerin (ÇPL) bünyesindeki genel liselere kayıt yaptırma seçeneği de sunuluyor. Öğrenci veya velilere imam hatipler başta olmak üzere meslek liselerine yerleşme gibi baskı söz konusu değil, seçenek çok”** diyen MEB Bakanı **Nabi Avcı** 574 bin öğrenci için kendince çözüm yolu üretmeye çalışıyor ama ÇPL’ye kayıt olabilecek öğrenci sayısı sadece 181 bin 521 ve her ilçede yok. Çok tercihin olmadığı açık aslında!

Nabi Avcı’nın açık lisenin faydalarından bahsederken, **“Mevsimlik işçi olarak çalışan aileler için açık lise önemli bir imkan sunuyor”** demesi ve meslek liselerinde düzenlemeler yapıldığını söylemesi yerleşemeyen öğrencileri ne kadar düşündüğünü gösteren dikkat çekici başka bir yan tabii ki. Hem kendini hem de velileri ikna etmeye çalışırken bir diğer taraftan aslında yap-boz haline getirdikleri eğitim sisteminin içinde kayboldukları saklanılmaya çalışılıyor. Kayıt zamanını geçirenlerden kalan sınıflara ek yerleştirme, okullara sınavla yerleşemeyenler için sınıf açma ve hepsinden önemlisi hiçbiri olmazsa açık liselerde ve meslek liselerinde hem okuma hem de çalışma; bunlar tam da MEB’in tercih ettiği eğitim sistemi. Çünkü ucuz iş gücü olmak bu ülkede en kolay iş. Ve tabii bir de imam Hatip Liselerine gitmek zorunda kalma; din-dar gençlik hayallerini gerçekleştirmek için harcanan bu çaba göz doldurmuyor değil. Ne zamana kadar daha sürer böyle bilinmez ama çatırdayan eğitim sistemi elbet yakın bir zamanda yeniden çökecek ve MEB yeni sistemler icat etmek zorunda kalacak. Ne diyelim ki, gelen gideni aratıyor her zaman! **(Bir YDG’li)**

Velilere, **“İsterseniz çocuklarınızın kaydını diğer okullara alabilirsiniz”** denildiğini belirten Demir, toplumsal baskı nedeniyle böyle bir şeyin olmayacağını belirterek, **“Veliler üzerinde toplumsal baskı olacaktır ve öğrencisini o okuldan alamayacaktır. Hele Konya gibi bir şehirde bu mümkün değil. Dünyada böyle bir uygulamanın örneği yoktur. Yetkililer bunun öğrenci velilerinin isteği doğrultusunda yapıldığını söyleyebilirler ama hiçbir velinin bundan haberi yok. Olsa da toplumsal baskıdan dolayı çocuğunu alıp başka bir okula gönderemez zaten”** dedi.

4+4'lük kemer sıkma!

16

Son on yılda borçlu insan sayısını 5 kat, bu insanların gelirlerinden borca ayırdıkları payı ise 9 kat artırmış bir hükümetin başbakanının "kredi kartı almayın" ikiyüzlülüğünün binbir demogoji altında nasıl da sırtıttığını zihni iktidar tarafından bulandırılmamış herkes görebilir.

Amerikan Merkez Bankası'nın dolara dair hamleleri, Çin'den gelen dış ticaret rakamları ve Çin ekonomisindeki büyümenin yavaşlamaya devam edeceği yönündeki göstergelerin ardından hem IMF, dünya ekonomisine ilişkin büyüme tahminini bir kez daha düşürdü hem de Standard&Poor's gibi derecelendirme kuruluşları 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana en ağır ekonomik koşulların oluştuğunu belirterek İtalya ile başlamak üzere bölge ülkelerinin notlarında indirim gitti. Bu durum ekonomik krizin hem devam edeceğini hem de derinleşmekte olduğunu göstermektedir.

Dünya genelinde yaşanmakta olan böylesi bir ekonomik krizden en çok etkilenecek ülkeler ise Türkiye gibi sözde "gelişmekte olan", gerçekte yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdir. Krizin yıkıcı etkilerini de (işsizlik, açlık, yoksulluk) elbette her zamanki gibi geniş emekçi sınıflar yaşayacaktır. En son yaşanan ABD

merkezli 2008 krizinin Türkiye emekçi sınıflarında yarattığı tahribat henüz bitmiş değil. TÜİK'in yanlış verileri bile bu gerçeği yansıtmaktan kaçamamaktadır. İşsizlik oranları 2008 krizi öncesine hala dönemiştir. 2001 krizinde % 16.1'e kadar fırlayan işsizlik oranları 2009'da % 25.3'e çıkmıştır. 2012 rakamları ise % 17.5 olarak açıklandı. TÜİK'in elde ettiği bu oranlar gerçek işsizlik rakamları değildir. Çünkü bu rakamlara uzun süreli iş arayanlar "umutsuzlar" denilerek dahil edilmemekte, yine haftada 2 saat çalışanlar bile işsiz sayılmayarak bu oranlara dahil edilmemektedir.

2008 krizinin yarattığı yıkım sadece işsizlik de olmamıştır. Bu kriz nedeniyle artan fiyatlar ve buna paralel olarak büyümeyen iş ücretleri nedeniyle halkın refah düzeyi daha da düşmüştür. Halk halen 2008 öncesi refah düzeyine ulaşamamıştır. Buna rağmen hükümet çevreleri bu krizin çoktan atlatıldığını iddia edebilmektedir. Fakat elbette ki hükümetin "kriz aşıldı" kriteri, kitlelerin durumu değil de egemen sınıfların durumu olduğundan hükümet için kriz aşılmıştır. Sömüren sınıfların krizi aşabilmesi için kitlelerin tüketim alışkanlıkları değiştirilip kredi kartı vb.leri ile uzun vadeli borçlanma vb.ler üzerinden iç talep artırılmış bu da sömürenlerin kendi çarklarını döndürmeye devam edip belli bir "toparlanma" yakalamalarını sağlamıştır.

Bu durumu en iyi yansıtan yine TÜİK'in yeni açıklanan verileridir. 2003 yılında hane halkının toplam gelirinden borçlara ayırdığı pay % 5.5 iken, 2012'de bu oran % 48.2'ye ulaşmış durumdadır. Yine 2003 yılında bankalara kredi borcu olan 2,8 milyon insan varken 2012'de bu sayı 13,2 milyon olmuştur. Son on yılda borçlu insan sayısını 5 kat, bu insanların gelirlerinden borca ayırdıkları payı ise 9 kat artırmış bir hükümetin başbakanının "kredi kartı almayın" ikiyüzlülüğünün binbir demogoji altında nasıl da sırtıttığını zihni iktidar tarafından bulandırılmamış herkes görebilir. Ancak aynı sahtekar başbakan, bu tablonun sorumlusu kendisi ve hükümeti değilmiş gibi insanların gözünün içine baka baka bir dizi yalanla kendisini bu süreçten sıyrıp bu çağırıyor yapabilecek kadar kitleleri aptal yerine koyabilmektedir.

2008 krizi dahi atlatılmamışken,

krizin derinleştiği ve devam edeceği ekonomik çevrelerce dile getirilmektedir. Halk bu durumun devamlılığını kendi yaşamından zaten bilmektedir. Son günlerde yaşananlar ise Birgün yazarı Aslı Aydın'ın "Öncelikle Türkiye dış kaynak ile büyüdüğü için şu günlerde sıcak paranın çekilmesiyle bir döviz kuru şoku yaşanıyor. 2009 yılında da tüm hikaye yine bu şekilde başlamıştı. Yıllardır sıcak parayı çekmek için döviz kuru düşük tutuluyor, bu sayede ithalatın maliyeti ucuzlamış, özendirilmiş oluyor. Bu durum ise ihracatı zayıflatıyor, ihracatçının reketinde ayakta kalabilmek için tek şansı ithalata dayalı ihracat yapmak oluyor. Tüm bunların genel bir sonucu olarak da ülkenin tüm bilançosunun ritmi döviz kurunda atıyor. Şimdi yaşanan döviz şokuyla tüm hesaplar alaşağı oldu" şeklinde özetlediği gibidir. Bunlara Katar gibi Mısır'daki darbeyi destekleyen Arap sermayesinin siyasi nedenlerle sıcak para musluğunu kısmalarını da eklersek hükümetin yeni kaynak yaratma girişiminde olacağı aşikârdır. Bu kaynak da ilişkinin kesildiği ile övünülen IMF'nin reçetesi olan "Kemer Sıkma" politikalarıdır.

Kemer sıkma politikası denen ise tüketim maddelerine zam, üretkenlerin maaşlarında kesinti ve istihdamda kısıtlamaya gitme yani işsizlikten başka bir şey değildir. 3 Temmuz'dan itibaren alkollü içeceklerden alınan ÖTV artırıldı, benzine 11 kuruş zam yapıldı ve 5 TL'nin üzerine çıktı. (Psikolojik rahatlama için 3-5 kuruş düşürülse de en kısa zamanda yine 5 TL'ye çıkacaktır.) Çıkarılan torba yasa ile TMMOB'a gelir sağlayan yasa iptal edilerek, proje onayları Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na aktarılarak, hem TMMOB'a siyasi nedenlerle bir trp-anlama yapılırken hem de bütçeye ek kaynak oluşturulmuş olundu.

Bunlar zam ve iktidarın hak gaspları ile ek kaynak oluşturma girişimleridir; kemer sıkmanın gerçek anlamını bulduğu uygulama ise üretkenlerin ücretlerine yapılmayan zamlardır. Hükümet kendi güdümündeki sendika ile anlaşarak 4+4 zamda karar kıldı. Bu zamlarla en düşük kamu emekçisinin ücreti 1.100 TL olacak ki, bu açlık sınırının da altında kalmaktadır. Hükümet bu zamlarla 4-4'lük bir kemer sıkma politikasına kararlılıkla devam edeceğini ilan etmiştir.

TÜİK; İstatistik mi? İşgüzarlık mı?

TÜİK, bildiği gibi devletin resmi istatistik kurumudur ve mevcut durumla ilgili verilerin vb. istatistik verilerini oluşturmanın çok ötesinde bir işleve sahiptir. İstatistik adına yaptığı ayak oyunları ile iktidarın-hükümetin ve patronların emekçi halkımızı sömürsünde direkt belirleyici rol alan bir kurumdur. Yaptığı istatistikî ayak oyunlarına yönelik eleştirilere her defasında aynı şekilde yanıt verip, "bağımsız" bir kurum olduğunu iddia etse de her geçen gün daha çok teşhir olmaktadır. TÜİK'in gerçek yüzünün teşhir edilmesi hükümetin "işçiyi-memuru enflasyona ezdirmedik", "Enflasyon oranında zam yaptık" vb. yalanlarının daha net görülmesini sağlayacaktır.

TÜİK'in ayak oyunlarının en can yakıcısı olan halkın cebine en fazla yansıyanını ele almak yeterli olacaktır: **Enflasyonun hesaplanması...**

TÜFE (Tüketici Fiyat Endeksi) piyasadaki meta-malların fiyat hareketlerini tespit etmek amacıyla oluşturulan bir endekstir. Bu endeks üzerinden yola çıkılarak oluşturulan mal sepetindeki fiyat artışı enflasyon olarak ilan edilmektedir. TÜİK'in ilk ayak oyunu da TÜFE'yi hesaplamak için oluşturulan bu mal sepetine seçilen ürünlerde görülmektedir. Sepette pek çok ürün mevcuttur, ki bunların da genelde geniş kitlelerin sıklıkla kullandığı malların olduğu düşünülür, fakat durum elbette böyle değildir. Ayrıca bu nitelikte mallar olsa bile, ileride açıklayacağımız üzere sepetin genelinde etki edebilecek bir orana sahip olamayacakları için bunların sepette olması da çok anlam ifade etmiyor.

Deve etinden matkap ucuna sepette neler yok ki!

Bu mal sepetindeki ürünlere birkaç örnek verelim ki durum daha iyi anlaşılsın. Sepette tuğla, matkap ucu, pinpon topu, deve eti, çalı süpürgesi, patinaj zinciri, soba borusu gibi ürünler bulunmaktadır. Deve etiyle yaygın beslenme alışkanlığı

DİSK^{-AR} 2003'ten bu yana ürün sepetindeki ürün gruplarının ağırlıklarının aynı kalması durumunda bugün enflasyonun % 4 daha fazla çıkacağını tespit etmektedir. Bu da işçinin, emekçinin maaşının % 4 daha fazla olması gerektiği anlamına geliyor.

olmayan bir toplumda, enflasyon hesaplamak için kullanılan ürünlerden birinin deve eti olması yeterince ilginç bir örnektir. Yine diğer ürünlerin büyük çoğunluğu da halkın günlük hayatında sıklıkla karşılaşmadığı ürünlerdir. Ekmek, su, elektrik, yol masrafı, gıda (elbette deve etini kastetmiyoruz) ürünlerinin dahil olacağı bir sepetteki fiyat değişimi gerçek enflasyon oranını ortaya çıkarabilecekken, TÜİK öyle bir ürün sepeti oluşturuyor ki hesaplanan enflasyon oranı ile halkın cebindeki enflasyon oranı arasında bir uçurum oluşturabiliyor.

TÜİK'in enflasyon oranını düşürmek için kullandığı bir diğer yöntem de, sepetteki kimi ürünlerin sepetin geneline etkisini yüksek tutup, kitlelerin cebindeki sepete dahil olan ürünlerinin etkisini dengelemektir. Örneğin **TÜFE'ye en çok etki eden ürün otomobildir**, ki bu ürün fiyat artışının % 7.84'ünü belirliyor. Buna karşılık ekmeğin oranı ise % 2.94, yani otomobilin yarısından da az. Bir örnekle daha iyi anlaşılacaktır. Halkın her gün satın aldığı ekmek % 20 zamlansa, otomobil fiyatlarındaki % 10 indirim ile TÜFE'de hiçbir değişim yaşanmamış olacaktır. Fakat otomobildeki % 10 indirimden yararlanacak olan kitle ile % 20'lik ekmek zammından etkilenecek kitlenin hem nicel olarak hem de dahil

oldukları sınıfsal köken açısından kıyaslamasını yaptığımızda emekçilerin TÜFE'deki bu ayak oyunu ile hiçbir değişiklik olmamasına rağmen daha da fakirleştirildiğini göreceğiz.

Gelişen teknoloji nedeniyle fotoğraf makinesi, cep telefonu, faks cihazları gibi elektronik ürünlerde sürekli bir ucuzlama söz konusu olmaktadır. TÜİK bu tür ürünleri bile sepete dahil ederek, hatta bununla da yetinmeyip, tıpkı otomobil örneğinde olduğu gibi sepetin geneline etki oranını yüksek tutarak enflasyon oranını kağıt üzerinde aşağı çekmektedir. **Elektronik ürün grubu otomobilden sonra sepetin geneline en çok etki eden ikinci ürün grubudur.**

Uluslararası kurumların sepetin oluşturulması için önerdikleri periyot 5 yıl iken, TÜİK her yıl sepeti yenilemektedir. Bu da hükümete her yıl yeni bir sepet, dolayısıyla istediği ürünü koyarak enflasyonu kendi istediği gibi belirleme imkanı vermektedir.

Fazla söze gerek yoktur, DİSK-AR 2003'ten bu yana sadece ürün sepetindeki ürün gruplarının ağırlıklarının aynı kalması durumunda bugün enflasyonun % 4 daha fazla çıkacağını tespit etmektedir. Bu da işçinin, emekçinin maaşının % 4 daha fazla olması gerektiği anlamına geliyor. Hükümet her yıl sepeti belirleyerek halka, emekçiye % 4 kemer sıkırtıp enflasyonu da % 4 aşağıda gösterip "ekonomik başarı" kazandığı propagandasına malzeme yaratmıştır.

Yine otomobil ve sürekli ucuzladığı için endeksi aşağı çeksün diye sepete eklenen elektronik grup sepetten çıktığında mevcut enflasyon % 12 artmış olacaktır. Kaldı ki "deve et"li, pinpon toplu bu sepet ile halkın cebinde oluşan sepet arasındaki çok ciddi farklara rağmen bu % 12'lik artış elde ediliyor. Bir de bu tür ürünler çıkarılıp gerçekten halkın cebini etkileyenler eklense, enflasyondaki yükseliş ve gerçek enflasyon oranı da ortaya çıkacaktır.

Enflasyon oranının hesabında hükümet, TÜİK eliyle işte böyle ayak oyunları çevirmektedir. Her fırsatta "halkı enflasyona ezdirmedik" diyerek övünen, bunu kitleler nezdinde bir oy devşirme-kazanma aracına çevirmek isteyen AKP hükümetinin gerçekte yaptığı şey halkı kandırmaktan öteye geçmemektedir.

Toplu İş Görüşmelerinin yapıldığı, ücret zamlarının belirlendiği bu süreçte enflasyon oranlarının gerçek niteliğinin ve de niceliğinin görünür kılınıp, emekçilerin kendi hak mücadelesine cebindeki enflasyona denk bir ücret artışı için mücadeleyi de katması gerekir.

“Devrimcilere kurşun sıktı, kardeşim değil artık”

Kartal: Gülsuyu-Gülensu’da çetelere karşı mücadele devam ediyor. Devlet destekli bu çeteler kendi ailelerine dahi saldırıyor. Kardeşi çetelerin içine karışmış olan bir kişi ile görüşme gerçekleştirdik. Çeşitli kaygı ve güvenlik nedeniyle isim vermeden yayımladığımız bu görüşmede aile bireyi kardeşinin çeteler içinde yer aldığını, devrimcilere dönük saldırılarda bulunduğunu ve onu kardeşi olarak görmediğini belirtti:

“Kendini, ruhunu satan bir şahsiyetin, bir zamanlar kendisine sahip çıkan devrimcilere kurşun sıkan bir kişinin kardeşi olamayacağını” ifade eden abi; “Ben daha önce de kardeşimle ilgili çeşitli şikayetlerde bulundum. Bu konu hakkında kimi devrimci kurumlarla görüşmeler gerçekleştirdim. Kardeşimin polislerle işbirliği içinde olduğunu ve bu anlamıyla mahalle içinde örgütlenmeler içinde olduğunu ifade ettim. Bi-reysel müdahale de etmek istemedim, bize de saldırdı” diyen abi cümlesini şu şekilde tamamladı:

“Saldırı devrimcilere değil bize de yapılmıştır. Bu çete benim kardeşime sıkılmıştır. Benim kardeşlerim devrimcilerdir. Cezalandırılınsın istiyorum. Utanç duyuyorum. O benim kardeşim değil artık...”

“Annesine bile silah çekti”

Devrimcilere dönük saldırılara değinen abi; *“Devrimciler bizim mahallemizin gururu. Ben de eskiden bir yapılanma içinde yer aldım. Ve hala bu değerlerin savunucusuyum. Kardeşim bugün çeteler içinde, o yoz kültürün içinde olarak tüm çevresine korku saçmaya çalışıyor. Devrimci değerlere her gün küfrediyor. Ben buradayım, yürekleri varsa gelsinler diyor. Ben de buna karşı çıktığımda en son bana da ateş etmeye çalıştı. Annesine de silah çekti. Biz ailesi olarak ondan utanç duyuyoruz. O benim kardeşim değil. Kesinlikle cezasını çekmesini istiyorum.*

Bizlere onurlu bir yaşam sunan değerlere hakaret eden bu şahsiyet benim kardeşim olamaz. Onun bu mahalleden kaçması, uzaklaşması veya tutuklanması bir anlam ifade etmez. Çünkü gittiği her yerde aynı pisliği üretecek bir kişiliğe sahip oldu. O kendini sattı her şeyden önce. Bunu kendisine bir zamanlar sahip çıkan devrimcilere silah sıkarak ispatladı. Allah onun belasını versin. Benim çocuklarım ona amca demeyecek. Çünkü böyle bir aile ferdimiz yok artık” dedi.

1 Mayıs Mahallesi’nde çetelere geçit yok!

İstanbul: 1 Mayıs Mahallesi’nde 20 Ağustos günü akşam saatlerinde devrimciler ve mahalle halkı uyuşturucu satıcılarına müdahale etti. 18 Mayıs Caddesi üzerinde bulunan **Sima Düşün Salonu** önünde başta Partizanlar olmak üzere, devrimciler ve mahalle halkı; bir grup uyuşturucu satıcısı çete artığına müdahale etti.

Müdahale sırasında **“Çeteler halka hesap verecek”, “Çetelerden hesap soracağız”** sloganları atıldı. Müdahalenin ardından çetelerin aileleri gelerek durumu öğrenmek istedi. Devrimciler çocuklarının yaptıklarını anlatınca ailelerden bazıları, **“Bizler de sizin yanınızdayız”** şeklinde konuştu. Bu olay sonrasında bölgede tekrar toplanmaya başlayan çetelere bir kez daha müdahale edildi.

Müdahale sırasında bir çete üyesinin bıçak çekmesi sonucu, iki Partizan okuru hafif şekilde yaralandı. Birçok çete artığı, ayrıca devrimcilere bıçak çeken kişi bütün çabasına karşın, mahalleli ve devrimcilerin öfkesinden kaçamadı.

devrimcilerin öfkesinden kaçamadı.

1 Mayıs Mahallesi halkı, ajitasyonla çeteleşme ve yozlaşmaya geçit vermeyeceğini bir kez daha duyurdu. Gece geç saatlere kadar devrimciler ve mahalleli olası bir saldırıya karşı bölgede bekledi. Ayrıca silahlı çetelerin de arabayla mahallede dolaştığı öğrenildi. Ancak mahalle halkı ve devrimciler, çeteleşme ve yozlaşmaya karşı mücadeleye devam edeceklerini vurguluyorlar.

“Çeteleşmeye karşı birleşelim!”

H. Merkezi: Gülsuyu Mahallesi’nde yaşanan devlet destekli çete saldırılarının ardından bir açıklama yayınlayan **Partizan “Çeteleşmeye ve yozlaşmaya karşı birleşelim, mücadele edelim”** çağrısında bulundu.

“Çeteleşme ve yozlaştırma politikası uzun süredir devrimci ve muhalif çalışmaların odaklandığı emekçi semtlerde hakim sınıfların kurtarıcısı, can simidi olmaktadır” diyen Partizan, “İşçi ve emekçilerin, güvencesiz çalışanların, ezilenin ezileni kadınların ve halk gençliğinin yaşam alanı olan emekçi semtler öfkenin biriktiği, mayalandığı, Gezi direnişinde yaşadığı gibi patlamalara dönüştüğü güçlü bir mücadele damarına, dinamiğine sahiptir” diyerek, buraların hedef seçilmesinin nedenlerine vurgu yaptı.

“Devrimcilerin ve halkın kanına elini buluşturanların, onlarca yıllık geçmişleriyle çile, yoksulluk ve emek

üzerine inşa edilen emekçilerin evlerine göz dikenlerin, halkın isyanını saldırı ve katliamlarla bastırmayı, dahası besleme çetelerin tetikçiliğinde iş bitirmeyi umanların unuttuğunu bir kez daha

hatırlatalım” diye çağrı yapan Partizan, açıklamasını “Yozlaşmaya, çeteleşmeye ve kentsel dönüşüme karşı mücadelemiz sürüyor, sürececek! Yaşasın örgütlü mücadelemiz” sözleri ile sonlandırdı.

Gazi’de çeteler “canlandırılıyor”!

Son zamanlarda özellikle emekçi semtlerde yaşanan çete saldırılarının bir benzeri de **Gazi Mahallesi’**nde yaşandı. Akşam saatlerinde 75. Yıl Mahallesi’nde uyuşturucu satıcıları halk tarafından tespit edilmiş ve ardından devrimciler ve mahallede oturanlarla beraber bu satıcıları aramaya koyulmuştu. Aranılardan biri yakalanıp arama yapılmış ve üstünden uyuşturucu ve bunun karşılığında aldığı para çık-

mıştır. Yakalanan genç evine götürülürken mahalle aralarında ajitasyon çekilmiş ve teşhir edilmiştir.

Evine götürülen gencin akrabaları ve ailesiyle konuşulup durumu anlatılmıştır. Aileye çocuklarına sahip çıkmaları; çetelerin Gülsuyu’nda devrimcilere kurşun sıktığını, bu yaşananlardan ders çıkarması gerektiği, yaşadığımız yerde bunlara izin vermememiz gerektiği anlatıldı. Evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra ise diğer satıcıların tekrar mahalleye geldiklerini haber alan mahalle gençliği ve devrimciler yeniden bir araya gelerek çetelerin geldiği yere gitmiştir.

Burada aranan satıcılar kovalanmaya başlanmıştır. Caddede başla-

yan kovalamaca ara sokaklarda devam etti. Uyuşturucu satıcıları ara sokağa girdikleri sırada silah sıkmaya başladılar. Halk ve devrimciler ise taş ve sopalarla karşılık verince otobana kaçarak izlerini kaybettirmişlerdir. Yaşanan bu olaydan sonra yine ajitasyon çekilmiştir. Çekilen ajitasyonlarda devrimciler, mahalle gençliği ve Gazi halkı olarak mahallemize sahip çıkmamız, çeteleri, uyuşturucu satıcılarını mahalleimizde barındırmamamız, bunlara karşı mücadele etmemiz gerektiği vurgulandı. Mahalle halkı camlara çıkarak alkışlarla ve tencerelere vurarak **“Mahallemizde çete istemiyoruz”** diyerek tepkilerini dile getirdiler. **“Yozlaşmaya geçit vermeyeceğiz”, “Çeteler halka hesap verecek”, “Gazi faşizme mezar olacak”, “Yaşasın devrimci dayanışma”** sloganlarıyla ara sokaklara dağıldık.

(Gazi’den bir ÖG okuru)

“Gezi’de taraftar politikleşti!”

Tribünler direnişte!

Beşiktaş-Trabzonspor

AKP hükümetinin maçlarda “siyasi slogan” atılmasını yasaklamasına karşılık taraftarlar Taksim Gezi Direnişine sahip çıkmaya devam ediyor. 18 Ağustos günü oynanan **Beşiktaş-Trabzonspor** maçına ev sahipliği yapan Atatürk Olimpiyat Stadı Gezi Parkı sloganlarıyla inledi.

Karşılaşma öncesi uzun süre **“Her yer Taksim her yer direniş”** ve **“Sık bakalım, biber gazı sık bakalım”** sloganlarını haykıran Beşiktaş taraftarları, **“Biber Gazıoley”** tezahüratları ile Çevik Kuvvet’e tepki gösterdi. Stat, karşılaşmanın 34. dakikasında **“Her yer Taksim her yer direniş”** sloganlarıyla inledi. Karşılaşma başladıktan yaklaşık yarım saat sonra da **“Sık bakalım...”** sloganları atıldı. Maç Beşiktaş’ın 2-0’lık galibiyetiyle sona erdi.

Gençlik ve Spor Bakanı **Suat Kılıç**, statlarda Gezi sloganlarının atılması durumunda, bunun bedelini kulüplerin ödeyeceğini açıklamıştı. Hatırlanacağı üzere, Beşiktaş ile Kasımpaşa arasında imzalanan stat anlaşması gereği ise Beşiktaş Çarşısı grubunun “siyasi” sloganlar atması durumunda Kasımpaşa Kulübü’nün sözleşmeyi tek taraflı feshetme hakkına sahip olduğu yansımıştı. Ayrıca Beşiktaş yönetimi tarafından kombine satışı sırasında taraftarlara taahhütname imzalatılması dikkati çekmişti.

G. Antep-Galatasaray

19 Ağustos günü oynanan **G. Antep-Galatasaray** maçının 34’üncü dakikasında statta büyük bir kesim **“Sık bakalım, sık bakalım, biber gazı sık bakalım”** sloganlarıyla protestoya başladı. Galatasaray taraftarının bir kesiminin bu tezahüratları ıslıkla protesto etmesine karşılık, taraftarlar tezahüratlarını **“Her yer Taksim, her yer direniş”** diyerek devam ettirdiler. Ayrıca 20 Ağustos’ta **Kayserispor-Sivasspor** arasında oynanan müsabakanın 74. dakikasında da **“Her yer Taksim, her yer direniş”** sloganı atıldı.

İzmir: Devlet, muhaliflere yönelik saldırgan tutumunu ve Gezi İsyanının intikamını almak amacıyla tehditkâr, yasağcı anlayışını taraftar grupları üzerinde de yoğunlaştırmış durumda. En son hatırlanacağı gibi statlarda “siyasi” slogan yasağı getirildi ancak taraftar grupları bu yasağı attıkları sloganlarla delmiş oldu.

Özgür Gelecek gazetesi olarak İzmir’de bulunan ve Gezi Direnişine destek veren Göztepe taraftarlarından **Kaan** ile hem Gezi İsyanı hem slogan yasağı üzerine sohbet etme şansı bulduk.

- Göztepe taraftarları olarak Gezi Parkı Direnişi hakkında ne düşünüyorsunuz ve direnişte yer aldınız mı?

Kaan: Hakkımızı aramak için halkımızla beraber sokaklara çıktık. AKP’nin yaptıklarına karşı bizim de söyleyeceklerimiz vardı. Bunun için eylemlere destek verdik. AKP’nin faşizan uygulamaları nedeniyle ortaya çıktı bu direniş. Önceki zamanlarda da bu tarz politikalar uygulanırdı ancak bu politikalar AKP hükümeti zamanında arttı. Örneğin, anti-demokratik uygulamalar olsa bile bu kadar geniş çaplı değildi. Benim hayatım boyunca gördüğüm en büyük direnişti. Karşıyaka ile beraber Gezi Direnişinde halımızın yanında olduk. Sonuç olarak demokratik taleplerimiz için, özgürlük için eylemlerde “Faşizme karşı omuz omuza” sloganlarıyla beraber yana yürüdük.

- Gezi İsyanı, taraftarları hangi yönde etkiledi?

Maoist Kürt Hackerlardan siber eylem

H. Merkezi: Maoist Kürt Hacker Grubu **Anarchy Cr3w**, Fethullah Gülen bağlantılı olduğu ileri sürülen **Sur Dershane’si**’nin resmi web sitesi ile Gaziantep Şubeleri’nin ardından bu defa Yeşilirmak Dershane’si’nin resmi web sitesini hackledi. Hacklenen siteye **“Fethullah Gülen Cemaatinin bizden daha çok çekeceği var”** mesajı bırakıldığı kaydedildi.

Ayrıca Maoist Hackerlar, Gülsuyu’nda polis destekli ülkücü çetelerin saldırısına karşılık olarak 15 Ağustos günü www.ulkuocaklari.org.tr sitesine erişimi kesti.

1982’de Aydınlık Gazetesi’nin

- Taraftarları politikleştirdi. Taraftarlara ve özellikle gençliğe yönelik apolitik söylem ortadan kalkmış oldu. İnsanlar sokaklara çıkıp, en demokratik hakkı olan protesto hakkını kullanmayı öğrendiler. Gençlik bundan sonra daha düşünen, sorgulayan bireyler haline gelecektir.

AKP’nin uyguladığı politikaları öğrendiler örneğin, yıllardan beri söylenen din sömürüsü, Taksim’de yaşanan iftar yemeğinin polis tarafından basılmasıyla somut bir hal aldı.

Polisle her maç sıkıntı oluyor, son olarak Tavşanlı Linyit maçında polisin bir müdahalesi oldu. Bütün tribündeki insanlar biber gazına maruz kaldı. Taksim olaylarında da zaten olağanüstü müdahaleler vardı. Bunlar çok yanlıştı, zaten bu olayın çıkmasında polisin çok etkisi var. Örneğin bazı arkadaşlarımız Muğla’daki Gezi Park direnişine katılmış, üniversite gençliği yürürken polis yoktu ve hiçbir şekilde bir sıkıntı yaşanmadı ancak merkezde polis işin içine girince müthiş olaylar yaşandı. Zaten genel olarak polisin olduğu her yerde olay çıkıyor.

- Aynı zamanda bir üniversite öğrencisi olarak polisin artık üniversitelerde kol gezmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Özel güvenlik kaldırılıp polisin gireceğinden haberim var. Zaten özel güvenliklerin üniversitelerde olması bile tartışılırken bir de polisin girmesi çok yanlış. Zaten gergin olan üniversiteleri germekten başka bir şey katacağını düşünmüyorum. Devletin cebindeki bir silah değildir polis teşkilatı, her kafasına estiğinde çıkarıp halka sıkamazlar. Benim verdiğim vergilerle ayakta duran emniyet, benim can güvenliğime kast edemez. Gezi Eylemlerinde yüzlerce kardeşimiz bu kansızlar tarafından yaralandı hatta öldürüldü.

Direnişçileri gözaltına alırken saniye saniye çekim yapan kameralar var, ne hikmetse Ali İsmail Korkmaz’ın öldürülmesinde kayıt bulunamıyor. Teknoloji sadece bizim üzerimizden mi çalışıyor? Ama böyle şeylerin yaşanması bir bakıma iyi oldu, ak koyun kara koyun ortaya çıktı. Polisin de kimin polisi olduğunu öğrenmiş olduk

Arkadaşlarımızın başına gelenler bizim de başımıza gelebilir. Yüzlerce Gezi tutuklusunu var içeride, zaten yanlış bilmiyorsam en çok siyasi tutsağın olduğu ülke Türkiye’dir. Kendilerine karşı muhalif kim çıkarsa onu yok etme mantığıyla ilerleyen bir hükümetle karşı karşıyayız. Mesela bizim tribünde sağcısı da, solcusu da bir arada, öyle Livorno gibi solcu veya Lazio gibi ırkçı bir tribüne sahip değiliz, her görüşten her inançtan, her kesimden insana kapımız açık. Ancak devlet kesinlikle böyle düşünmüyor. Benim dünyamda onların yeri var ama onların dünyasında benim yerim yok. Böyle nereye kadar gidecek? Biz de çok kaygılıyız.

- Federasyonun “siyasi slogan” yasağı hakkında ne düşünüyorsunuz.

- Ben kesinlikle AKP’nin canını sıkkan bir durum söz konusu olduğu için yasaklandığını düşünüyorum. Bu hafta liglerimiz başladı. Emre Belözoğlu ve Sercan Kaya Rabia işareti yaptı fakat federasyondan hiçbir karşılık gelmedi. Buna karşılık Gezi Eylemlerini destekleyen tribünlere yaptırım uygulaması kapıda. Fenerbahçe ve Beşiktaş taraftarları bundan ceza alabilirler. Bence Rabia işareti doğal karşılanıyorsa Gezi’yle ilgili sloganlar da doğal karşılanmalıdır. Biz de düşünürüz slogan yasağını delmeyi, zaten aldığımız haberlere göre bu yönde yeni besteler yapılmış.

- Son olarak Gezi tutsaklarının 10 Eylül’de mahkemeleri var, Göztepe taraftarları olarak buraya katılmayı düşünüyor musunuz?

- Tabii bulunmak isteriz. Fakat bizim böyle şeylerden pek haberimiz olmuyor. Mahkemenin insanlara daha geniş bir şekilde yayılması gerekiyor. İnsanlar bu konuda örgütlenmeli. Artık herkesin sosyal medyada bir hesabı var. Bunlar kullanılarak 10 Eylül geniş halk kitlelerine yayılabilir. Biz bile maçlara giderken sosyal medyayı kullanıyoruz. Toplanma yeri olsun saati olsun sosyal medyayı kullanıyoruz. Dediğim gibi biz de 10 Eylül’de adliye önünde olmak isteriz. Umarım tüm tutsaklar serbest kalır, hepsiyle teker teker kucaklaşırız.

uyarlamak ve bildiğimiz her alanı devrim yoluna uyarlayabilmektir. CHP-AKP-MHP Partilerinin resmi sitelerine yapmış olduğumuz eylemler yanı sıra, cemaatin köpeklerine karşı da bildiğimiz devrimci duruşla yaptığımız eylemler var. Fettullah’a bağlı birçok site bunların içerisinde. Hizbullah’ın yasal kolu Hüda-Par ve resmi derneği Mustazaf-Der’in resmi internet sitelerine yaptığımız eylemler de var” açıklamasında bulundu. Maoist Hackerlar twitter hesaplarından **“Gülsuyu emekçi halkını bir daha saldırılara direnişle barikat olmaya, Partizan saflarında gücünü ve mücadelesini birleştirmeye çağırıyoruz”** çağrısında bulundu.

Aileler meydanlarda!

İstanbul

* **17 Ağustos:** Gezi Direnişi Tutuklu Aileleri 7. kez Galatasaray Meydanı'nda yapılan oturma eyleminde Şakran Kadın Hapishanesi'nde tutuklu bulunan ve sağlık raporunda % 52 engelli olduğu belgelenen Gezi direnişçisi **Burcu Koçlu**'nun yapılan itirazlara rağmen tutuklu bulunduğu hatırlatıldı.

* **24 Ağustos:** Çocuklarının hukuksuz bir şekilde tutuklu bulunduğunu belirten aileler, çocuklarının İstanbul dışında farklı illere götürülmesine tepki gösterdi. **Elif Kaya**'nın sürekli olarak "ince arama" adı altında cinsel işkenceye maruz kaldığı belirtilen eylemde "Zulmün ve haksızlığın son bulmasını istiyoruz" denildi.

İzmir

* **17 Ağustos:** Konak Meydanı'nda gerçekleşen eylemde aileler YKM önünden Saat Kulesine doğru yürüyüşe geçti. Ailelere **İzmir Dayanışması** bileşenlerinin de bulunduğu pek çok devrimci, demokratik kurum da destek verdi. Yapılan açıklamada tutsaklara dönük saldırılar devam ederken, dışarıda da tutsak ailelerine baskıların arttığına değinildi.

* **24 Ağustos:** Bu hafta tacize direnen **Elif Kaya**'nın 3 Eylül günü Karşıyaka Adliyesi'nde görülecek duruşmasına destek çağrısı yapıldı ve hasta tutsak **Burcu Koçlu**'nun durumu hatırlatılarak hasta tutsakların serbest bırakılması istendi. Saat Kulesi'nde yapılan oturma eylemi sırasında Burcu Koçlu'nun annesi ve ardından Kubilay İyit'in kardeşi bir konuşma yaptı.

F eylemleri sürüyor

74. Hafta

İHD İstanbul Şube Cezaevi Komisyonu, Akciğer yetmezliğinden kaynaklı solunum cihazına bağlı yaşayan ve sağlık raporunda da yalnız "İstanbul, Ankara ve İzmir'de tedavi görebilir" denilen hasta mahpus **Memduh Kılıç**'ın Edirne'ye sürgün edildiğini belirtti.

75. Hafta

Bu haftaki açıklamada; "Ergin Aktaş için verilen ATK raporunda 'ağır sakatlık nedeniyle hayatını yalnız idame ettiremeyeceği' vurgulanmıştır. Aynı raporda Aktaş'ın 'toplum güvenliği açısından tehlike oluşturup/oluşturmayacağı' değerlendirilmesinin savcılığa bırakıldığını; savcılığın ise emniyetten gelen rapora göre hareket ederek rapora rağmen Aktaş'ın tahliyesinin yapılmadığını açıklanmıştır" denildi.

Ağustos raporu açıklandı

H. Merkezi: Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) 18 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde Ağustos ayı hak ihlallerini bir rapor olarak açıkladı. Açıklamada; Şakran Hapishanesi'nde tutulan Yeni Demokrat Kadın'dan **Elif Kaya**'nın çıplak arama işkencesine maruz kaldığına değinilerek, kadın tutsaklara yönelik cinsel işkence protesto edildi. Ayrıca Sincan Kadın Hapishanesi'nde ise sohbet hakkının gasp edildiğinden ve görüşlerde tutsakların ayrıldığından bahsedildi.

Bakırköy'de açlık grevi

Bakırköy Kadın Hapishanesi'nden gazetemize ulaşan Tutsak Partizanlar **20-21 Ağustos** tarihleri arasında PKK-

PJAK, MLKP ve TKP/ML tutsakları olarak açlık grevi yaparak Rojava'daki katliamları kınadıklarını bildirdiler.

Hasta tutsak Yaşar İnce'nin sağlık durumu ağırlaşıyor

Açıldıkları günden bu yana sorunları hiç bitmeyen F Tipi hapishanelerde "ehlileştir, ehlileştirilmiyorsan imha et" politikasına devam ediliyor. Tecrit ve tredmanın en ağır şekilde uygulandığı, insan yaşamına uygun olmayan fiziki ve psikolojik koşullarda tutulan tutsakların hayatı tehlike arz eden bir hastalığa tutulmaları için fazla zaman geçmesi gerekmiyor.

Hasta olduklarında ise muayeneye götürülmelerinde ciddi sorunlarla karşılaşılıyor (saatlerce ringin içinde havalandırma açılmadan tutulmaları, bilinçli bir şekilde askerlerin çok yüksek sesli müzik açması gibi).

Hastalıkları ciddi bir şekilde araştırılmadan, baştan savma bir şekilde ilaç verilerek hücrelerine geri gönderiliyorlar. Ağır hasta tutsaklar ise çeşitli bahanelerle tedavileri engelleniyor. Bu durum bugüne kadar birçok tutsağın sakat kalmasına veya ölümüne yol açmıştır.

Bugün hapishanelerde hala ölümün eşiğinde 98 tutsak, ağır ve tedavisi engellenen ciddi sağlık sorunları yaşayan 243 tutsak bulunmaktadır. Bu ağır hasta tutsaklardan biri de tutuklandığı günden bu yana çeşitli sağlık sorunları yaşayan ve 2006'dan bu yana tedavisi engellenen Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan TKP/ML dava tutsağı **Yaşar İnce**'dir.

İnce'de **Kronik Hepatit B** (hastalaktan dolayı kesintisiz ilaç tedavisi uygulanıyor)bu-

Gezi tutsaklarına tecrit cezası

İzmir: Gezi Ayaklanmasının ardından başlatılan operasyonlarda İzmir'de aralarında Özgür Gelecek muhabiri ve okurlarının da bulunduğu 50'den fazla sayıda kişi tutuklanmıştır. Geçtiğimiz günlerde yapılan ara mahkemede 16 tutsak tahliye olmuştu. Mahkemece "yasadışı örgüt" üyesi olmak iddiasıyla hapishaneye konulan Gezi direnişçileri; Kırıklar F Tipi Hapishane idaresinin keyfi olarak Gezi tutsaklarının kaldıkları koşullara kamera sistemi koymalarını protesto etmişti.

Hapishane yönetimi de protesto gerekçe göstererek direnişçilere 20 gün tek kişilik hücre cezası

lunuyor. **Kalpte mitral yetmezliği** var ama Hepatit B'den dolayı ilaç kullanımı durduruldu. Bu da rahatsızlıkların artmasına neden oluyor. **Böbreklerde taş, böbrek üstü bezlerde lezyonlar var, bel fıtığı** bulunuyor. **Karaciğerde iltihap** söz konusu, mide rahatsızlıkları için önce **reflü** sonra **gastrit-asit teşhisi** konuldu. İlaç kullanmasına rağmen mide sorunları büyüdü. Günlük yaşamını engelleyecek derecede baş ağrıları mevcut ve şimdi de boğazında ciddi sorunlar var. Bayramdan önce yapılan biyopsinin sonuçları henüz alınmamış olsa da, doktorlar tiroid bezlerinin temiz olduğunu ancak lenflerde kanser ihtimalinin yüksek olduğunu dile getiriyorlar. Dizi halinde yaşadığı hastalıklar

Sincan'dan hasta tutsaklar için çağrı

H. Merkezi: Sincan Kadın Hapishanesi'nde tutulan TKP/ML, DHKP/C, MLKP ve MKP davası tutsakları yaptıkları ortak açıklamaya ile "Hasta tutsaklara özgürlük" dedi. Gazetemize mektup gönderen tutsaklar, "Geçtiğimiz yıllarda tutsaklar devletin düzenlediği katliamlarla öldürülürken bugün AKP'nin yönetimindeki hapishanelerde hasta olan tutsakların tedavileri geciktiriliyor, engelleniyor" diyerek, devletin bu politika ile tutsakları adım adım ölüme sürüklediğine dikkat çektiler.

Ülkemiz hapishanelerinde, 100'e yakın tutsağın ölüm sınırında olduğuna, 412 hasta tutsağın bulunduğu dikkat çeken tutsaklar; hasta tutsakların bir kısmının geçtiğimiz günlerde "tedavisinin yapılması" söylemiyle Metris Hapishanesi'ne getirildiğini, ancak rapor işkencesi yapan Adli Tıp Kurumu'nun "hapishanede kalabilir" raporlarıyla devletin bu ölüm politikasına destek verdiğinin altını çizdiler. "Olası ölümlerden Adalet Bakanlığı ve bir bütün olarak AKP hükümeti sorumludur" diyen tutsaklar, "Hasta tutsakları serbest bırakın" çağrısında bulundular.

ve kullandığı ilaçlar yüzünden halisizlik ve kilo kaybı yaşamakta olan Yaşar İnce hastaneye gitmeye devam ediyor.

(Bir ÖG okuru)

verdi. Bu süre boyunca avukatları dışında hiç kimse ile görüştürülmeyecek olan tutsaklar, diğer tutsaklarla sohbet haklarını da kullanamayacaklar. Kamera uygulamasını protesto eden tüm tutsakların ceza aldığı bilgisiyle birlikte, aldıkları cezalardan kaynaklı ulaşmak mümkün olmayan tutsaklardan isimleri netleştirilenler Özgür Gelecek Muhabiri **İzzet Uysal** ve Özgür Gelecek okuru **Vedat Yener**.

Keyfi arama

Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Özgür Gelecek muha-

biri **İzzet Uysal**'ın, gazetemize gönderdiği habere göre 2 Ağustos günü yine aynı hapishanede tutulan Özgür Gelecek okurları **İbrahim Kaya**, Kubilay İyit ve **Ozan Adıyaman**'ın bulunduğu **B-46 nolu hücre**, burada bulunan televizyonun içi açılarak aranacak kadar "ince" şekilde keyfi aramaya tabi tutulmuştur.

Bu aramadan iki gün önce rutin aramaların yapıldığını belirten muhabirimiz, 2 gün sonra gerçekleşen bu aramanın hücrede bulunan tutsaklar tarafından "keyfi" olarak tanımlandığını ve protesto edildiğini belirtti.

Tarihten bir kilometre taşı: Kadınların oy hakkı mücadelesi

ABD'de ise bazı yerel seçimlerde oy kullanma hakları vardı." (Gamze, Kadının Penceresi, 26.08.2002)

Kadınlar, 1917'de bir ilki gerçekleştirerek Beyaz Saray önünde grev başlattılar. Birçok eylemci kadın tutuklandı ve hapse gönde-

Tarihte seçme ve seçilme hakkı ilk defa kapitalizmle birlikte sadece mülk sahibi erkekler için tanınan bir vatandaşlık hakkı olarak karşımıza çıkar. Ancak tüm Avrupa ve Amerika'yı sarsan Fransız Devrimi ertesinde mülk sahibi olmayan erkekler de oy kullanma hakkını elde ederler. Bunu siyah erkekler izler, ancak kadınların seçme ve seçilme hakkını elde edebilmeleri için tüm dünyada çok uzun yıllar mücadele vermeleri gerekir.

Oy hakkı, esasta orta sınıf kadınların yürüttüğü, bu uğurda birçok bedel ödediği bir mücadeleydi. İşçi, ev emekçisi kadınların sorunlarına yoğunlaşmakla birlikte onların katılımını da esasına almıyordu. Ancak bu mücadelenin evrensel boyutta devam etmesinin de etkisiyle, erkek egemen sistemin elinde bulundurduğu en önemli mevzilerden birini hedeflemiş ve elde etmiş olması dolayısıyla oldukça ciddi bir kırılma yaratmıştı. Ayrıca kadınların dışı dış mücadele ederek kazandıkları bu hak, "kadının kendi gücüne güvenmesi" konusunda da kilometre taşı niteliğindedir.

Kadınların oy hakkı mücadelesi bireysel bir biçimde 1600'lerin ilk yarısında başlamasına rağmen örgütlü bir mücadele vermeleri ise 19. yüzyılda gerçekleşti.

"1848'de ABD'li kadınların oy hakkı için ilk örgütlü mücadelesi özellikle Büyük Britanya ve Amerika Birleşik Devletleri'nde (ABD) yoğunlaştıysa da kadınların seçme hakkını tanıyan ilk ülkeler bunlar olmadı. Yeni Zelanda'dan (1893) sonra, 20. yüzyılın başlarında Avustralya'da (1902), Finlandiya'da (1906) ve Norveç'te (1913) kadınlar ulusal seçimlerde oy kullanma hakkını kazandılar. İsveç ve

rildi ancak kamuoyunun görüşleri şekillenmişti. 1918'de 19'ncü anayasa değişikliği önerisi Kongre'ye gönderildi ve 18 Ağustos 1920'de kabul edildi. Amerikalı kadınlar nihayet oy kullanma haklarını kazanmışlardı.

Kadınlar daha sonra evlilik, boşanma ve mülkiyet hakları konusunda erkeklerle aynı hakları alabilmek için baskıyı artırdılar. 1928'de Anayasaya sokulmak istenen değişiklik başarılı olamadı ama Amerikalı kadınlar oy kullanma haklarını kullanmaya devam etti. **ABD'de oy hakkı sahibi olmayan iki yetişkin grubu vardı: Siyahlar ve kadınlar.**

Birçok kadın ve feminist örgüt, ABD'de köleliğin yasaklanması mücadelesinin ön safında yer aldı. O dönemin koşulları düşünüldüğünde köleleri kadınlardan daha iyi kim anlayabilirdi ki! **Lucretia Mott** liderliğindeki bir heyet 1840 yılında Londra'da Dünya Anti-Kölelik Konferansı'na katılmaya gittiğinde, heyetin liderinin bir kadın olması nedeniyle kendilerine konferansta sandalye verilmeyecekti. Mott daha sonra Elizabeth Cady Stanton ile birlikte, kadınların oy hakkı talebinde ilk meşaleyi yakan 1848 Seneca Falls Kongresini organize edecekti.

ABD iç savaşı sona erdikten sonra ABD Anayasasının tashihi yapıldı ancak sadece "siyah erkekler" oy hakkı veriyordu bu. Bunun üzerine Mott, Susan B. Anthony ile beraber, Amerikan Kadınlara Oy Hakkı Birliğini (NAWSA) kurdu. Ve Amerikalı kadının on yıllarca süreceği mücadelesi başladı.

İngiltere'de ise 1903 yılında kurulan Kadınların Sosyal ve Politik Birliği (WSPU) adlı "örgüt", baskılardan sonra İngiliz hükümetine savaş açtı. Camları

kırma, tren raylarına kendilerini zincirleme, telefon hatlarını kesme ve hatta bombalı eylem yaptı.

Daha sonra İngiltere ve ABD'de 20. yüzyılın başından itibaren oy hakkı isteyen kadınlara yönelik yoğun tutuklama furçası başladı. Bunun üzerine hapis-haneleri dolduran çok sayıda kadın açlık grevlerine gitti. Bu kadınların "zorla besleme" işkencesine tabi tutulmasından dolayı çok sayıda kadın hayatını kaybetti ya da hastalandı.

Amerikan ve İngiliz medyası ve politik düzenleri, "suffragist (suffragettes)" yani "oy hakkı istekçisi" denilen bu kadınlara karşı çok acımasız bir aşağılama kampanyası yürütüyordu. Karikatürlerle, haberlerle, basın açıklamalarıyla bu talepte bulunan kadınlar çok ciddi aşağılanıyordu.

Oy hakkı mücadelesi tüm dünyada sürdürüldü

İskandinavyalı kadınlar da haklarını taksit taksit aldılar, önce belediye seçimlerinde oy kullandılar. Finlandiyalı kadınlar 1916 yılında, oy veren ilk Avrupalı kadınlar oldu. Norveçli ve Danimarkalı kadınlar da I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan hemen önce oy haklarını almışlardı. Yerel seçimlere 1863'ten beri katılabilen İsviçreli kadınlar, 1919'da genel seçimler için sandık başına gittiler.

Asya

Asya'daki kadın örgütlenmeleri Hindistan ve Japonya'da yoğunlaştı. Sarojini Naidu'nun öncülüğünde kurulan Kadınların Hindistan Birliği 1919'da Britanya yönetimiyle görüşerek ilk resmi oy hakkı talebinde bulundu. Hindistan Ulusal Kongresi kadınların siyasi hak mücadelesini destekledi. 1950'de, Hindistan bağımsızlığını kazanır kazanmaz, kadınlar oy hakkına sahip oldular.

Japonya'da ise Ichiwaka Fusae önderliğindeki kadın eylemciler Kadınların Siyasi Hakkı Derneği'ni kurdular. Japonya'daki askeri yönetim 1930'larda bütün demokratik hareketleri susturdu. 1945'de Japonya savaştan mağlup çıkınca Japon feministler yeni yönetimde kadınların da söz hakkı olmasını vurguladılar. Kadınlar Japonya'da barış ve demokrasi getirmeleri umuduyla sandık başına gitme hakkını kazandılar.

Çin'de ise kadınlar Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla birlikte, 1949'da seçme ve seçilme hakkı edindiler.

İtalya

İtalya'daki kadınların örgütlü mücadelesi epey geç başladı. 1925'te İtalyan kadınlar sınırlı oy hakkına sahip oldu. Mussolini İtalyan kadınlarının siyasi haklarını büyük ölçüde ellerinden aldı. İtalya'da kadınlar, erkeklerle eşit oy hakkına II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonuna dek sahip olamadılar.

Kadınlara oy kullanma hakkı ilk defa 1893 yılında Yeni Zelanda'da verildi. ABD, Kanada, İngiltere ve diğer Avrupa ülkelerinde ise kadınlar oy hakkı için II. Emperyalist Paylaşım Savaşı ertesine kadar beklemek zorunda kaldılar.

Türkiye

Türkiye'de ise 5 Aralık 1934'de kadınlar genel seçimlere katılma, milletvekili seçme ve seçilme hakkını kazandılar. Türkiye'de kadınların siyasi haklarının kazanımıyla ilgili iki yanlış tez söz konusudur. Bunlardan ilki kadınların siyasi hakları için mücadele etmedikleri, bu hakkın onlara tepeden verildiğini iddia eder. *"Kadınların tarihi İşçi Mücadelesi'nin geçen sayısında da belirttiğimiz gibi karanlıkta kalmıştır. Feminist tarihçilerin çalışmaları cumhuriyet öncesinde ve sonrasında kadınların kendi örgütlerini kurduklarını ve pek çok konuda olduğu gibi siyasi hakları için de mücadele ettiklerini ortaya çıkartmıştır. Örneğin 1923'de Nezihe Muhittin ve arkadaşları tarafından kurulmak istenen Kadınlar Halk Fırkası'na kadınların siyasi haklarının olmadığı gerekçesiyle izin verilmemiştir. Parti kurmalarına izin verilmeyen bu kadınlar da daha sonra Türk Kadınlar Birliği'ni kurarak mücadelelerine devam etmişlerdir."* (Koçali, Filiz, Kadının Penceresi, 26.11.2002)

İkinci hatalı tez ise birincinin uzantısı olarak devam eder ve Türkiye'de kadınlara siyasi hakları tepeden verildiği için bu haklarını kullanmadıklarını iddia eder. Kadın milletvekili sayısının az olması bizi doğrudan kadınların siyasete ilgisiz oldukları sonucuna götürmeyeceği gibi bu durumun sorumlusu olarak da kadınlar görülemez. Bugün milletvekili seçilmek için yüklü miktarda paranın yanı sıra eğitim hatta yüksek öğrenim olanaklarından faydalanıyor olmak gereklidir. Erkek egemen bir dil ve üslupla siyaset yapmayı kabullenmek şarttır. Türkiye'de burjuva partilerinden oluşan bir mecliste vekil olmak tüm işçiler, emekçiler, yoksullar için olduğu gibi kadınlar için de neredeyse imkânsızdır. **(Bir YDK'lı)**

Tarihten kısa kısa...

28 Ağustos 1930: Edirne'de Türk Cumhuriyet Amele ve Çiftçi Partisi kuruldu. Hükümet partinin faaliyete geçmesine izin vermedi.

28 Ağustos 1976: Konya Yol-İş grevinde çıkan olayda 18 işçi yaralandı.

30 Ağustos 1941: Nazi Almanyası 872 gün sürecek Leningrad kuşatmasını başlattı.

1 Eylül 1939: Almanyanın Po-

lonya'ya saldırması üzerine, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladı. Milyonlarca kişinin öldüğü savaşın başlamasının 50. yılında "Dünya Barış Günü" ilan edildi.

1 Eylül 1973: Ereğli Demir ve Çelik Fabrikası'nda 5 bin işçi greve başladı.

1 Eylül 1982: Türkiye'de ilk ve orta öğretimde din dersi zorunlu kılındı.

1 Eylül 1987: Hapishanelerdeki baskıları protesto etmek, seslerini Meclis'e duyurmak için tutsak yakınları

Ankara'ya yürüdüler. Yürüyüşe saldıran polis 60 tutsak yakınına gözaltına aldı. Yürüyüşçülerden, MLSPB Hasan Şensoy'un ablası, İHD kurucularından Didar Şensoy şeker komasına girerek yaşamını kaybetti.

2 Eylül 1954: Ho Chi Minh, yeni kurulan Kuzey Vietnam Cumhuriyeti'nin başkanlığına seçildi.

6 Eylül 1980: Adana'da Sabancı işletmelerindeki 8 bin işçi direnişe geçti.

6 Eylül 1955: İstanbul'da 6-7 Eylül

Olayları yaşandı. Selanik'te M. Kemal'in doğduğu evin bombalandığı yolundaki kışkırtma amaçlı yalan haber gerekçe gösterilerek başlatılan ve iki gün süren İstanbul ve İzmir'deki gösteriler, Ermenilere yönelik bir tahrip ve yağma hareketine dönüştü. İstanbul ve İzmir'de OHAL ilan edildi.

8 Eylül 1930: İzmir'de 5000 işçi greve çıktı.

10 Eylül 1920: Türkiye Komünist Partisi(TKP) Bakü'de kuruldu.

Değişen stratejik ittifaklarda karşılıklı restleşmeler ve İsrail

Geçtiğimiz günlerde AB İsrail'i yakından ilgilendiren bir karar alarak yeni bir tartışmanın startını verdi. İsrail'in büyük öfkesine neden olan bu karar AB'nin İsrail'in işgal ettiği alanları tanımamasıdır. 2014'ten itibaren mali yardımları şarta bağlamayı planlayan AB, işgal altında bulunan Batı Şeria'daki konut projeleri için İsrail'e destek vermeyecek.

Bu karar üzerine kimi uzmanlar AB'nin İsrail politikasında değişiklik yaşandığını tartışıyor. Konu hakkında İsrail gazetelerinde ise AB'nin İsrail'i boykot etmeye başladığını yazarken, İsrail egemenleri AB'nin havuç ve sopa politikasını devreye soktuğunu belirtiyorlar. Bu doğrultuda giderek karmaşıklaşan ve özünde İsrail'i derinden etkileyen bu politika-nın nasıl bir amaç taşıdığı önemli.

Peki, AB'nin bu kararı tam olarak neyi içeriyor?

Karar gereği İsrail belirli projeler için AB'den destek almak istediğinde bu para-yla Batı Şeria, Doğu Kudüs, ya da Golan Tepeleri'ndeki projelerinde kullanılmama taahhüdünde bulunması gerekiyor. Ayrıca bu bölgelerde İsrail'in kurumlarının varlık göstermesi de şart koşulmaktadır.

11 Temmuz'da AB yaptığı yazılı açıklama ile "İsrail yerleşimleri, uluslararası hukuka göre yasa dışıdır. Avrupa Birliği İsrail'in işgal ettiği alanları tanımamaktadır" dedi. Ancak burada şunu da belirtmek gerekiyor. Bugün Filistin'de hâlihazırda sıcak bir savaş ile yürümeyen ancak aralıksız devam eden ve yağma şekliyle yaşam bulan bir işgal söz konusudur. AB almış olduğu karar ile İsrail'in 1967 yılındaki 6 gün savaşları öncesindeki toprakları geçerli sayıyor ve işgal altındaki topraklardaki Siyonist yerleşim birimlerini hukuka aykırı olarak değerlendiriyor. Yönetmeliğe göre ayrıca; AB üyesi ülkeler İsrail ile yaptıkları anlaşmalarda işgal altındaki yerleşim yerlerinin İsrail'in bir parçası olmadığını belirten bir ifadeyi anlaşmaya koymak zorunda olacak.

AB'nin İsrail ile imzalayacağı mali yardım sözleşmesi 2014'te uygulanacak. Dolayısıyla 2014'e kadar AB'den Filistin topraklarında İsrail Siyonizmine açıktan destek verilmeye devam edilecek.

Ancak önümüzdeki yıllarda İsrail'e AB'den kaç milyon Euro mali yardım yapılacağı kesin değil. AB'de alınan karar gereği bu hacim yapılan müracaatlara bağlı olarak belli olacak. Bugün AB İsrail'de araştırma ve gençlik projelerine spor ve polis ku-

ruluşları bünyesindeki projelere ve "Ahava" adındaki kozmetik firmasının Batı Şeria'daki üretim faaliyetlerine destek olmakta. Bu alanlara AB'nin mali yardım yapabilmesi için İsrail'in belli müracaatlarının olması gerekmektedir. Ancak bu müracaatların olabilmesi aynı zamanda AB kararını kabul etmek anlamına gelmektedir. Konuya ilişkin Tarih Bilimci Tamer Amer-Dahl "İsrail açısından işgal altındaki toprakların İsrail'in bir parçası olmadığı tartışması İsrail için söz konusu dahi olamaz" şeklinde bir açıklama yaparak İsrail'in olası tutumunu ifade ediyor.

Alınan karar ile İsrail'in Filistin topraklarındaki üretim alanı da ciddi bir kriz ile karşı karşıya kalacak. Uzun

İsrail'in genel bütçeden, araştırma programları için ayırdığı miktarın % 40'ına denk gelmektedir.

Yarım asır sonra gelen kararın öte yüzü

Tüm bu yaşananlar karşısında şu bir gerçek ki kaynayan kazan Ortadoğu'da emperyalistler bir denge tutturmaya çalışmaktadır.

Her ne kadar bölgeye dair emperyalist projeler belli olsa da bu projelerin hayata geçirilmesinde oluşan krizler birer uç noktadır. Bu uç noktalar aynı zamanda bir sermaye kaybını da işaret etmektedir. Alınan karar her ne kadar İsrail Siyonizmini etkilese de karar ilerici bir pozisyona sokulmamalıdır. İsrail'in işgaline yarım asırdır destek sunan AB

zamandan beri özellikle Batı Şeria ve Golan Tepelerinde üretim faaliyetleri devam etmektedir. Özellikle kozmetik alanında yapılan bu üretimler bu zamana kadar AB tarafından desteklendi. Bugün bu ürünlerin birçoğunun üzerinde "Made in Israel" ibaresi bulunmaktadır. AB kararı ile bu ibarelerin ya kaldırılması ya da mali destekten vazgeçilmesi gerekmektedir. Konuya ilişkin açıklama yapan FKÖ Yürütme Kurulu Üyesi Hanan Ashrawi karar hakkındaki memnuniyetini belirterek "İsrail çok dikkatli bir şekilde dinlemeli ve şunu anlamalı. Bu işgal herhangi bir sorumluluk olmaksızın devam ettirilemez. Her şey sadece İsrail'in yararına olamaz" (15 Ağustos 2013 Turque Diplomatie) dedi.

Bu süreç karşısında İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu, "İsrail Başbakanı olarak yüz binlerce Jude, Batı Şeria'da Golan Tepelerinde ve birleşik başkentimiz Kudüs'te yaşayan İsrailinin zarar görmesine izin vermeyeceğim. Ülkemize bu şekilde bir dış müdahaleye izin vermeyeceğim" şeklinde bir açıklama yaparak İsrail'in sürece ilişkin tavrını açıkladı.

AB şu ana kadar İsrail Üniversitelerinde endüstri ve hastaneler üzerine sürdürülen 70 başlık altındaki 900 araştırma projesine toplam 750 milyon Euro hibe sağladı. Bu hibe

bugün yarım asırdır var olan yasa-sını şimdi devreye sokmaktadır. Buna sorulacak "neden" sorusu ve Ortadoğu'nun siyasal pozisyonu hesaba katıldığında gerçek görülmeye başlanmaktadır. Ayrıca FKÖ'nün "Bu işgal herhangi bir sorumluluk olmaksızın devam ettirilemez. Her şey sadece İsrail'in yararına olamaz" şeklindeki açıklama İsrail'e verilen imtiyazların artık emperyalist politikaların dışına çıktığını ifade etmektedir. AB açısından bugün belli bir ihtiyacın dışına çıkan projelerin desteklenmeyeceği kesindir.

"Bir vicdan tutulması" yaşıyor-muşçasına verilen bir kararın olmadığı kesin ve bu bağlamda karar emperyalist politikalarından bağımsız ele alınamaz. Öyle ki aynı AB tarafından İsrail'in doğalgaz rezerv çalışmaları -konsorsiyum, keşif, sondaj ve geliştirme çalışmaları- için 2 milyar 800 milyon Euro bütçe ayrıldı.

Doğalgaz rezervi ve değişen stratejik ittifaklar

Özellikle büyük petrol ve doğalgaz rezervlerinin keşfedilmesi ile Doğu Akdeniz değişmeye ve stratejik ittifaklar yeniden şekillenmeye başladı. Jeopolitik koşullar Türk devletini de Doğu Akdeniz'de önemli bir rol sahibi yapıyor. Öyle ki 2023 yılındaki Akdeniz, 2013'teki Akdeniz'den daha

farklı olacak. ABD 20 yıldır Doğu Akdeniz'in güvenliği meselesini ikinci plana itmişti. Ancak 2010 yılında Doğu Akdeniz'in Levant havzasında 3,400 milyar metreküplük doğal gaz ve 1,7 milyar varillik petrol potansiyelinin keşfedilmesi ile bölgenin pazar değeri yükseldi.

Elbette ABD emperyalizmi tarafından direktifi verilen bu "güvenlik" kendi içinde de çeşitli görüşmeleri, ittifak ve rekabeti de göstermektedir. Büyük payın AB tarafından alınacağı kesin ancak verilen pastanın paylaşımında hırıltılı sesler kullanılmaktadır. Temmuz 2012'de Tel Aviv Üniversitesine bağlı, Ulusal Güvenlik Araştırmaları Enstitüsü'nce gerçekleştirilen konferansta konuşma

yapan İsrail'in petrolden sorumlu müsteşarı Alexander Varhavsky 25 yıl boyunca yapılan çalışmalarda 400 milyar metreküp civarında doğalgaz ihraç edecek bir güce sahip olduklarını ancak bunun için Türkiye, Kıbrıs ve Lübnan işbirliğine ihtiyaçları olduğunu belirtti. Kıbrıs ile anlaşma sağlayan İsrail ise Türk devletinin engeli ile karşı karşıya. Bu yarışta Türkiye hem enerji konumunu kaybetmek istemiyor hem de pastadan en

fazla pay kapma yarışında birinciliği göğüslemeye çalışıyor. Güney Kıbrıs'ın doğalgaz yatakları üzerindeki söz sahipliğine sadece Kuzey Kıbrıs'ı tanıyarak düşürmeye çalışan TC, Mart 2013'te Güney Kıbrıs ile iş anlaşması yapan İtalyan gaz ve petrol şirketi Eni gibi Türkiye'deki projelerini askıya alacağını belirterek dolaylı yoldan Kıbrıs'ı ekonomik olarak ambargoya tabi tutmaya çalışıyor. (Bkz: Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız /27 Mart Milliyet)

Ayrıca bölgede keşif yapan Güney Kıbrıs'a yönelik Avrupa Birliği bakanı Egemen Bağış, askeri saldırı tehdidinde bulunarak "Donanmamız bunun için var. Biz denizcilerimizi bunun için eğittik bu amaçla teçhizatlandırdık" dedi. (Milliyet)

Tüm bu tablo karşısında İsrail TC ile yakın temasta bulunmuyor. Ancak Lübnan ile yapılan görüşmelerde Lübnan ortaklık talebine yanıt vermezken Güney Kıbrıs ile görüşmeler hemen hemen gerçekleşmiş durumdadır. Ortaklaşma sağlanmak üzere. Ancak TC mevcut durum karşısında tüm kozlarını oynamanın derindedir. Pastadan daha fazla pay kapma savaşında köpüren TC, İsrail ile olan ilişkilerine geline aşamada bir şekil verecektir. Zira gelinen aşamanın uzaması ABD'nin bu kaynağı yeterinde kullanamaması anlamına gelecek.

İran'ın cumhurbaşkanlığı seçimi ve Ruhani ile çıkış arayışı

İran'da 14 Haziran'da yapılan cumhurbaşkanlığı seçimini yüzde 50'nin üzerinde oy alarak kazanan **Hasan Ruhani**, Ağustos'un ilk haftası yapılan törenle görevi Mahmud Ahmedinejat'tan devraldı.

Anayasayı Koruyucular Konseyi'nin 600'ü aşkın aday arasından seçime sadece 8'inin katılmasına izin vermesi bir İran klasiği idi. Üstü çizilen adaylar arasında sistemin öne çıkan isimlerinden eski cumhurbaşkanı Haşimi Rafsancani ve Mahmud Ahmedinejat'ın desteklediği Rahim Meşai de vardı.

Seçime katılabilen adaylar arasında tek molla olan Hasan Ruhani, Said Celili ve Muhammed Bakır Galibaf'la birlikte kazanma şansı yüksek görülen adaylar arasındaydı. Seçilme olasılığı ise aynı zamanda Tahran Belediye Başkanı da olan muhafazakar adaylardan Muhammed Bakır Galigaf'tan sonra görünüyordu. Ancak seçim sonucunda Galibaf, Ruhani'nin aldığı 18.6 milyonluk oy karşısında sadece 6,07 milyonluk oyla yarışı ancak ikinci sırada tamamlayabildi.

Önemli bir figür olan Ruhani'nin İran siyasetine ciddi bir yenilik getirmeyeceği açık olsa da seçimi kazanmasındaki en önemli etkenlerden biri, bölünen muhafazakar oylara karşın reformcu aday Muhammed Arif'in Ruhani lehine adaylıktan çekilmesi ve seçimlere katılıp oy kullanmakta kararsız olan yüzde 50'lik seçmenin oylarını büyük oranda almayı başarmasıdır. Ruhani, seçim kampanyası boyunca kullandığı ılımlı söylem ve vaatleriyle reform yanlısı önemli bir kitleyi arkasına almayı başardı.

Protesto ve çatışmaların gölgesinde

Ahmedinejat'ın ikinci defa cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturduğu 2009 seçimlerinden sonra benzer olayların yaşanmaması ve seçmenin % 70'in üzerinde bir katılımı sandığa gitmesi uluslararası alanda ciddi bir baskı ve ambargo altındaki İran için dışarıya verdiği "meşruluk" mesajı niteliği taşımaktadır. Ruhani, rejim açısından güvenilir bir isim olduğu kadar yoğun baskı ve yoksulluk altında ezilmiş kesimler tarafından talep ettikleri reformların yapılması noktasında söylem bazında da olsa "umut" yaratan biri. Ancak bu ikisi (rejim ve reform talepleri) arasında nasıl bir denge kuracak, kurabilecek mi ya da vaatlerinde ne kadar samimi şimdiden kestirmek zor olsa da İran yönetiminin, sistemin bekası açısından kendini dayatan kimi esnemeleri gerçekleştirmek zorunda olduğu göz önüne alınmalı. Statükocu bir yaklaşım, "dipten gelen dalganın" büyüyerek hızlıca gün yüzüne çıkabilme olasılığını gündeme getirir ki, bölgesel rekabet ve emperyalist kuşatmanın baskısı altındaki İran yönetiminin böylesi bir toplumsal dalgalanmadan etkilenmemesi mümkün değildir. Bu etkilenmenin boyutunu, bölgedeki ayaklanma halini de hesaba kattığımızda bugünden tahmin etmek zor olmayacaktır.

Hasan Ruhani'den beklentilerin başında siyasi tutukluların serbest bira-

kılması, artan enflasyon ve işsizliğe çözüm bulması geliyor. Ancak İran'a uygulanan ve giderek ağırlaşan ambargo nedeniyle ülke ekonomisinin temelinde olan petrol gelirlerinin % 65 azalmış olması gerçeği ortadan kalkmadığı sürece ülkede ekonomik iyileşmenin yaşanmayacağı bir gerçekken ambargonun sebebi olarak sunulan "İran Nükleer Programı" konusunda emperyalistlerin dayattığı yönde bir ilerleme kaydedilmemesi, İran ya da onu bölgesel rekabette ayak bağı olarak gören emperyalistlerin radikal bir politika değişikliğine gitmeden çözüme kavuşup ortadan kalkmayacağı da bir başka gerçektir.

Ruhani'nin yeni cumhurbaşkanı olmasına İran'ı dize getirmek isteyen ülkelerin başında gelen ABD ve bölge karakolu İsrail'den gelen tepkilere baktığımızda bölge siyasetinin aksine pek sıcak değil. ABD Temsilciler Meclisi Ruhani'nin yemin törenine günler kala İran'ın dünya petrol ihracatının 2015'e kadar tamamen durdurulmasına yönelik tasarısı 20 ret oyuna karşılık 400 evet oyuyla kabul etti. Tasarı henüz yasalastırılmış olmasa da yeni yönetime bir mesaj niteliği taşımasıyla da önemli bir yerde duruyor. İsrail ise, başbakanının ağızından Hasan Ruhani'nin "koyun kılığına girmiş kurt" olduğunu söyleyerek, "güvenlikleri" açısından gerekirse askeri müdahale seçeneğinin kullanılabilirliği tehdidinde bulundu.

Bütün bu veriler, Ruhani döneminde de İran'ı iç siyasette olduğu gibi dış siyasette de oldukça sıcak günlerin beklediğinin göstergesidir.

LONDRA

* İngiltere Dışişleri Bakanlığı'nın önünde yapılan protesto eyleminden sonra bu defa da Londra'nın merkezi alanlarından biri olan Trafalgar Square'de bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Rojava'da yaşanan katliamların kınandığı bu eylemin yansıra, Lazkiye'de son günlerde yaşanan katliamlar da kınandı. **Partizan**, **Kurdish**, **Gik-Der** ve **Cemevi** gibi kurumlar da pankart ve bayraklarıyla alandı.

* Aralarında Tohum Kültür Merkezi'nin de bulunduğu DKÖ'ler ve yöre derneklerinin oluşturduğu "Taksim Dayanışma Platformu"nun örgütlediği çadır direnişinin bu haftaki konusu "Anadolu ve Trakya Coğrafyasında Ezilen Halklar" olarak belirlenmişti. Bu çerçevede son etkinlik Rojava'da yaşananların anlatıldığı bir panel oldu.

* Gezi Dayanışması Kadın Komisyonu Gezi tutsaklarının sesi olmak ve Rojava'daki katliamları duyurmak için Trafalgar Meydanı'nda 17 Ağustos günü bir eylem gerçekleştirdi. Yerde yatarak bir daire oluşturan kadınlar, sık sık attıkları sloganlarla da kitlenin yoğun ilgisini topladı. Eylemde kadınları alanlara döken nedenler ve talepler dillendirildi. Eylem, Cumartesi Anneleriyle dayanışma eylemi ile devam ettirildi. Ardından çadıra dönen kadınlar "Gezi Direnişi ve Kadınlar" konulu bir forum gerçekleştirdi.

* **BASEL**: FEKAR tarafından organize edilen yürüyüşe, aralarında İTİF ve Partizan'ın da bulunduğu çok sayıda kurum katıldı ve, 3 bine yakın coşkulu kitle Rojava'daki katliamları protesto etti. İTİF kitleleri yürüyüşe, "**Schweige Nicht zur ROJAVA Massaker!**" yazılı pankartıyla ve ATİK, Yeni Kadın flamarıyla katıldı.

* **STRAZBURG**: Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmenler, Rojava katliamını kınamak için 10 Temmuz Cumartesi günü alanlardaydı. Kleber Meydanı'nda başlayan eyleme **Partizan** da katıldı.

* **ZÜRİH**: 17 Ağustos günü aralarında İTİF, Yeni Kadın, **Yeni Demokratik Gençlik** ve Partizan'ın da bulunduğu çok sayıda kurum **FEKAR** tarafından düzenlenen Rojava ile dayanışma ve PKK'nin 15 Ağustos Atılımı ile ilgili mitingine katıldı.

Mübarek serbest!

H. Merkezi: Mısır'ın devrik Cumhurbaşkanı -yani

eski diktatörü- **Hüsnü Mübarek**, 2011 yılındaki ayaklanma hareketi sırasında kitlenin üzerine ateş açılması emrini vermekten ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış ancak avukatların yaptığı temyiz başvurusu kabul edilmiş ve davanın yeniden görülmesine karar verilmişti.

Mübarek hakkında açılan tek dava bu konuda değildi. 20 Ağustos Pazartesi günü bir diğer konu olan yolsuzluk üzerine hakkında açılan davalardan birinde Mübarek hakkında beraat kararı verildi. Bu karar üzerine görkemli bir ayaklanmayla devrilen ve tutuklanan H. Mübarek serbest bırakılarak, "ev hapsi"ni geçireceği yere götürüldü.

Çete saldırısı protesto edildi

Londra: Gezi tutsaklarıyla dayanışma çadırında 12 Ağustos günü bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada "*Uyuşturucu mafya çetelerini ve faşist örgütlenmeleri de devreye sokan devlet, İçişleri Bakanı ve İstanbul Valisi aracılığıyla Gezi sürecinin aktif bir gücü haline gelen Partizan ve ESP'yi hedef tahtasına oturtmuştur. Bu saldırılar, tüm ezilen halklarımıza, devrimcilere, ilerici demokratik güçlere, eşitlik, kardeşlik, özgürlük ve adalet taleplerimize yapılmıştır*" denildi.

Esir kamplarına hayır

İsviçre: Referandumda halkın % 78,5 oyuyla mültecilere yönelik ırkçı yasanın 9 Haziran'da parlamentodan geçirilmesinin ardından artan ırkçı yönelimlerine ve mültecileri adeta esir kamplarını aratmayacak yeraltı

kamplarına konulmasına tepkiler artmaya başladı.

İsviçre'nin Solothorn kantonunda insanca yaşam koşullarının olmadığı yeraltı mülteci sığınaklarına karşı 10 mülteci buldukları koşulları protesto etmek için şehir merkezinde açlık grevine girmişlerdi. Polisin 14 Ağustos günü buraya saldırmasının ardın-

dan mülteciler ve onlarla dayanışma içinde olan kurumlar 15 Ağustos'ta bir yürüyüş gerçekleştirdiler. **İTİF**, **İGİF**, **FEKAR** ve Anti-Faşistlerin desteklediği eylemde İTİF ve İGİF "**İsviçre mültecilere esir muamelesi yapıyor!**" başlıklı Almanca ve Türkçe ortak bildiri dağıttı. Ayrıca bildiri eylem alanında okundu.

Bangladeşli Maoistlerden, Nepalli Maoistlere açık mektup (14 Ağustos 2013)

Frontlines Editörü: Nepal'de içlerinden çoğu kendisini (şu ya da bu şekilde) Maoist olarak tanımlayan devrimci ve revizyonist politik çizgiler arasındaki gelişme ve mücadele, tüm dünyada olduğu gibi Güney Asya'daki devrimciler arasında polemikler yaratmaya devam ediyor. Bangladeşli Maoistlerin bu Açık Mektubunda, (yeni kurulan) Nepal Komünist Partisi (Maoist) tarafından açıklamalar ve hareket sorgulanmakta ve onların açıklıkları ve yönelimleri tartışılmakta. Bu mektubun içeriğinde dünya çapında Maoist hareket açısından (hala araştırılmamış ve çözümlenmemiş) önemli sorunlar ortaya konmakta.

Komünist Parti-Marksist-Leninist-Maoist-Bangladeş: Nepalli Değerli Yoldaşlara Açık Mektup

Yoldaşlar ve dostlar,
Kızıl Selamlar!

Sizlere bu mektubu Nepal'deki devrim güneşinin uzun bir süre sönmemekte olduğu bir süreçte gönderiyoruz. Günümüz dünyasını sallayan ve ülkenin yüzde 80'ini kurtaran Halk Savaşı, liderlerin ihanetçi çizgisinden kaynaklı çöktü ve bunun sonucu olarak tüm kazanımlar kaybedildi. Şu anda ne Halk Savaşı, ne Kurtarılmış Bölgeler ne de Halk Kurtuluş Ordusu mevcut. Halk dışında hiçbir umut mevcut değil. Bir de devrimci sürecin bir sonucu olarak her ülkede genel olarak var olan samimi bir şekilde devrim arayışında olan birçok lider ve kadro dışında.

Devrimci Enternasyonal Hareket'in (DEH) bir üyesi olarak eski Nepal Komünist Partisi (Maoist), Maoizm'e karşı geldi, Devrim Yolunu terk etti ve Üs Alanlarını boşalttı. DEH Komitesi bu ihanetleri gizledi, gizli bir İki Çizgi mücadelesini savundu, oportünizmle bir arada yaşamayı onayladı ve Çizgi Mücadelesini sınırlama yanlış metodunu uyguladı, ve böylece DEH Komitesi, DEH'in önderlik rolünden vazgeçti. Maoizm'in reddedilmesi ise final oldu. Prachanda-Baburam revizyonistleri günümüz dünyası ve iç koşulların devrim için müsait olmadığını gösterdi, yani uzlaşma yapılmak zorundaydı. Onlar Yeni Demokrasi yerine burjuva demokrasisi dediler. Sözde barış görüşmeleri vesilesiyle Halk Kurtuluş Ordusu'nun gerici orduya teslim olmasını sağladılar ve ele geçirilen topraklar ve iktidar sömürgecilere teslim edilerek faşist Bürokrat

Burjuvazinin emperyalist-yayılmacı uşakları haline geldiler. Diğer yandan Devrimci Komünist Parti-ABD kendi revizyonizminde sıçrama yaptı. NKP(Maoist) ve DKP-ABD, emperyalist dünya denilen küreselleşmenin sadece dış görünüşüne bakıp, çelişkili ve can çekişmekte olan öze bakmayarak dünyayı tek kutuplu olarak sundular ve savaş veya devrimin kaçınılmaz olmadığını gösterdiler. Bunlar, Marksizm'in yetersiz olduğunu ilan ettiler. Her ikisi de, Marksizm'in temel ilkelerinden biri olan Proletarya Diktatörlüğü'nü terk ettiler.

Hatta DKP, Marksist Felsefeyi politik gerçeklik olarak niteleyip politik olmayan gerçeklik bayrağını göndere çekti. 2013 yılının başlamasıyla birlikte Nepal Komünist Partisi(Maoist) yeniden kuruldu. Partilerinin 7. Kongresi olan kuruluş kongresine bizleri de davet ettiler. Bunun için kendilerine teşekkür ediyoruz. Dikkate değer sayıda samimi Maoist lider ve kadronun bu parti içinde birleştiğini ifade etmek gerekir, ki bunların birçoğu Uluslararası Komünist Hareket içinde çalışma deneyimine sahipler. Birkaç gün önce, partimizin bir temsilcisi NKP (Maoist)'in yüksek düzey iki lideriyle bir görüşme yaptı. Bu temsilciler NKP(Maoist)'in devrime önderlik edeceğine dair umut doluydular ve **Yeni bir Komünist Enternasyonal ve Maoist Parti ve Örgütler Koordinasyon Komitesi** benzeri bir örgütlenme inşa etmenin önemini belirttiler.

Hepimizin bildiği gibi Peru, Arjantin, Kolombiya, Ekvador, Panama, Fransa, İspanya, Belçika, Arabistan ve Afganistan MLM komünist partileri ile çeşitli ortak açıklamalar yaptık. Uluslararası Komünist Hareket içinde DEH Komitesi önderliği içinde, Avakianizm, Prachandizm ve merkeziyetçilik gibi oportünizme karşı mücadeleler yürüttük, aynı zamanda, yeni bir komünist enternasyonalini inşa etmek için düşünmenin önemini öne sürdük.

Bu çerçevede, NKP(Maoist) içindeki samimi yoldaşlara ve aynı zamanda parti dışında kalmış olan samimi yoldaşlara bazı noktaları işaret etmek ve dikkatlerini çekmek isteriz. Yoldaşlar, devrimci bir ordu gerici bir orduya teslim olabilir mi? Size her ne onur verecek olurlarsa olsunlar, teslimiyetin kendisi mutlak onursuzluk değil midir? Bu ihanet değil midir? NKP(Maoist) onurlu bir teslimiyet derken ne demek istemektedir? Teslimiyetçi bir parti devrimci

olamaz, değil mi?

NKP(Maoist) ne çeşit bir demokrasiye inanmaktadır? Ne çeşit bir cumhuriyet kurmak istemektedir? Yeni demokratik devrimci cumhuriyet mi federal cumhuriyet mi?

Devrim yapmak için, bir düşünceye sahip olmak gerekir. Bir düşünce Halk Savaşı yoluyla devrime rehberlik eder. Maoizm, her ülkede kendi düşünceleri yoluyla gerçekleşir. Marksizm-Leninizm-Maoizm ve halk savaşı evrenseldir. Bu gerçeklerden elde edilmiş, Başkan Mao'nun ölümünden sonraki en önemli komünist düşünce olan Gonzalo Düşüncesini kabul etmenin gerekli olduğunu düşünüyor musunuz? Sınıf işbirlikçisi pasifist Prachanda Düşüncesi burjuva bir düşünce değil midir? NKP(M), sadece Prachanda adını çıkartarak aynı Prachanda Düşüncesine mi inanmaktadır? Revizyonist Avakianizmin Yeni Sentezi'ni reddediyor musunuz? Barış görüşmesinin ardındaki sebep nedir? Bu, gerici orduya, ele geçirilmiş alanları ve iktidarı teslim etmek değil midir? Orduyu, ele geçirilmiş alanları ve iktidarı terk ettikten sonra, barış görüşmeleriyle hangi amaç gerçekleştirilmiştir.

Her bir ülkede, devrimin yolunda yenilikler vardır. Kesinlikle, Nepal devriminin özgünlüğü Prachandacı pasifizm midir? Yani, Nepalli yoldaşlar bu özgünlükleri bulmalıdırlar, değil mi?

Bürokratik burjuvazi yarı-feodal, yarı-sömürge bir toplum sunmaktadır, ki onlar, ulusalçılık, dincilik vb. adına faşizmi kurumsallaştırmak istemektedirler. Bugün kapitalizm ölüm yatağındaki emperyalizm aşamasındadır. Bundan sonra artık ilerleme olasılığı yoktur. Oyun oynamaktan başka bir ideolojisi yoktur. Yani, can çekişen burjuvazinin doktrinlerinin farklı biçimleri çeşitli ihanetlerdir. Ve bu da faşizmdir. Yani, Nepalli gerici-lerin süreci, görüşmeler ve seçimlerle yapmak istediği şey faşizmdir, değil mi?

Bir komünist parti teslimiyetçi kara bir yolda ezildiği ve ortadan kalktığı durum, burjuva politikalar içinde yer aldığı için mi, proletaryanın sınıf politikalarını kabul ettiği için mi ortaya çıkar?

Katmandu'da Nepallilerin sadece yüzde 10'u yaşamaktadır. Neden bu kesime öncelik vermektedir? Ülkenin yüzde 80'i kurtarıldığında, Yeni Demokratik Cumhuriyet Katmandu olmadan da kurulabilirdi ve daha sonra Katmandu mücadele süreci içinde birleşebilirdi.

"Ordusu olmayan bir halkın hiçbir şeyi yoktur" tespitine katılıyor musunuz? Yani bu durumda, biraz halk

desteği olduğu durumda, Silahlı Güç inşa etmek mümkün değil midir? Ve bu, burjuvazi gibi gizli bir paralı asker ordusu oluşturarak değil, daha ziyade silahlı mücadeleyle gelişir, değil mi?

Halk Savaşı'nın genel geçerliğini kabul ediyor musunuz? Eğer ediyorsanız, neden Halk Savaşı başlatmaktan ayrı olarak bir de Şehir Tabanlı Ayaklanmadan bahsediyorsunuz? Bu ayaklanma halk savaşının bir parçası neden değil? Katmandu gibi gerici-lerin merkezinde gerçekleşecek bir ayaklanma büyük bir geri çekilme getirmeyecek mi? Daha doğrusu, başka bölgelerde ayaklanma gerçekleştirmeyecek misiniz, buralarda silahlı mücadele başlatmak daha kolay değil mi?

Çin'le ilgili pozisyonunuz nedir? Çin emperyalist bir ülke değil midir? Çin ile ittifak yaparak ne kazanmayı düşünüyorsunuz? Bu daha fazla emperyalist etkiyi ortaya çıkarmayacak mı? Bu komünist bir partiyi emperyalist uşağı bir parti haline getirmeyecek mi?

Monarşi ile ilgili düşünceniz nedir? NKP(Maoist), eski monarşist kral Gajendra ile birleşme isteğini açıkladı. Bu feodalizm ve monarşinin yeniden inşa edilmesi değil midir? Bu, komünist partiyi feodal bir partiye dönüştürmeyecek mi?

Yoldaşlar,
Öncelikle belirmeliyizkiBangladeş'te Maoist hareket yeterince güçlüdür. Siraj Sikder proletaryanın politik partisini, halk savaşını, silahlı mücadelenin üslerini, alanlarını ve düşüncesini üretti. Fakat yoldaş Siraj'ın şehit düşmesinin ardından, sınırlı askeri mücadele devam etmiş olsa da, kendini tekrar eden teslimiyetçi oportünist çizgi onu zayıflattı. Bugün yüzlerce köyde, Maoist komünist politikalar hala etki gücüne sahiptir. Fakat alanların çoğunluğunda parti önderliği bulunmamaktadır. Bu durumu değiştirmek zor değildir. Doğru ideolojik yönelime sahip bir önderlik yapısına ihtiyaç vardır. Yeni partimiz mevcut boşluktan doğarak oluşturulmuştur. Kendimizi, kadrolarımızı ve halkı ideolojik olarak geliştirmek istiyoruz. Merkezilik ihanet ve oportünizmdir. Doğru bir Marksist-Leninist-Maoist çizginin alternatifi yoktur. NKP (Maoist)'in davetinde söylediği gibi partilerimiz ve iki ülkenin halkları arasında bir dostluk bulunmaktadır, bu çok doğrudur. Bizler aynı Güney Asya halklarıyız ve enternasyonal olarak kardeşiz. Samimi olarak doğru bir Marksist-Leninist-Maoist ideolojik çizgi üzerine kurulu devrimci süreç Nepal ve Bangladeş'te ileri yürüyecektir.

Nepal ve Bangladeş'te devrim kaçınılmazdır!

Komünist Parti-Marksist-Leninist-Maoist-Bangladeş

Merkez Komite

İsyanın kadın yüzü; Vardık, varız, var olacağız!

Cuma ve Cumartesi günleri Taksim'in yanıp kavrulduğunu öğrendim ve gitmek için sabırsızlanıyordum. Anlatılanlara inanmakta zorlanıyordum, çünkü 1 Mayıs'tan sonra neredeyse her gün zaten gaz soluyorduk Taksim'de. Bu bazen 3'erli 5'erli ya da 50'şerli gruplar halinde oluyordu. Ama anlatılan ve TV'den gördüklerim binlerce ile karşılığını buluyordu o gün. İki gün süren meydan savaşının kazanımıyla sona erdiği gündü Taksim'de kalmaya başladığım gün. "Taksim'de kalmak" dedim; kalmanın ötesiydi aslında yaşananlar; direnmeyi soluyorduk artık -biber koksa da-, sesli düşünmenin sloganlaştığına tanık oluyorduk İstiklal'de yürürken ve İstanbul'un orta yerinde, Türkiye'nin kalbinin attığı yerde binlerce kişiyle "orman" olmayı öğrendiğimiz gün ben de oradaydım; Taksim'de. Gölge- mizden korkmayı öğrettikleri günler geride kalmıştı benim için; sesimizden, biber gazından, ses bombasından, TOMA'dan ve hatta insanlardan korkmayı öğrettikleri günler. Yabancı zannettiklerimiz bizi mi, meğer herkes hem kendine hem yanındakine biraz yabancıymış. Ama çok sürmedi, tanıştık, kaynaştık, direndik, birbirimizi bırakmadık zor durumdayken.

Yaşamak öğreticiymiş, öğrendik

Gezi'de yapılan araştırmalara göre direnişe katılanların yarısından biraz fazlası kadındı ve ben de onlardan biriydim. Her şeyin ve her yerin bir kadın yüzü vardır; "Gezi İsyanı'nın da vardı. Kadınlık rollerinin yasalarla garanti altına alınmasına karşı tepkimiz ve bedenimiz hakkında ancak kendimizin karar verebileceği gerçeği belki kimi kadınları sokağa çağıran şey, belki de mücadele etmenin sıcak yüzüydü. Biri bana şimdi sorsa "Neden sokağa çıktın?" diye, herhalde cevabım; "Sokağa çıkmamak için bir sebebim yok" olurdu. Bize ait hayatlar yaşamıyoruz ki, hayatın içinde değil, yedeğindeyiz. Buna isyandı aslında benim direnişe katılmamdaki sebep. Biz kadınlar için çok farklıdır kendi sesimizi yüksek sesle duymanın anlamı. Kimimize göre kendimize güvenmenin en ileri noktasıydı belki barikat başında olmak, kimimize göre evden dışarı çıkmak ve hatta kimimize göre TOMA'nın karşısında durmak, "Biz de buradayız, ne yaparsanız yapın evlerimize dönmüyoruz" demek. Gezi Direnişinde "kırmızı kadın" bendim, "siyah kadın" da, hatta elinde sapanla barikatta duran "yaşlı kadın" da. Hepimiz burada; şiddete, tacize, tecavüze, yok sayılmaya, üstümüzde estirilen iktidar rüzgârlarına karşı olanca gücümüzle direniyorduk ve direnmenin tadını aldık, geri adım atabileceğimizi hiç sanmıyorum artık.

Gezi Direnişi süresince bir gerçekle daha yüzleştik; cinsiyetçi söylemlerin had safhada olması. Atılan sloganların cinsiyetçi ve homofobik olması önemli bir yanı bence. Bunu gündemleştirmek için Gezi'de "Küfür Atölyesi" yapıldı ve çıkan sonuçla cinsiyetçi yazılmaların

karalanması kararına varıldı. İstiklal, İstiklal olalı böyle bir eylemle karşılaşmamıştı. Alkışlar eşliğinde yazılmalar yenileriyle değiştirildi ya da karalandı. Ve şimdi "Anamızı da aldık geldik" diyerek biz bütün kadınlarla direnmenin tam da ortasındaydık. Hem herkes gibi özgürlüklerimizin kısıtlanmaması için mücadeleye ediyor hem de kadın olduğumuzu her fırsatta dile getirerek direnmenin kadın yüzüyle tanışılmasına vesile oluyorduk. Kim öğretti bize direnmenin "erkek" olduğunu, neden her sinir ya da öfke söylemlerle de olsa kadınlardan çıkarılıyor? Bütün bu soruların cevabını bulmak hiç de zor değil. Ve hatta çok yakınımızdaki cevap kadınların meydanlarda olup mücadelesini verdiği; ataeril sistem.

Böyle diye bizlerin hiç mi suçu yok, elbette ki var. Direnişin kazandırdığı ve öğrettiği şeyleri çabuk unutmamalıyız; çünkü sistemin dayanakları olan eril bakış açısını yıkmadığımız müddetçe değişen hiçbir şey olmayacak. Kadın dayanışması ve çalışmaları kendini nasıl da dayatıyor aslında.

Kadın örgütlülükleri, LGBT örgütler ve devrimci demokrat örgütlülüklerin önünde kat edilecek daha çok yol olduğu bir gerçek. Bu bağlamda Yeni Demokrat Kadın'a da görev ve sorumluluklar düşüyor. Mesela kendimizden başlayarak kadınlarla samimi sıcak örgütlenme çalışmaları yürütülebiliriz, Gezi Ayaklaması bunun en yakın tanığı.

Bir Yeni Demokrat Kadın olarak söyleyebilirim ki; LGBT bireylerin işi bizden daha zor, çünkü yok sayılmayı iki kat yaşıyorlar. Çünkü direnişçiler "Delikanlı kim bakalım" ile erkekleri yüceltirken Erdoğan'a "çok tatlısın" diyerek hem kadına hem de LGBT'lere hakaret ediyorlardı. "Gezi'de cinsiyetçi, homofobik, küfürlü sloganlar istemiyoruz" dövizinin en azından yazılmalarında ve söylemlerde geçen cinsiyetçi yaklaşımlar hakkında fikrimi yansıttığını düşünüyorum. Devletin ve kolluk güçlerinin kadınlardan korkması için bir sebebi daha var. Kadınlar sokaklarda ve direniyor, üstelik evlerine dönmeyeceklerini söylüyorlar.

Polisin özel olarak kadın kimliğimize saldırması da bu sebeple çok şaşırtmadı bizleri. Ama karşılığında gördüler ki; Gezi Direnişinde barikatlarda olanların, gözaltına alınırken taciz etmelerine sesiz kalmayan eylemler gibi, "Direniş Operasyonu" adı altında tutuklanan ve Şakran Kadın Hapishanesinde kalırken çıplak arama işkencesine maruz kalan Elifler gibi örnekler karşımızda dururken bizlerin direnmekten vazgeçmesi için artık çok geç.

(Gezi Direnişçisi bir YDK'lı)

"Karayemişin moruna..."

6 Nisan 2013'te tarihinin en büyük mitingini, doğasının talan edilmesine karşı 30 bin kişi ile yapan Artvin'e doğru; 17-24 Ağustos tarihleri arasında gerçekleşecek "Ekoloji Kampı"na katılmak için 16 Ağustos'ta yola çıktık. Karadeniz'in hırçın dalgalarının eşliğinde kampın gerçekleşeceği Kafkasör Yaylası'na vardığımızda ayın 17'siydi ve akşam saatlerine yakındı. Karadeniz İsyanı Platformu ve Artvin Çevre Platformu'nun ortaklaşa düzenlediği kampı duyan Artvinliler ise daha biz oraya varmadan bizleri karşılamak ve kampa katılmak için yaylaya gelmişlerdi. Vardığımızda ilk olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Açıklamada Artvin'in doğa harikası Cerattepe ve Genya'nın yok edilerek, buranın insanlaştırılmasına karşı mücadele vurgusu ön plandaydı.

Yeri gelmişken Genya ve Cerattepe ile ilgili birkaç söz etsek fena olmaz. Genya, yeryüzünde sayısı 100'e kadar düşen doğal ormanlardan biri... Nesli azalan birçok yırtıcı kuş çeşidinin göç yolunun üzerinde bulunuyor. Cerattepe ise 90'lı yıllardan bu yana başlıca maden şirketleri ile belada olan bir doğa harikası... 2 kez maden arama şirketlerini köylülerin mücadelesi ile birlikte başından def eden Cerattepe, şirketlerin 3. girişiminde devlet ve yargının el birliği yapmasının da baskısı ile bir maden şirketine teslim olmak zorunda kalmış. "Teslim oldu" demek ne kadar doğru bilemiyoruz. Çünkü

kamp sırasında Cerattepe'ye yaptığımız gezide gördük ki, burada kesilen ve yerine tünel dikilen binlerce ağacın yerine yeniden filizler yeşermeye başlamış. Cerattepe, toprağıyla, fidanıyla aslında direnişini sürdürüyor.

1. günün akşamı (17 Ağustos) çadırlarımızı kurup, Kafkasör'e yerleştik. Kampın amacı, kuralları ve kapsadığı eylem ve etkinliklerle ilgili bilgi veren bir konuşmanın ardından ateş başında çember oluşturduk. Halaylar, türküler ve olmazsa olmaz horonlarla geceyi sonlandırdık.

2. günün sabahı kahvaltının ardından Cerattepe'ye gittik. Burada maden arama şirketlerinin inşa ettiği tüneller, herkesin "ilgi odağı" oldu. "Önce Yeryüzü", "Dereler özgür olacak", "Ha bu tunnelun purada ne işi var", "Yeşili sev, ayıyı öp", "#Occupy Artvin", "Munzur darda, Karadeniz isyanda", "Munzur'un seli Karadeniz'e akacak", "Made in faşizm", "Gezi was here" gibi onlarca ya-

zılama tünelin duvarlarını süsledi. Bu tünel aynı zamanda çocuklar için oluşturulan atölyenin de bir parçası oldu. Rengarenk boya ve fırçalarla duvarları süsleyen çocuklar, onlardan daha hevesli büyükler; tünelin o ürkütücü ve doğa katili solgun yüzüne biraz olsun renk verdiler. Burada Cerattepe'nin başından geçenler anlatıldı. Maden şirketlerine olan öfke herkesi sarmıştı.

3. gün ise bir grup Murgul'a inerken, bir grup da yaylaya yakın köylere inerek köy pazarlarına gitti. Buralarda köy halkıyla kahvehanelerde, köyün sokaklarında madenler, HES'ler ve barajlar üzerine sohbet ettik. Köylülerin büyük çoğunluğu maden aramaya, HES'lere ve barajlara karşıydı ve öfkeleri konuşmalarına yansiyordu. 3. gün akşam yaylada "Veganlık ve Hayvan Özgürlüğü" isimli bir söyleşi düzenlendi.

4. gün şaşaalı bir törenle açılan Deriner Barajı'na, üç ana köyü ve onlarca köyün verimli tarım arazisini yutan bu doğa katili yapıyı görmeye gittik. Ama baraj çalışmıyordu! Çünkü aynı nehir üzerine (o coşkun Çoruh Nehri'ne yani) 10 tane daha baraj yapıldığı için buna gerek kalmamıştı! Barajın su altında bıraktığı köylere giderek köylülerle sohbet ettik. Topraklarını ucuzca alıp, kendilerine yeniden ve çok daha pahalıya satan devlete kızgın ve baraja öfkeliydiler. Birkaç kişiyi köyde bırakıp gezimizi sürdürdük. Dönüşte bu arkadaşlarımızı almak için köye uğradığımızda bizden önce jandarmanın geldiğini ve bizlerin kim olduğunu sorguladığını da öğrendik.

5. gün, yani dün (20 Ağustos) sabah da bir grup, süt sağmaya gitti ve dönüşte ise sütün yoğurt yapıma evresine geçildi. Biraz yabancı kalsak da oldukça ilgi çekici olduğunu da söylemek gerek.

"Gezi was here!"

Kamp böyle devam ederken kampın kendisine ilişkin ise diyebiliriz ki "Gezi was here" ("Gezi buradaydı"). Evet, kampa gerçekten rengini veren Gezi İsyanı oldu. Karadeniz İsyanı Platformu (KİP) geçtiğimiz yıllarda da Karadeniz'de buna benzer çalışmalar düzenlemesine rağmen, bu yıl katılımın diğer yıllara oranla katlanmasında ve 400'e yaklaşması ve katılımcıların renkliliği bunun en açık göstergesi. Gezi İsyanının başlangıcı olan 27 Mayıs'ta Gezi'ye ilk çadırı kuran çevrecilerin, devrimci ve demokrat kesimlerin, Gezi'de yüz binlere ulaşan ve ilk eylemini yapan geniş kesimlerden gençlerin katıldığı kampa Gezi ruhunu görmemek mümkün değil. Tabii aralarda yaşanan -tıpkı Gezi'de olduğu gibi- çeşitli kavgalar, ortamı, kolektif çığneyen yaklaşımlar; zaman zaman renkliliği bozan duruma gelse de, Gezi ruhu, toparlayıcılığı devreye giriyordu. Bu toparlayıcılığın temelinde de barajlara, HES'lere, maden aramalarına karşı olan öfke vardı esasında. Bu açıdan da benziyordu Gezi'ye... Anlaşılan o ki artık tüm mücadelelerin adı olacak Gezi... (Bir ÖG okuru)

Pusulula

Devrim büyük bir aşk ve vazgeçilmez bir tutkudur

İdeolojik savaş kazanılmadan pratik savaşın kazanılması mümkün değildir. İdeolojinin yön vermediği militan ve bu militanın yürüttüğü pratik plansız, hedefsiz ve amaçsızdır. İdeolojik sağlamlık bazı konular hakkında fikir sahibi olmak, bazı şeyler bilmek değildir. **İdeolojik sağlamlık devrimci yaşam kararıdır. Netlik ve kararlılıktır.**

İdeolojik mücadele, en zorlu mücadeledir. Bireyin kendi kendisine karşı bitmeyen savaşımıdır, kendisini yeniden yaratma, örgütlenme, mücadeleyi yürütme savaşımıdır. Burjuva-feodal sistemin yarattığı, eğitip, şekillendirdiği ya da küçük burjuva ideolojisinin yön verdiği bir tarzda devrimci mücadele yürütülemez. Birey merkezli bir yaşam, duruş ve yürüyüşte küçük burjuva ideolojisi vardır. Devrimin proleter sınıf temelli özgürlük ve kurtuluş ideolojisi yaşamı ve yürüyüşü yoktur. Devrimci saflarda bireysellik, özerklik, kendini yaşama ve yaşatma tarzı var olamaz. Olursa orada örgüt olmaz. Orada kolektifin ideolojisi, hedef ve amaçları, değer ve ölçüleri olmaz. Devrimci ideolojinin var olmadığı bir yerde devrimci yürüyüş amaç ve hedefinden sapmış demektir. Örgütün asla vazgeçilemeyeceği temelde devrimci değerleri vardır. Parti ideolojik birliğin esas alındığı kolektif iradedir. Bu iradede proletaryanın, emekçilerin tüm ezilenlerin özgürlük ve kurtuluş çıkarları, talep ve istemleri vardır. Bunlardan vazgeçmek, ödün vermek demek devrim zemininden kopmak, özgürlük gerçekliğinden uzaklaşmak demektir.

Kolektifin ideolojik doğrularını bütünüyle kuşanan kendisini buna adayanlar örgütsel-askeri pratiklerinde önemli başarılar elde eder. Örgütsel ve pratik alanda başarı ve gelişme yaşanmıyorsa orada bütünü ideolojisinden yoksunluk var demektir. Proleter devrimcilerin tüm pratik ve davranışlarında esas alacağı temel dayanak **proleter ideolojidir**. Netliğin, kararlılığın, iradenin sağlanmasına kadar proleter ideolojiyle bütünleşme çaba ve çalışmasından vazgeçilmemelidir. İdeolojik netliğin olduğu yerde devrimci irade ve kararlılık, güçlü devrimci pratik ortaya konur.

İdeolojik netlik demek, diyalektik materyalizme hakim olmak demektir. Onun bilimsel yol göstericiliği ve yönlendirmesi ışığında bilinç ve kararlılıkla örgütlü bir şekilde yürümek demektir. Doğanın, toplumun, mücadelenin temel yasalarını kavramak demektir. Toplumu, kendini değiştirme mücadelesini vermektir. İnanç ise devrimci doğrulara inanmak ve bu doğruların gereklerini yapmak yerine getirmektir.

Kendi geriliğine, yetmezlik ve eksikliğine karşı sürekli, bilinçli ve örgütlü mücadele veremeyen dışındaki düşmana karşı mücadele veremez. Devrimci mücadeleyi uzun süreli yürütemez. Uzun soluklu mücadele için coşku heyecan ne kadar önemliyse bundan daha fazla olarak proleter ideoloji gereklidir. İdeolojide yaşanacak zayıflık ve yetersizlik mücadeleyi uzun süreli yürütmenin önünde engel teşkil eder.

Kolektif kadrolardan, militanlardan, faaliyetçilerden oluşur. Devrim davası proleter ideolojiyle temsil edildiği gibi güçlü nitelikli kadro ve militanlarla temsil edilir. Kadro ve militanlar proleter ideoloji ve parti programını en iyi şekilde özümseyen pratiğe uygulamak için pratiklerini başarı düzeyine yükseltmek için yoğun emek ve devrimci irade ortaya koyandır. **Pratik ve örgütsel başarı ve başarısızlığın kaynağı kadro ve militanlardır.** Başarıyı artırmanın yegane koşulu proleter ideolojiye sahip ve hakim olma, onu uygulama gücü kazanmadır. Kısaca ideolojiyle birlikte soluk alma ve onunla bütünleşip yürümektir. İdeolojik eksiklik ve yetersizliğinin yaşandığı yerde çaba ve çalışmaların merkezine ideolojiye sahip olma onu özüne uygun tarzda uygulama amacı ve çalışmalarını ortaya konmalıdır. İdeolojiye yani sağlam devrimci bilgilere sahip olundukça tutku ve aşkla sınırsız bir inançla mücadele örgütlenir.

KAUGADA
ÖLÜMSÜZLEŞENLER

2 Eylül:1 Mayıs Mahallesi şehitleri

Ülkenin her bir köşesinden geçimini sağlayabilmek için İstanbul'a gelen emekçilerin bulunduğu 1 Mayıs Mahallesi'nin her noktasında Partizanların izi bulunur. 1 Mayıs katliamının ardından devlet emekçilere dönük azgınca saldırılarına ağırlık verirken bu saldırılardan bir tanesi de emekçilerin yaşam alanlarını tasfiye etmektir. Bu amaçla Partizanlar tafaindan mahalle halkıyla beraber kurulan 1 Mayıs Mahallesi, 1977'de devletin saldırısıyla karşılaştı.

Emekçilerle beraber mahallenin güvenliğini alan Partizanlar kolluk güçleriyle mücadeleye giriştiler. Çatışmalarda açılan ateş sonucu Partizanlar Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoğlu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz Şehit düştüler. Devlet ayrıca Mahalle hal-

kından Hasan Kızılkaya, Müzeyyen Keskin, Hıdır Ulu-man ve 8 yaşında bir çocuk ve henüz kundaktaki 2 bebeği de azgınca katletti.

Sırma Boyoğlu: 14 Eylül 1978'de Tuzla'da bildiri dağıtımı yapan faşistlere Proletarya Partisi militanları müdahale eder. Bu sırada faşistlerin saldırısı sonucu Boyoğlu ölümsüzleşir.

İbrahim Kara/Ali Geçgel: İbrahim Kara ve Ali Geçgel 2 Eylül günü işkenceci polislerden Fikret Çetin'in cezalandırılması eylemini başarılı bir şekilde gerçekleştirdikten sonra İzmir'in Hatay semtinin Arapdere mevkiinde polis aramasına denk geldiler. Burada polislerin teslim ol çağrılarını direnişle karşılık veren iki Partizan uzun süren çatışmanın ardından ölümsüzlük bayrağını kuşandı.

Munzur Geçgel: Kardeşi Ali Geçgel'in cenazesini

almak için İzmir'e hareket eden Munzur Geçgel gözaltına alınır. Proletarya Partisinin taraftarı olan Geçgel üzerine atılmak istenen suçlamaları hiçbir şekilde kabul etmez. Çaresiz kalan işkenceciler Geçgel'i 9-10 Eylül'de katleder.

Zühre Dersim: Proletarya Partisinin taraftarı olan Dersim, 14 Eylül 1988'de işveç'te yakalandığı kanserden dolayı hayatını kaybetti.

Bektaş Daşgöl: Almanya'da işçi olarak çalışan Bektaş Daşgöl, Berlin'de Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışır. ATİF içinde aktif çalışma yürüten Daşgöl 16 Eylül'de, yakalandığı karaciğer hastalığına yenik düştü.

Sinan Günel: 1979 yılında Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Dadukta köyünde dünyaya gelen Günel proletarya partisinin düşünceleri ile tanıştıktan sonra 96 yılında gerillaya katılım talebine rağmen bölgede kurye olarak görevlendirilir. '97 yılında akrabası Bahatin Günel'in şehit düşmesinin ardından onun yerini doldurmak için tekrar talebini yineler ve '99 baharında gerillaya katılır. İki yılı aşkın bir zaman içinde gerillada birçok şey öğrenen Günel, 6 Eylül 2001 gecesi girdiği çatışmada hiç tereddüt etmeden pusuya koşar. Düşmana burada silahıyla yanıt veren Günel, burada kavga bayrağını yoldaşlarına devreder.

*Umutsuzluklar anında olduğu gibi
Atılım zamanlarında da
umulmadıklar vardır
Tarih dediğimiz
zaman ve mekan kucağında
Bu da
Üzen ve sevindiren yönleriyle
Kaçınılması olmayan,
istek dışı bir kuraldır
Yani dünya kadar kin büyüten
partiyi gerçeklerle eğiten
bir süreçti dolu dizgin geçilen*

Proletarya Partisi'nin şehit düşen 2. Genel Sekreteri olan **Süleyman Cihan**, Proletarya Partisi içinde filiz veren sağcı oportünistlerin tasfiye girişimlerine karşı mücadele bayrağı açtı ve iki çizgi mücadelesinin yılmaz savunucusu olarak MLM çizgisinin bayrağını taşıdı. GKK hizbinin partisi içinden atılması ile KÖK'ü toplayan Cihan, Partisinin MLM ile donanma-

sında önemli bir rol oynadı. 1980 AFC'sinde mücadeleyi bırakma, kaçma yılmak vb. filizlenmelere karşı da mücadele eden Cihan, Cunta koşullarında faşist devletle karşı öfkeyi ve bilinci kuşandı/kuşandırdı. 28 Temmuz 1981'de düşman tarafından yakalanan Cihan, aylar süren işkencelere karşı Kaypak-kaya'dan almış olduğu ser verip sır vermeme geleneğini devam ettirdi. 15 Eylül 1981'de işkencede parti bilincini ve ölümsüzlüğü kucakladı.

DURUMU KAVRA VE DEĞİŞTİR!

Her sistem kendi toplumunu yaratır, her toplum da kendi insanını... Ve her insan üstünde, üyesi olduğu sınıfın düşünce ve yaşam tarzının damgasını taşır.

İki dünya görüşü ve düşünce tarzı vardır. Biri diyalektik materyalizm ötekiyse idealizm ve metafiziktir. Bizim uygulamamız gereken her ne kadar diyalektik materyalizm olsa da, sistem bilincimize kazdığı için uyguladığımız genelde idealizm ve metafizik oluyor. Bunun sonucunda ise en çok canımızı yakan **öznelciliğe** düşüyoruz. Öznelcilik bizi gerçeklerden koparıyor. Peki, gerçeklerden kopuk bir devrimcilik olabilir mi? Elbette hayır! Biz tam da gerçeklikler üzerinden yeşerip filizlenecekken gerçeklerden kopmak bizi devrimciliğe uzaklaştırır. Bu bizi yoldaşlarımızdan, halktan, örgütten koparıyor.

Örneğin; ortamın bir dünyası var, bizim ayrı bir dünyamız. Böyle bir durumda ne örgütün politikaları tam kavranılabilir ne de uygulanıp ona göre şekillenilebilir. Bu da yoldaşları, örgütü, halkı değerlendirirken hatalı yargılara varmamıza neden olur. Beğendiğimiz yoldaşlara daha yakın, beğenmediklerimize daha uzak, beğendiğimiz kitleye daha yakın, ötekine uzak, örgütün beğendiğimiz kurallarına, politikalarına yakın, ötekilere uzak; hepsi gerçeklikten kopukluktur. Gerçeklerle temas haline girmeden ahkam kesen hale ya da pasif hale geliyoruz. Örneğin faaliyet akıp gidiyor, biz sadece gözlemliyoruz, onun dışında kalıyoruz.

Düşünün ki bahsettiğimiz gibi bir militan; yani gerçeklikten kopuk, onun nasıl bir inceleme, öğrenme ve deney tarzı olur. Elbette öznelci bir tutumla yapar bunu. Çevresini kapsamlı incelemeyiz, tarihi parçalara ayırır, en önemlisi gerçeklerle teması zayıf olduğu için bilgilerini hayatla bütünleştiremez. Lafazanlık için kitap okur, incelemek için inceler. İlk olarak dogmatizme değinelim.

Daha somuta inerseniz, dogmatizm gerçeklerden değil kitaplardan hareket etmeye neden olur. Kitap okumamız bilgilenmek için değil, kitabi bilgi elde etmek, lafabeliği yapmak için olur. Örneğin; Mao yoldaşın Teori ve Pratik kitabını okuyoruz. Okuduğumuzda kafamızda örgütün, devrimin sorunları değil, tanımlar, kavramlar geziniyor. Mao yoldaş, gerçeklerle temas meselesinde armuta bakmak ve armutu yemek arasındaki farkı örnekleniyor, kafamızda oluşan tek şey armut oluyor. Halbuki oluşması gereken halkla ne kadar iç içe/temas halinde olduğumuz olabilir örneğin.

Böyle okumak açıkçası boştur. Eğer okuyup öznelciliği madde madde sıralayıp da örnek istendiğinde, bizdeki yansımaları nasıl oluyor diye sorulduğunda bir tikanıklık oluyorsa bu gerçekten de boştur. Bu aynı zamanda

her sorunda ya da olayda belli reçeteler beklememize neden olur. Belli kalıplara göre hareket etmeye çalışırız. Örneğin; uzlaşırlı çelişkilerin çözüm yolu eleştiri-özeleştirici mekanizmasını işletmektir. Bunu biliyoruz, bunu bir değiştirme silahı değil de basmakalıp halinde saldırı silahı, lafazanlık aracı, yoldaşın eksikliklerini yüzüne çarpma aracı olarak kullanıyoruz. Halbuki onu uygulamak bu değildir. onu uygulamak anlamak ve değiştirmektir. Amacı da budur. Bu amacı gütmüyorsa hiçbir anlam ifade etmiyordur. Örneğin; bir-

çok yerde iradeyle ilgili bir şeyler okumuşuzdur. İrade deyince tanım oluşuyor kafamızda, ama hayattaki gerçekliğini tam ifade edip kafamızda canlandırma ve uygulama yönümüz zayıf kalıyor. Yani dogmatizm, ezberciliktir. Ezber bozulduğundaysa kendine güven-sizlik, başarısızlık, bunalımlı ruh hali vd. çıkıyor karşımıza.

Bu bizde kitap okumanın kötü bir pratik olduğu, teorinin boş olduğu vs. gibi kanılara yol açıyor. Özellikle köylü kökenli yoldaşlarda bu tarz yargılara yol açmaktadır. Teori, kötü bir şey değildir. Burada bahsedilen eksiklik, teoriyi ezberlemektir. Halbuki bilim, teoriyi alır, pratiğe uygular ve değiştirir. Kısacası bilim de bir gerçeklikse bilimle aramızdaki ilişki de sistemli, düzenli olmalıdır. Bu olursa gerçeklikle sıkı bağlar kurarız. Aynı zamanda bilimi ezberlemek için değil, sorunları çözmek, durumu değiştirmek için incelemeliyiz. Çünkü bilimle ilişkilenecek kavramları incelemek değildir. **Gerçekleri incelemek, gerçekleri değiştirmektir.** Aksi halde Lenin, Marks'ı ve Engels'i incelediğinde; Mao da onları incelediğinde devrim yapamazdı, ancak tanımlar yapıp dünyayı yorumlardı.

Şimdi de **dar-deneyciliğe** bakalım. Bunların her ikisi de (dar-deneycilik ve dogmatizm) kaynağını aynı yerden alır. İkisi de öznelciliğe beslenirler. Dar-deneycilik, biraz daha pratik üzerinden gelişir. Ama devrimci olmayan –dar pratik-! Bunda ise kendi sınırlı

pratiğimizden tatmin oluyoruz. Bu deneyimlerimizi ise her yerde uygulayabileceğimizi sanıyoruz. Aynı zamanda bu kıdemlilik taslamamıza da neden oluyor. Daha eskissek ya da o işi daha önce yapmışsak daha yeni yoldaşlara, o işi bilmeyen yoldaşlara yukarıdan baka biliyoruz. Yani öğretmen-öğrenci ilişkisinde kendimize hep öğretmen misyonu biçiyoruz. Teoriyi küçümseyerek MLM'yi yok sayarak onun deneyimlerini ve yöntemlerini küçümsüyoruz. Doğallığında bu bizi örgütün, yaşamın, bilimin, halkın

doğrularını yok saymaya götürüyor. Yani bizi gerçeklerden koparıyor.

Tabii her şeyi bildiğimizi zannettiğimiz için özeleştirici verme zahmetine girmediğimiz gibi eleştirmiyoruz da. Örneğin; bir yoldaş bize yaptığımız işin böyle yapılmadığını söyleyince hiç dinlemeden bildiğimizi okuyoruz ya da yoldaş, işi yanlış yapınca (ona göre yanlış) eleştirmeden elinden işi alıp "öyle yapılmaz, böyle yapılır" edasıyla onu nesneleştiriyor ve yok sayıyoruz. **Bilime dayanmayan bir güven olmaz.** Bu anlayış, örgütten kopuktur. "O kadar iş yapıyorum, hama-lım, ben olmasam bu işler yürümez; o halde bana yetki verilmeli" anlayışlarını da doğuruyor. Tabii bu da şu anlayışı doğurmamalıdır, pratik kötüdür, deney faydasızdır. Anlatmaya çalıştığımız deney değil, dar-deneycilik. Çünkü hiçbir teori, pratikte denenmedikçe doğruluğu ya da yanlışlığı ortaya çıkarılamaz. Pratik iyidir çünkü bilgimizi sıradığımız yerdir. Buradaki sorun tek bir deneyle, sınırlı bilgiyle, onu tamamlamadan sonuç çıkarmaktır. Halbuki bilim, deneyler yapar, ama orada kalmaz, bunu süreklileştirir ve bilimsel sonuçlar çıkarmaya çalışır.

Bütün bunların öznelciliğe kaynaklandığını; öznelciliğin ise idealizmden ve metafizik bakış açımız ve bilgilenme tarzımızdan doğduğunu söyledik. Yani bunlar burjuva ideolojisidir. Doğallığında bizde yeri olmamalıdır. Bizim dünya görüşümüz, diyalektik materyalizmdir. İdealizm kolaydır,

emek istemez. Ama diyalektik öyle değildir, emek ister, yoğunlaşma ister, kafa yoruş ve pratik ister. O halde tembel olmayıp çok yönlü düşünmeliyiz, emek vermeliyiz. Emek vermediğimiz ve idealizmin batağına düştüğümüz her anın burjuvaziye hizmet olduğu gerçeğinin farkına varmalıyız.

Diyalektik materyalizm, olaylara yukarıda anlattığımız gibi bakmaz, gerçeklerle bağı güçlüdür. Çok yönlü düşünüş ve bilgileniş tarzıdır. Ama bu bilimle ilişkilenecek dogmatik olursak uygulanabilir özelliğini yok sayarız, dar-deneyci olursak bu bilimin kendisini yok sayarız. Bu yüzden **bilimle ilişkilenecek devrimci olmamızdır.** Bu olmadığı takdirde ne halkla ne de düşmanla ilişkilerimiz yolunda gider. Örneğin; içimizdeki düşmana doğru bakmadığımızda, onun zararlarının farkına varmadığımızda kopuşu sağlayamayız. Kopuş olmadan da inşaa olmaz. Kısacası bilimle ilişkilerimiz sıkı ve devrimci olmayınca, hiçbir şeyle ilişkimiz devrimci olmaz.

Biz hem bu hataları yapıp hem de devrim yapamayız. Birinden vazgeçmeliyiz. Vazgeçeceğimiz de burjuva ideolojisidir. Bizim yaptığımız her şey de zaten bunu yani düşmanı yenmek içindir. Biz yaptıklarımızı düşmanı yenmek için yapmıyorsak boştur. Partinin bir bütün çabası bunun içindir ve militanları da buna göre şekillendirmektedir. Bu değişim ise tek tek olmaz/olmayacaktır da. Değişim, "ben" le değil, "biz"le olur. Bunun için örneğin bilgiyi kolektifleştirmeliyiz. Yani yoldaşlarla tartışma ve fikir alışverişlerinde bulunmalıyız. Bu kendi fikirlerimizin değersiz olduğu anlamına gelmez. Başka yöntemler de olabilir; ama esas mesele yöntem değil ideolojidir. Bunu unutmamak gerekir.

Değişimin de kendimizden başlayacağını unutmamalıyız. Ama dediğimiz gibi ortam ve örgütten kopuk olmaz. Kendimizi değiştirdikçe pratiği, ortamı, bunları değiştirdikçe de kendimizi değiştireceğiz. Yani ne hatalarımızla bir arada yaşayıp, ilkesiz bir birlikle mutluyuz gibi yaşayıp gideceğiz. Ne de ilkeli bir birlik adına, çelişkileri çözme adına dışlatamayacağız. Biri liberalizm diğeri sekterizm olur. Ki bunlar da devrimci olgular değildir. Biz hem gerçeklerle ilişkili, ilkeli, hem de hatalı davranışlara karşı sürekli mücadele ederek yaşamalıyız. Devrimci olan budur.

Kısacası devrimci bir parti olmadan, halk devrim yapamaz. O halde devrimci bir örgüt yaratmalıyız. Yani bir tek insan gibi yürümeyi öğrenmeliyiz. Bu da iyi militanlarla, devrimci militanlarla olacaktır. İyi bir militanın ise bilimle, pratikle, halkla, yoldaşlarla, yani gerçeklerle ilişkileri güçlü olur. Yapmamız gereken bu yeni durumu ve gerçeği kavramak ve değiştirmektir.

(Dersim'den bir Partizan)

Gülsuyu'nda çeteleşme karşıtı forum

İstanbul: 15 Ağustos günü Gülsuyu-Gülensu'da gerçekleştirilen forumda Gezi ruhuyla çetelere karşı mücadele çağrısı yapıldı. **Yakacık, Maltepe, Kartal, Gazi, Üsküdar, Kadıköy** ve daha birçok bölgeden forum temsilcilerinin katılım gösterdiği forumda mahalle halkı çeteler ve mücadele yöntemlerine ilişkin konuşma yaptı. Olası bir çete saldırısına karşı mahalle sokaklarına ve cadde girişlerine kurulan barikatlarla forum güvenliği sağlanırken sıklıkla forumda ve barikat başlarında **"Çetelere geçit vermeyeceğiz"** sloganları atıldı.

Nurettin Sözen Parkı'nda gerçekleştirilen forum oldukça canlıydı. Hemen her konuşmada "Kentsel Dönüşüm" vurgusu varken forumda konuşma yapan CHP milletvekili **Mahmut Tanal** konuşmasında, saldırıların püskürtülmesinin kentsel dönüşümle bağdaştırılmayacağını ifade etti. Tüm bunları söyledikten sonra çetelere karşı mücadele çağrısı yapan Tanal seçim propagandasından öteye gitmedi. HDK adına İstanbul Milletvekili **Levent Tüzel** bir konuşma yaparak, **"Uyuşturucu mafya çetelerinin gençlerimize halkımıza yönelik gerçekleştirdiği yozlaştırma faaliyetleri karşısında sihirli sözcük hep birlikte dayanışma içerisinde karşı durmak, örgütlü bir mücadeleyi sergilemektir"** dedi. Forumda ayrıca çetelerin saldırısı sırasında ayağından vurulan **Birgül Yükselir**, halkı çeteler karşısında boyun eğmemeye, sokaklara çıkmaya çağırdı.

Foruma ayrıca Gaziosmanpaşa Emek Mahallesi'nden bir grup, **"Uyuşturucu ve çeteleşmeye geçit vermeyeceğiz"** pankartı ve **"Diren Gülsuyu Emek seninle"** sloganlarıyla forum alanına geldi. Emek halkı, alkışlarla karşılandı. Gaziosmanpaşa Halk İnisiyatifi adına yapılan konuşmada, mahallede çetelere karşı yürütülen mücadele deneyimi paylaşıldı. Forumda Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği adına **Ali Şengül** bir konuşma yaparak mahalle komisyonları kurulması gerektiğini belirtti. Forumda **Partizan** adına gerçekleştirilen konuşmada, kentsel dönüşüm saldırılarına değinilirken çetelerin arkasında inşaat firmalarının ve devletin olduğu, emekçi mahallelere giremeyen devletin bu şekilde kendilerine soluk borusu açmak istediği belirtildi. Konuşmada gençlere kadınlara ve genel olarak mahalle halkına çağrı yapılırken, çetelere karşı amansız mücadelenin önemli olduğu vurgulandı.

Depremde yaşamını yitirenler Abbasağa'da anıldı

H. Merkezi: Abbasağa Parkı'nda 16 Ağustos gecesi gerçekleştirilen forumun ardından saat 03.02'de 17 Ağustos depreminde yaşamalarını yitirenler anıldı. Saygı duruşuyla

başlayan anmada yaşamalarını yitirenler anısına mumlar yakıldı.

Yapılan konuşmalarda, **"Deprem değil rant öldürür"** gerçekliği üzerinde duruldu. Adapazarı ve

Avcılar'da yaşayan iki kişi yaptıkları konuşmayla, acıların kendilerini birleştirdiğini vurguladı.

Ayrıca etkinlikte Erzincan, Wan ve diğer depremlerde yaşamalarını yitirenler de anıldı.

"Empatinin en yükseğe çıktığı bir dönemde yaşıyoruz"

İstanbul: TC'nin desteklediği El Kaide'ye bağlı El Nusra çetesinin Rojava'ya yönelik saldırılara ve katliamlara girişmesiyle beraber Rojava halkına destek büyüyor. **"Rojava'ya Acil Yardım"** başlığıyla **Yoğurtçu Parkı'nda** başlatılan kampanya ile Rojava'ya yardımlar toplanıyor. 4 Ağustos'ta başlatılan kampanyada toplanan yardım malzemelerinin ilki 13 Ağustos günü Rojava'ya gönderildi. Biz de Özgür Gelecek Gazetesi olarak kampanyanın yürütücülerıyla bir söyleşi gerçekleştirek bilgi aldık.

"Bu katliama sessiz kalamadığımız noktadaydık" Söleşimizi gerçekleştirdiğimiz kampanya aktivistlerinden **Ceyhan Yıldırım** söyleşimizin başında, devletin "Devlet teröristlerle görüşmez" söylemini hatırlatarak, El Kaide bağlantılı El Nusra çetesini ülkemizde besleyerek ve eğiterek, Rojava halkının ve taleplerinin üzerine sürdüğünü ve katliamlara giriştiğini belirtti. Rojava'daki gelişmeleri bu süreçte yakından takip ettiklerini ve bu konuda bir şeyler yapmak istediklerini ifade eden Yıldırım, bu süre zarfında beklemeciliğe düştüklerini ancak parkta bir çalışma ortaya çıkmayınca 4 arkadaş bir araya gelerek karar alıp kampanyayı başlattıklarını belirtti.

Kampanyayı başlatmalarını, **"İnsani olarak dayanamadığımız ve artık bu katliama sessiz kalamadığımız noktadaydık"** şeklinde özetleyen Yıldırım, kampanyanın insani yardım temelinde oluşturulmasına karşın bununla sınırlı kalmaması gerektiğini düşündüklerini ifade etti. Yıldırım, Rojava'ya destek için ülkemizden bir muhalefet örülmesinin zorunluluğuna dikkat çekerek, **"Kesin çözüm AKP'ye geri adım attırarak somut adımlarla gelecek"** dedi.

"Gezi olmasaydı böyle bir çalışmadan bahsedemeyebilirdik"

Kadıköy'ün ulusalcıların yoğunlukta olduğu bir bölge olduğunu ve bu nedenle de kendilerinde belli tereddütlerin oluştuğunu anlatan Yıldırım, buna karşın kampanyayı bir sorumluluk olarak gördüklerini ve başlatmaktan geri durmadıkları belirtti. Tereddütlerine karşın olumlu tepkilerle karşılaştıklarını söyleyen Yıldırım, **"Mesela 5 Ağustos Silivri Mitingi öncesi İşçi Partisi hemen yanımıza stant açtı. Ama kimse İşçi Parti'sinin standına gitmezken, standımıza gelip kampanya için teşekkür edenler, yardımcı olmaya çalışanlar oldu, yani aldığımız tepki çok olumluydu. Hatta diğer stanttakiler de kendi stantlarına kimsenin gelmediğini görünce bizim standı ziyaret etmek zorunda kaldılar"** diyerek yaşanan olumlu etkiyi aktardı.

Halkın bu çalışmayı olumlu karşılamasında Gezi Direnişinin de önemli bir etkisi olduğunu belirten Yıldırım, **"Gezi Direnişi olmasaydı Kadıköy'de böyle bir çalışmadan bahsedemeyebilirdik"** şeklinde konuştu. Yıldırım bu noktada, halkın artık medyayı sorguladığını ve Kürtlere dair yapılan haberlerin de aynı şekilde sorgulanmaya başlandığı şeklinde izlenim edindiğini belirtti. **"Empatinin en yüksek noktaya çıktığı bir dönemde yaşıyoruz"** diyen Yıldırım, bu dönemde ciddi şekilde hareket alanının da genişlediğine dikkat çekti. Forumlarla birlikte yaşanan

tartışma ortamının da empati kurulmasında ciddi avantaj yarattığını belirten Yıldırım, bunun, **"Bize böyle saldıran devlet Kürtlere neler yapmıştır"** söylemiyle halkta vücut bulduğunu belirtti.

"Yeter ki bir ses olsun, sesimize ses olsun"

Rojava'yı daha fazla gündemleştirmek ve daha geniş bir kitle ile ilişkilenmek için yeni bir kampanya daha başlattıklarını ifade eden **Özlem Öztürk** ise bu kapsamda sanatçıları harekete geçirmek istediklerini belirtti. Öztürk, **"Rojava için sanat"** başlığıyla kampanyayı başlattıkları ve kampanya aracılığıyla duyarlı bütün sanatçıları harekete geçirmeye çalıştıklarını ekledi.

Bu anlamda sokak sanatçılarıyla da ilişkilendiklerini ifade eden Öztürk kampanyanın anlayışını, **"Yeter ki bir ses olsun, sesimize ses olsun"** şeklinde özetledi. Kampanya kapsamında sergiler ve müzik dinletileri düzenlemeyi düşündüklerini ifade eden Öztürk bu çalışmalarını da sosyal medya üzerinden geniş kitle ile paylaşacaklarını belirtti. Forumda ve yardım kampanyasında bir enerji düşüklüğü yaşandığını bu anlamda sanat kampanyasıyla bu, enerji düşüklüğünü olurluna bırakmak yerine müdahale ederek, tekrar canlılığı yakalamak istediğini ifade etti.

Sürecin Rojava'da aynı şekilde devam ettiğini ve sınır kapılarına ciddi bir kitle geldiğini ifade eden Öztürk, **"Hal böyle olunca çok daha fazla insana ve çok daha fazla desteğe ihtiyacımız var"** dedi. Öztürk ayrıca **"Rojava'ya Acil Yardım"** kampanyasının Maçka ve Abbasağa forumlarında da başladığını, bu anlamda kampanyayı birleştirerek daha da güçlü öreceklerini vurguladı. Öztürk yardım kampanyasını daha geniş örmeye çalıştıklarını ve öte yandan da Rojava'daki savaşın biran önce bitmesini istediklerini, **"Temennimiz Rojava'daki savaşın bir an önce sona ermesi, Kürt halkının ve bölgedeki diğer halkların taleplerinin hayata geçmesi, kendi kaderlerini tayin etmesidir"** sözleriyle aktardı.

Ek: Kampanyaya destek olmak için **Yoğurtçu Parkı'nda bulunan standı ziyaret edebilirsiniz. Ya da Facebook'tan "Rojavaya Acil Yardım" sayfasıyla, Twitter'dan ise @Rojavayayardim üzerinden ilişkiye geçebilirsiniz.**

DOSYA

Kaybolan Diller ve Kültürler

H. Merkezi: Azınlık ve milliyetler konusunda oldukça zengin olan ülkemizde tüm bu zenginlikler aynı zamanda bir o kadar da baskı altına alınarak; yok sayılıyor, hor görülüyor, asimilasyon politikalarına maruz bırakılıyor. Biz de Özgür Gelecek olarak bu konuda okurlarımız için bir dosya çalışmasına başladık. Gezi İsyanı nedeni ile bir süredir ara verdiğimiz dosyamıza yeni röportaj ve makalelerimizle devam ediyoruz.

“Lazlar o makus tarihi yenemediler”

H. Merkezi: Dosya çalışmamıza bu sayıda Laz dili ve kültürüyle devam ediyoruz. Dosya kapsamında bu sayı, Ağani Murusxi* adlı Lazca gazetesinin emekçilerinden ve sendika.org, fraksiyon.org ve bianet.org gibi sitelerde çeşitli konularda yazılar yazan **İsmail Güney Yılmaz'la** bir röportaj yaptık.

- Lazlar kimdir?

Lazlar Türkiye'nin kuzey doğusundan Gürcistan'ın güney batısına kadar uzanan bir halktır. İlçelerle söylesen Rize'nin Pazar İlçesi'nden Gürcistan'ın Batum İli Sarp köyüne kadar yaşayan Güney Kafkas kökenli yerli bir halktır. Bunların ana dili Lazca'dır. Lazca bir Güney Kafkas dilidir. Kafkasya, diller diyarı diye anılır ve çok sayıda dile-kültüre sahiptir. Bu dil ailerinden biri de hiçbir büyük dil ailesine bağlı olmayan Kafkas dil ailesidir. Lazca da Güney Kafkas dillerine bağlıdır. Gürcüce, Megrelce ve Svanca'yla yakın akraba bir dildir. Bu anlamda ana dili bu dil olan insanlara Laz denir.

- Bütün Karadenizlilerin Laz olduğu algısının ülkemizde bu kadar yaygın olmasının nedeni nedir?

En temelinde tarihsel bir kök vardır. Bölgenin en eski halkı Lazlardır. Antik Çağ'da şu anda buldukları bölgeden daha yaygın ve geniş bir coğrafyaya yayılmışlardı. Bu dönemden de kalmış bir isim. Romalılar döneminde de bölgede Yunan ve Helen olmayanlara Laz deniliyordu. O dönemlerden bu yana bütün Karadenizliler Laz'dır algısı var. Hâlbuki yöreye göre oranlarsak Lazlar o bölgede yaşayan oldukça az bir halktır. 4000 yıl kadar eskiye dayanan tarihiyle bölgedeki en eski halk olması nedeniyle orada Laz etrafında çevrelenen bir kimlik oluşmuştur.

Olayın tabii bir başka politik boyutu var. Özellikle Cumhuriyet döneminden sonra Türkiye'de; Ermeni ve Rum gibi kimlikler yok sayıldı. Yani insanın üstüne alınması kötü olarak damgalanmasına neden olduğu için o bölgede yaşayan ve o kökten olduğu iddia edilen halklar da görece daha güvenli bir kimlik olan Laz kimliğine sarıldılar. Mesela Giresun, Trabzon, Rize Merkez ve çevrelerinde hiç Laz yoktur. Ama oradaki insanlarda yerel kimlik olarak Laz adını sahipleniyorlar. Çeteci Topal Osman dahi savaş dönemi Ermeni, Rumlara karşı yıldırma faaliyeti yaparken birliğinin ismi "Giresun gönüllü Laz müfrezeleriydi". Öte yandan hepsi Çepni Oğuz Türküydü. Yani isimlendirme olarak Laz'ın böyle genel bir karmaşık yönü de var.

- Lazlar üzerinde uygulanan asimilasyon politikasını nasıl görüyorsunuz?

Bugün Lazları tanımlayabilecek sadece Lazca var. Doğu Karadeniz kültürü artık ortak bir kültürdür ve bütün yerel kültürler gibi de aşınmakta. Ülkemizde asimilasyon bütün halklara farklı dozlarda uygulandı. Gayri Müslimlerle Kürtler bunu daha çok yaşadılar. Önce gayri Müslimler; Rum, Ermeni, Süryani vs. sonra da en büyük topluluk ve politik yönelimleri olan, bağımsızlık-özerklik talepleri olan Kürtlerdir. Bunlar dışında diğer Müslüman topluluklar da; Laz, Çerkes, Gürcü, Araplar da asimilasyon gördüler.

Lazlara karşı, Cumhuriyetin ilk döneminde özel bir ilgi oldu. Çünkü Lazların Pazar'dan Hopa'ya kadar uzanan **Lazistan** diye küçük bir ülkesi var. İsmet İnönü döneminde Lazistan'a % 50 Türk yerleştirilmesi, okullarına Türk öğretmenler gönderilmesi ve Lazların Türklerin çoğunlukta olduğu yerlere sürülmesi şeklinde bir politika var. Ama Türk öğretmen göndermek dışındakiler uygulanmadı. Ayrıca çay tarımının bölgeye girmesiyle birlikte televizyon, radyo, gazete gibi araçlar Lazistan'a girdikçe Lazca'nın değersizleşmesi Türkçe'nin değerinin artması durumu yaşandı. Okullar yaygınlaştıkça Lazca'nın geri çekilmesi Türkçe'nin ilerlemesi yaşandı. Lazlar o makus tarihi yenemediler ve Lazca bugün ölmekte olan bir dil olarak karışımızda duruyor.

- Laz halkı Lazistan diye bir yerden bahsediyor mu?

Lazistan oldukça tarihi bir kelimedir. Eski aşk şarkılarında, destanlarda Lazistani diye geçer. Hem tarihsel süreçte unutulmuş hem de mesele Lazistan ismi resmi kararlar Kürdistan ismiyle birlikte 1924'de yasaklanmıştır. Böyle olunca Lazların da Lazistan demesi kendi süreci içerisinde eridi gitti. Öte yandan Lazlarda ciddi bir kimlik bilinci sorunu var. Evet, hepsi "ben Laz'ım" der ama bu "Laz ne?" orada bir sıkıntı var. Lazlar 4000 yıllık bir tarihleri olduğunu bilmezler. Buna bağlı olarak Lazlarda tarih ve ulus bilinci yoktur.

- Lazların Türk milliyetçisi bir noktada durduğu algısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu yine bütün Karadenizlilerin Laz olduğu algısıyla bağlantılıdır. Bu algıyla da Lazlara büyük bir haksızlık yapılıyor. Doğu Karadeniz'deki linç girişimleri, Hrant Dink cinayetini bir Trabzonlunun işlemesi gibi örneklerle bütün Karadeniz'in Laz olarak görül-

mesi durumu bunu yaratıyor. Hâlbuki Lazlar Rize Pazar'dan Hopa'nın Sarp Köyü -Gürcistan tarafı da dâhil- arasında yaşayan bir halktır. Bu halk geçmişten beri daha solda durur. Mesela Rize Merkez'de Lazları sorsanız "Onlar solcudur" derler.

12 Eylül'le birlikte ve özellikle 90'ların başından itibaren süratle muhafazakâr ve sağ partilere doğru bir geri dönüş olmaya başladı. Ama size biraz magazinsel bir anekdot anlatayım: TAYAD'lılara yönelik linç girişimi Trabzon'da başladı, çok demokrat bildiğimiz Edirne'de de yapıldı, birçok ilde devam etti. Bu Rize Merkez'de de yapıldı. Canan-Zehra Kulaksız'ın cenazesine gidenler Rize'de linç girişimine uğradılar. Faşist grup, insanları Ardeşen'e kadar takip etti. Ardeşen Lazların içerisindeki en muhafazakâr yerdir. Ardeşen'de linç saldırısına devam etmek istediklerinde, Ardeşen esnafı faşistleri ilçeden kovdu. Lazlara haksızlık yapıyor derken bunu kastediyordum. Lazlardaki en muhafazakâr kesimde dâhi başkasının yaşam tarzına saygısızlık yoktur. Öte yandan Lazların hepsi Türklükle barıştıktır. Türk eşittir Müslüman'dır. Bu nedenle de hem Laz'ım hem de Türk'üm derler. "Anayasal çerçevede içerisinde herkes Türk'tür" şeklindeki Atatürk milliyetçiliğiyle ilgilidir. Ama aşırı Türk milliyetçisi olmak farklı bir durumdur.

- Laz kültürüne ve kimliğine sahip çıkmak için neler yapılıyor?

Laz aydınlarının kimlik, kültür ve dil üzerine çalışmaları Osmanlı'nın meşrutiyet dönemiyle başlıyor. Bu faaliyetler Cumhuriyetin ilk 10 yılından itibaren bıçakla kesilmiş gibi kesiliyor. Bunun dışında SSCB'de 1929 - 1939 arasında bazı haklar elde ediyor. O dönemde Lazca okullar açılıp, kitaplar ve gazeteler basılıyor. Ancak orada da Lazların, 1939'dan sonra hakları elinden alınıyor. Daha sonra ilk kıpırdanma 1980'lerde Almanya'da oluyor. Bir grup Laz genç Lazcaya sahip çıkılmasını isteyerek, bir araya gelip "Lazebura" diye bir çevre oluşturuyor. Buna müteakiben de 1990'ların başında İstanbul'da bir çevre oluşuyor. Bu sürecin sonunda Türkçe "duy" anlamına gelen Ogni dergisi çıkıyor. İlk sayısında DGM'ye düşüyor dergi ve ancak 6 sayı çıkıyor. Bugüne baktığımızda Laz kültür hareketi, geçmişle kıyaslanamayacak kadar güçlüdür. Lazlarla ilgili kitap biriktireyim

derseniz elinizde bir külliyyat olur. Bugün dernekler var; Lazca dil kursları veriliyor. 2000'lerle birlikte Lazca kitaplar çıkarmaya ağırlık verildi. İlk Lazca roman; Çona (Işık) ve ilk çeviri roman; Ç'it'a Mapaskiri (Küçük Prens) çıktı. Lazca üniversiteye girdi; Boğaziçi Üniversitesi'nde Doğu Dilleri Edebiyatı bölümünde Lazca var.

Şu anda temel çalışma Lazca'nın okullara girmesidir. Sözde böyle bir hak olmasına rağmen geçtiğimiz yıl bu, çeşitli şekillerde engellendi. Lazlar özellikle de Fındıklı'da bunun için uğraştı ama gerçekleştirilemedi. Rize'deki RTE Üniversitesi'ne Lazca eğitim için talepte bulunuluyor. Lazca diye bir ders olsun şeklinde. Cevap olarak Lazcanın yeterli bir dil olmadığı söyleniyor. İnsanların kendi aralarında konuştuğu bir dile yeterli değil diyorlar. Yani faşizan anlayış halen değişmiş değil. Edebiyat ürünleriniz yok diyorlar. **Yaptırtmadınız ki olsun.** Yani devlet suçunu Laz halkının üzerine atıyor. Laz kültür hareketinin şu an temel hedefi Lazca'nın yayın ve eğitim dili olmasıdır.

- Ağani Murutsxi (Yeni Yıldız) isimli gazete çalışmanız var. Gazete kendine nasıl bir misyon biçiyor?

Ağani Murutsxi Gazetesinin temel misyonu şu; Lazlara Türkiye'yi ve dünyayı Lazca olarak anlatmak. Lazca'nın yazılabilen, üretilebilen gayet verimli bir dil olduğunu pratik bir ürünle gösterebilmek. Gazetenin çıkışı nedeni de budur. Lazca'nın üretilebildiğini, işe yarar, her derdimizi-sıkıntımızı anlatabildiğimiz bir dil olduğunu görmeleri için çıkıyor.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Dünyanın bütün dilleri ve kültürleri yaşamayı hak ediyor. Dillerin hepsi bir renk ve bir renk solarsa tablo değer kaybetmiş olacak. Bu değer kaybına karşı bizim değerini yeniden yaratmamız lazım. Biz bunun için uğraşıyoruz. Sadece Lazca için değil bütün dünya için. Dünyanın güzelliği için.

* Politik-kültürel içerikli gazetenin ilk sayısının Eylül ayında çıkarılması planlanıyor.

Hacı Bektaş'ta "Gezi havası"

Nevşehir: Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde düzenlenen "50. Ulusal 24. Uluslararası Hacı Bektaş-ı Veli Anma Kültür ve Sanat Etkinlikleri" gerçekleştirildi. Açılış için gelen halk, programın açılışıyla birlikte "Her yer Taksim her yer direniş" sloganları attı. Sık sık devletin Alevisi olmayacağını haykıran kitle konuşma yapmak için gelen AKP'li **Bekir Bozdağ**'ı protesto ederek yuhaladı. **Umut Yayımcılık**'ın da stant açtığı etkinlikte Kayseri'den ve Elbistan'dan gelen okurlarımız, standımıza uğrayarak bizleri Nevşehir'de görmenin verdiği mutluluktan bahsettiler. Kitap ve dergi satışının yapıldığı standımıza her yaşta insanlar uğradı.

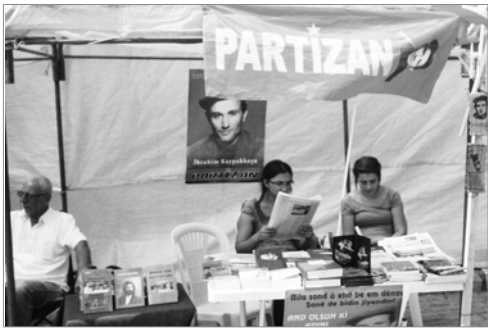
İlk gün (16 Ağustos)

Hacı Bektaş Platformu bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Gezi Ayaklanmasına değinilerek Gezi şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada, "Kutsal saydığımız tüm değerlerimize amansız bir biçimde saldırmayı kendine görev edinmiş olan AKP hükümeti; cem evlerine cümbüş evleri diyor. Zorunlu din dersi dayatmalarına devam ediyor. Kutsal mekanlarımızın bulunduğu coğrafyalar da doğa katliamı yapıyor, Alevi katliamcısı Yavuz Sultan Selim'in adını rant kapısı olan köprüye veriyor" denildi. Açıklama şöyle devam etti: "Biz Aleviler bize ait olanları istiyoruz. Yani kutsal dediğimiz Hacı Bektaş'ta cem yapmak ve din derslerinin kaldırılmasını istiyoruz. Bizler buradan hükümete seslenerek dergahımızdan elini çek müzeni de heykellerini de al git diyoruz." Açıklamaya **Partizan** ve **BDSP** de katıldı.

Programda, paneller ve müzik dinletileriyle birlikte sergiler de açıldı. Panel konusu kurtuluş savaşında Aleviler idi. Akşam ise grupların çıkmasından önce birlik cemî yapılarak semah gösterileri sunuldu.

İkinci gün (17 Ağustos)

Gün boyu paneller gerçekleştirildi. Panellere katılan halk, sürekli devletin kendilerine asimilasyon politikaları uyguladığını vurguladı. Yapılan konserlerde de sık sık "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganları atıldı. Törenlere ilk defa TOMA getirildiği gözlemlendi.

2 Eylül Festivali'ne çağrımızdır!

1 Mayıs Mahallesi adını '77'nin kanlı 1 Mayıs'ından alan, emekçilerin, devrimcilerin alınteri, kan ve canları ile kurulan bir mahalledir. 1 Mayıs 77'de katledilen devrimcilerin öfkeleri zihinlerde tazeyken, aynı yılın 2 Eylül'ünde yeni bir katliam daha yaşandı ama tarih yazan bir direniş de gerçekleşti. Türkiye'nin birçok farklı ilinden gelen yoksul emekçiler barınma sorununu çözmek için yaşam alanları oluşturmaya başladılar ve kendi mahallelerini kurdu- lar. Kurulan gecekondu- larda halkın hep birlikte verdiği emek ve birliğin gücü vardır. Bu sebeple halk, haklı ve meşru taleplerinin gücüyle, birliğin ve birlikte mücadele etmenin verdiği direngenlikle mahal-

lenin adını 1 Mayıs şehitlerine ithaf etti. Emekçiler, devrimciler faşist pusulara, baskınlara boyun eğmedi, 2 Eylül'de aynı direngenlikle karşılık verdiler.

Tüm bu dayanışma ve birlik ru- hundan rahatsız olan ve bu ruhla kurulan mahalleyi dağıtmak isteyen devlet; kolluk güçleri, panzerler, sis bombaları ve kurşunlarla mahalle halkına saldırdı. Üzerlerine yürüyen panzerlere karşı bedenle- riyle siper olarak, taşlarla, barikatlarla karşılık verdi.

2 Eylül '77'de barınma hakkı

için panzere, kurşuna karşı göğsü- nü gerip direnen halk, Haziran 2013'de yaşadığımız direnişte de aynı ihtişamıyla boy gösterdi. 1 Mayıs Mahallesi halkı, kendi meselesini halk olmanın büyüklüğüyle sahiplendi, birleştikçe güçlendi. 40 yıl önce ve bugün de her

türlü yoksunluğun adresi olan 1 Mayıs Mahallesi'ni ve çevresini dev yapılar kuşatmış durumdadır. Bu "modern kent" diye propaganda edilen "kentsel dönüşüm" şehir merkezlerinden emekçi insanları kovarak buraları rant alanları haline getirmenin projesidir. Bu proje ile egemenler; emekçi, yoksul halkı kentlerin dışına sürmek istemektedir.

Çetelere geçit yok!

Yoksulluğun, geleceksizliğin kol gezdiği emekçi mahallelerde yaşa-

yan emekçiler; gençler, kadınlar ve çocuklar yozlaştırma politikalarıyla kuşatılmaya, uyuşturucu ve çeteleşme bataklığına çekilmeye çalışılıyor. Gülsuyu, 1 Mayıs, Gazi, Altınşehir mahalleleri polis destekli çete saldırılarına sahne oldu, devrimci birlikteliler etrafında birle-

şen işçi ve emekçiler, saldırılar karşısında refleks eylemleri örgütledi ve mücadeleye girişti. İşsizliğin ve geleceksizliğin kısıcında bulunan halk gençliği "kolay para kazanma" hayaliyle çeteleşme bataklığına çekilmekte, fuhuş, hırsızlık, alkol ve kumar emekçi semtlerde yaşayanların günlük yaşamının parçası yapılmaya çalışılmaktadır.

Faşizmin her türlü saldırısı karşısında direncini ve mücadelesini sürdüren emekçi mahallelere çeteler eliyle sokulmak istenen korku, yılgınlık ve sindirme tezgâhına karşı yaşam alanlarımızı daha etkin şekilde savunmalıyız. Bu sebeple geleneksel 2 Eylül festivalinin misyonu bu sene daha fazla önem kazanmıştır. Çıkaracağımız 2 Eylül bültenini geniş halk kesimlerine ulaştırmak için yaygın dağıtım çalışmaları yürütmeliyiz çünkü örgütleyici olduğumuz 2 Eylül Festivali'ne katılımı önemsiyoruz.

Festival coşkusuyla Bayburt'taydık

Bayburt: Her yıl Ağustos ayının ikinci haftasında düzenlenen **Bayburt Kıratlı Köyü**'nde köy festivalinin 3.sü gerçekleştirildi. Köy halkının birlik, beraberlik, dostluk duygularını pekiştirmek, halkın bilinçlenerek ortak hareket etmesini sağlamak için düzenlenen festivalde YDG olarak biz de oradaydık.

Festivalin 1. gününde yapılan konuşmalarda ülkemizdeki kadın sorunundan, üniversitelerdeki polis baskısına, azınlıkların yok sayılma-

sından, Kürt halkına yapılan zulme, Alevilere yönelik asimilasyon politikalarına ve 3 ağaçla başlayıp ülkemizi kısa sürede saran ve katlanarak çoğalan; sömürüye, zulme, kısacası faşizme karşı isyan olan Gezi İsyanı'na değinildi. Gezi şehitleri ve Gezi tutsakları sloganlarla selamlandı. Festivalin 2. gününde köy halkının evleri ziyaret edilerek köylülerin sorunları ve ülkenin genel sorunları üzerine sohbet ve tartışmalar yapıldı. Köy-

lülerle kurduğumuz diyaloglarda halkın bizlere; "Sizler nerelerdesiniz? Neden gelmiyorsunuz? Neden buralarda faaliyet yürütülmüyor?" soruları bizi mutlu etmekle birlikte eksik yanlarımızı da görüp faaliyetlerimizi daha geniş alanlara yaymamız gerektiğini de gösterdi.

Festivalin 3. gününde gençlerle yapılan gezi ve diğer çalışmalarda lise ve üniversite öğrencilerinin, köy gençliğinin sorunları üzerinde duruldu. Gezi isyanı değerlendirildi ve festivalin genel değerlendirmesi yapıldı. (Bir YDG'li)

Tarsus'ta HES'lere karşı festival

H. Merkezi: Mersin'in Tarsus ilçesine bağlı Kadıncık Vadisi'nde yapılması planlanan HES'lere karşı mücadele veren **Boğazpınar Köyü** halkı 10-11 Ağustos günleri gerçekleştirdikleri festivalde Adana, Mersin ve Tarsus'tan gelen HES karşıtlarını ağırladı. Burada Akhan I-II Regülatörü ve HES Projesi'nin planlandığı Kadıncık Vadisi yaban hayatı koruma ve geli-

tirme sahası olarak ilan edilmiş, biyolojik çeşitlilik bakımından zengin bir bölge. Aynı zamanda Mersin ve Tarsus şehir merkezinin içme suyu ihtiyacının karşılandığı Berdan Nehri'nin önemli bir kolu. Bölgede Kadıncık-2 Baraj Gölü ve onun üst tarafında yakın zamanda faaliyete geçen bir nehir tipi HES bulunuyor. Bu HES yapılırken yakın civardaki köy halkı-

na iş vaadinde bulunmuş, rekreasyon alanları düzenleneceği söylenmiş. Bugün ise köy halkı iş umutlarının suya düştüğünü, tarım ürünlerinin etkilendiğini, yapılan kanallar ve tel örgüler nedeniyle kendi tarlalarına bile ulaşamadıklarından şikayetçi.

HES Projesinin köyün mesire yeri olan bir doğa harikasını Karasu Şelalesini kurutması da söz konusu. Bu nedenle festivalin birinci günü yüzlerce kişi ile Karasu Şelalesine bir

yürüyüş düzenlendi. HES karşıtı pankart ve dövizlerin taşındığı yürüyüşte sıkça "HES yapma boşuna, yıkacağız başına" sloganları atıldı.

Festival köy meydanında kurulan platformdan yapılan konuşmalar ve sanat etkinlikleri ile devam ederken, ikinci güne kalmak isteyenler okul bahçesinde kamp çadırları kurdular. İkinci günde de sanat etkinliklerinin yanında ayrıca bir panel etkinliği gerçekleştirildi.

Mustafa Ali taburcu oldu

H. Merkezi: 8 Temmuz günü, Gezi Parkı'nın açılışına katılmak için Taksim'e giden ve polisin attığı gaz

bombası kapsülü ile başından yaralanan Tombul, yoğun bakımda günlerce hayatta kalma mücadelesi verdi. Beyin kanaması geçirme ihtimalinin yüksek olması nedeniyle bir süre uyutulmuş, durumunun

iyiye gitmesiyle beraber ilaçları kesilerek uyandırılmıştı. Tedaviye olumlu yanıt veren Tombul, tedavi gördüğü Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nden 13 Ağustos günü taburcu oldu.

Ali İsmail için sokaklar yeniden tutuştu!

Antakya: Ali İsmail Korkmaz'ın yaşamını yitirmesinin üzerinden geçen 40 günün ardından 19 Ağustos günü ülkenin dört bir yanında başta Ali İsmail olmak üzere Gezi Ayaklanmasında yaşamını yitiren tüm Gezi şehitleri için anmalar düzenlendi. Kuşkusuz bu anmaların en can yakarı **Antakya**'da, yani Ali İsmail'in memleketinde yapılan oldu. Ali İsmail'in ailesinin de katıldığı anma Uğur Mumcu Meydanı'nda kitlenin bir araya gelmesiyle başladı.

Ailesinin "Aliş" dediği, Ali İsmail'in ve daha önce de Abdo Can'ın (Abdullah Cömert) acısını yaşayan Antakya halkı, içerisinde Partizan'ın da bulunduğu **Antakya Dayanışması**'nın çağrısı ve öfkesinin tüm sıcaklığıyla sloganlarla BP önüne yürüdü. Burada polis, kitleye saldırdırca gece boyu sürecektiren fitili alevlendi. İlk olarak Semt Pazarı'na, ardından da Armutlu'ya doğru çekilen kitle, burada evlerden atı-

lan eşyalardan el birliğiyle barikat kurdu. Barikat başlarında Gezi şehitleri sloganlarla anıldı.

Armutlu barikalarda sabah etti

Aynı bilinç ve kararlılıkla 20 Ağustos gecesi de Uğur Mumcu'da toplanan kitle bir süre bekledikten sonra Abdullah Cömert'in vurulduğu yerde bir anma gerçekleştirdi. Ali'nin ailesinin yaşadığı yer olan Ekinci'de aynı saatlerde 40. gün mevlüdü vardı. Ankara'da katledilen Ethem Sarısülük'ün ailesi de katıldı bu etkinliğe. Ekinci'den Armutlu'ya geçen Ethem'in ailesi ve beraberindekiler Armutlu'daki direnişi selamladılar. Coşkulu anlar yaşandı. Ailenin gitmesinin ardından yüzlerce kişi sloganlarla yürüyüşe geçti.

Sık sık "**Abdullah'ız Aliyiz, öldür öldür bitmeyiz**", "**Armutlu faşizme mezar olacak**" sloganları atıldı. BP önüne gelen kitle burada oturma

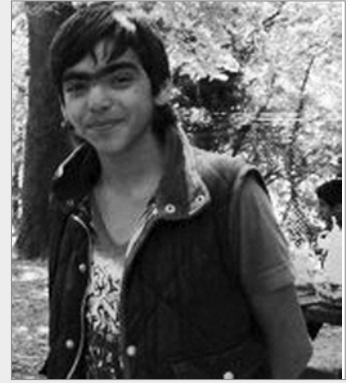
eylemi gerçekleştirdi. Çatılardan TOMA'ların üzerine atılan havai fişekler ile neye uğradığını anlamayan polis, kitlenin üzerine tazyikli su, sulandırılmış gaz ve ardı ardına onlarca gaz fişekleriyle saldırdı. Çocuklar, kadınlar, gençler, yaşlılar arasokaklara dağıldı. Yine bütün kapılar gazdan etkilenenler için açıldı. Geç saatlere kadar süren çatışmalarda kurulan barikatların arkasında düşmana bu daha başlangıç mücadeleye devam mesajı verildi.

Sarıgazi'de Ali anması İstanbul/Sarıgazi:

Ali İsmail Korkmaz anısına Sarıgazi Cem-evi'nde düzenlenen kırk yemeği yüzlerce kişinin ve şehit ailelerinin katılımıyla gerçekleşti. Partizan'ın da aralarında bulunduğu devrimci, demokrat ve yurtsever örgütlerin de katıldığı anma yemeğinin akabinde kitle festival alanına taşındı. Yaklaşık 700 civarında kişinin katıldığı eylemde Gezi şehitlerinin ve diğer devrim şehitlerinin anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. **Mehmet Ayvalıtaş**'ın annesi **Fadime Ayvalıtaş** konuşmasında "Bütün mücadele eden gençler, birer Mehmet'tir" dedi. Ardından **Ali İsmail Korkmaz**'ın kuzeni **Esra Karakaya** söz alarak Gezi şehitlerini andı. Katılımcıların da söz aldığı anmada sloganlar atıldı, şiirler okundu. Hollanda'dan Türkiye'ye gelen 2 Özgür Gelecek okuru da Avrupa'da Gezi isyanının etkilerini ve dayanışma sürecini anlattı.

Kısa bir film; #DirenBerkin

Adı **Berkin** soyadı **Elvan**, babası Tokatlı annesi Dersimlidir. Berkin ortaokula gider. Okulda haylaz, bir o kadar da canlıdır Ber-

kin. Koşmayı, top oynamayı çok sever. Abalarının inadına sinir eder, fakat bir o kadar da düşkündür onlara. Film izlemeyi çok sever fakat filmin arasına giren reklamları sevmez. Berkin sabah kahvaltı yapmak için ekme almaya gittiği yerde, gaz duman ve ses; Berkin kendini o sesin içinde yerde bulur. Sonra mı? Sonrası; Berkin'in hayatı kısa bir reklam arasına girer. Berkin ekme almaya gittiği yerde başına polisin bilerek attığı gaz kapsülü ile vurulur. Berkin Elvan şu anda Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yoğun bakım ünitesinde.

17 Ağustos günü yani Berkin'in vurulmasının üzerinden geçen 63. günde durumu hakkında babasından bilgi aldık. Baba Berkin'in durumunun hala aynı olduğunu belirtti. Doktorların verdikleri bilgilere göre; Berkin'in durumu % 50 iyiyken % 50 de tehlikeli. Berkin'in kafasındaki hasar % 40 oranında, bu da hasarın ciddiyetinin bir göstergesi. Berkin önceki günlerde de belirttiğimiz gibi ani refleksler yapmaya devam ediyor. Ellerini ayak parmaklarını oynatıyor. Ama bilinçli yaptığı bir şey değil. O yoğun bakımda ölüme karşı dururken, savaşırken ailesi dışarıda umutla onu bekliyor. Umudun hiçbir zaman tükenmediğini en iyi biz biliriz. En umutsuz anlarda bile insan direncinin umuda nasıl dönüştüğünü en iyi bizler gördük. Biz umudu tanıyanlar Berkin'in savaşma azmini, ölüme pabuç bırakmayacağını biliyoruz. Diren Berkin, umudu yarınlarda büyütme için diren...

Berkin eve gönderilmek isteniyor!

Berkin, hastane yönetimi tarafından 23 Ağustos günü eve gönderilmek istendi. Biz de bu duruma ilişkin ailesi ile görüştük. Aile konu ile ilgili şunları söyledi; "*1 haftadır hastane yönetimi bize 'Eğitim verelim. Çocuğu eve götürün. Çocuk yatağa mahkûm kalacak, o yüzden evde bakmanız lazım' diyerek baskı yapıyordu. Lakin bir kısım beyin cerrahı da buna karşı çıkıyordu. Berkin, yoğun bakımda mikrop kaptı; evde nasıl mikrop kapmasın! Bu olay, tamamıyla devletin talimatı sonucu yapılmıştır. Kamuoyunun ise bugün bir tepkisi oldu. Bu tepki sayesinde geri adım atıldılar, yoksa geri adım atmayacaklardı*" dedi.

Olayın duyulmasının ardından hastaneye akın eden ve aralarında Partizan okurlarının da bulunduğu çok sayıda kişi, hem aileye destek oldu hem de internet ortamında konuyu yaygınlaştırarak, hastane yönetimini geri adım atmaya zorladı. Sağlık Bakanlığı, kısa bir süre sonra twitter hesabından "Berkin'in hastaneden çıkarılması gibi bir durumun olmadığı" yönünde açıklama yapmak zorunda kaldı.

Eskişehir'de polis saldırısı

H. Merkezi: Eskişehir'e gelen Milli Eğitim Bakanı **Nabi Avcı** ve Gençlik ve Spor Bakanı **Suat Kılıç**'ı protesto etmek isteyen ve Valiliğe yürümeye çalışan **Eskişehir Direniş Forumu**'nun önü Adalar'da polis tarafından kesildi. Polisin bu tavrı üzerine oturma eylemi yapan kitle 1 saat sonra polisin kalcan ve coplularla saldırısına uğradı, 12 kişi gözaltına alındı. Polis saldırısı "**Ali'nin katili AKP'nin polisi**" sloganlarıyla karşılandı. Saldırı sonrasında halk Ali İsmail Korkmaz Parkı'na geri döndü.

"Adalet yürüyüşü"ne "adaletsiz" saldırı

İstanbul: Kadir Canbek, Ulaş Çakar ve Canberk Apiş isimli Gezi direnişçileri, 18 Temmuz günü Antalya'dan başlattıkları "**Adalet Yürüyüşü**" boyunca Antalya, Eskişehir, Ankara istikametinde 1100 km'lik yol yürüyerek; yürüyüşlerini 20 Ağustos günü İstanbul'da sonlandırdılar. Bu yürüyüş, Gezi İsyanı sırasında katledilenlerin ve yaralananların sorumlularının yargılanmaları için başlatılmıştı.

Direnışçiler; yolculuk güzergahında Eskişehir'de **Ali İsmail Korkmaz**'ın darp edildiği sokağa, Ankara Güvenpark'ta **Ethem Sarısülük**'ün vurulduğu alana giderek buralara karanfil bıraktılar. İstanbul'a gelen direnişçiler Ümraniye'de Gezi ile ilgili eylem sırasında yaşamını yitiren **Mehmet Ayvalıtaş**'ın yaşamını yitirdiği yere karanfil bıraktı ve ardından

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yoğun bakımda tutulan **Berkin Elvan**'ın ailesini ziyaret etti.

Ziyaretlerin ardından Beşiktaş İskelesi'nden Gezi Parkı'na doğru yürüyüşe geçen direnişçilerin Gümüşsuyu Cadde-si'ne vardıklarında polis tarafından yolları kesildi. Bunun üzerine kitle Gümüşsuyu'ndaki parkın içinde bulunan merdivenlerde oturma eylemine başladı. Direniş geçiren eylemcilere polis saldırarak, eylemcileri burada darp etti ve merdivenlerden sürükledi.

özgür gelecek
Paşeroja Azad

www.ozgurgelecek.net

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

İSYAN RUHU sürecek!

Geçtiğimiz sayımızda bu sayfada yayımladığımız **"Eylül'de eve dönüyor, SOKAĞA TAŞINIYORUZ"** başlıklı yazımız nedeniyle gazetemizin geçtiğimiz sayısı (65) için, İstanbul TMK 10. Maddeyle Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından toplatma kararı verildi. Devrimci, demokrat ve yurtsever basına yönelik toplatma, kapatma, sansür, çalışanlarına tehdit, yaralama ve hatta katletme politikalarına yabancı olmadığımız TC açısından görünen o ki **"Eylül ve Gezi alerjisi"** sürüyor.

Keza devletin, işbirlikçi Memur-Sen ile anlaşmasına karşı çıkan KESK'in Gezi ve Roboski şehitlerinin isimlerini vererek oluşturduğu dört koldan yürüdüğü Ankara'da emekçilere yönelik gazlı saldırıdan da; Ali İsmail Korkmaz'ın kırkı nedeniyle eylem yapan Antakya'nın 2 gün boyunca çatışmalarla sokaklarının yanmasından da "alerjinin" sürdüğünü görmekteyiz. İşin içine Gezi isyanının hala en ufak bir kıvılcımda yangına dönüştüğü ve halkın öfkesinin sürdüğü gerçekliğini de eklersek... Nasıl sürmesin ki? Mayıs'ın son günlerinden bu yana ateşlenen isyan boyunca, yani yaklaşık 3 aydır yaşananlar; AKP hükümetini, 11 senelik ömrü boyunca yaşananlardan daha fazla yıpratı ve politikalarını paçavra etti. "Çapulcusu", "vandali", "faiz lobisi" birleşti. Amed'de "terörist" **Medeni Yıldırım** ile Gezi'de "çapulcu" **Mehmet Ayvalıtaş**, Ethem Sarısülük, **Abdullah Cömert**, Ali İsmail Korkmaz yan yana geldi. Kürt'ü, Türk'ü, Laz'ı, Ermeni'si, Çerkesi, Alevisi, Sünnisi buluştu sokakta.

Şimdiye kadar parkları, alanları, sokakları yasaklamakla; ortalığı gaza-dumana boğmakla bir şey elde edemediler. Bunca ölüme, yaralamaya, polis terörüne karşı hiçbir eylemin ardından halka yenilgi duygusunu tattırmayı başarama-

yan AKP hükümetinin birçok kesimin biraraya geldiği/geleceği Eylül ve Ekim ayına dair bu korkusu elbette yersiz değil. Aldıkları ya da alacakları onca "önlem" in bir anlamı yok, hiçbirini dikiş tutmuyor.

Gezi isyanı ruhundan vazgeçmiyoruz!

"Siyasi slogan" yasağına karşın futbol liglerinin başladığı ve neredeyse tüm maçların **"Her yer Taksim, her yer direniş"**, **"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam"** sloganları ile inlediği örnekler artıp; üniversiteler arası forumların genişlediği bu tablonun en önemli ayağı olan işçi sınıfı mücadelesinde de kazanlar kaynıyor.

Geçtiğimiz günlerde Antakya'da İSDEMİR'de greve çıkan 4.000 işçinin ardından bu kez **TEKSİF**'te örgütlü 12.500 işçi yaklaşık 10 gün süren bir direnişle 2008 krizinde el-

lerinden alınan hakları geri kazandı. Yine Düzce'de **Standart Profil**'de hem patrona hem de işbirlikçi sendikaya karşı direnen işçilerin mücadelesi sürerken, Deri-İş Sendikası Kuzu Deri'nin ardından yine İstanbul-Zeytinburnu'da **Punto Deri**'de greve başladı. İrili-ufaklı direnişlerin arttığı bu tablodan çıkan sonuç; yalnızca Eylül ayında değil, uzunca bir süre AKP'nin Gezi korkusunu yaşayacağıdır.

Çünkü torba yasalarla işçi ve emekçileri yoksulluğa, güvencesizliğe, taşeron ve düşük ücrete çalışmaya zorlayan neo-liberal politikaların yürütücüsü olan AKP, varlık nedeni olan bu sömürü düzenini sürdürecektir bu politikalarından vazgeçmeyecek. O halde, artık evine dönmek istemeyen ve insanca bir yaşam isteyen milyonlar neden vazgeçsinler on yıllar sonra kavuştuğu Gezi isyanı ruhundan?

Artık evine dönmek istemeyen ve insanca bir yaşam isteyen milyonlar neden vazgeçsinler on yıllar sonra kavuştuğu Gezi isyanı ruhundan?